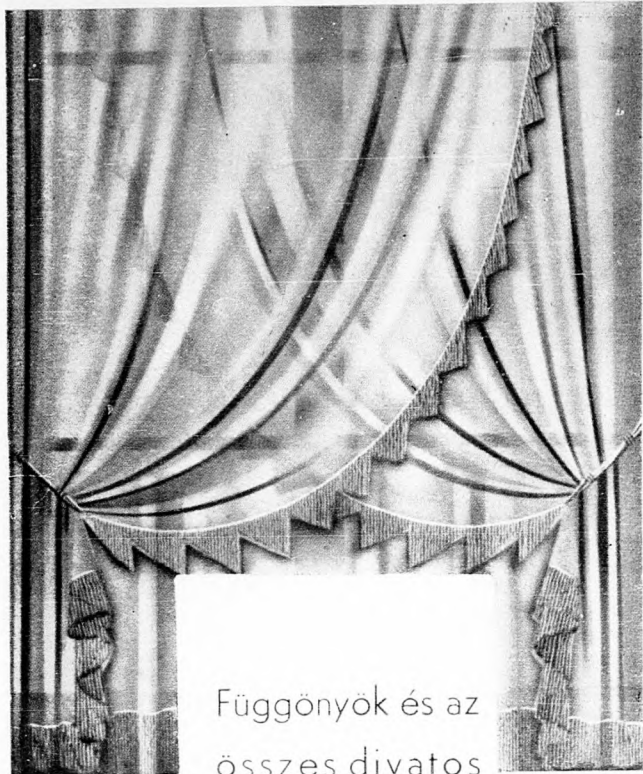

MAGYAR NŐK LAPJA

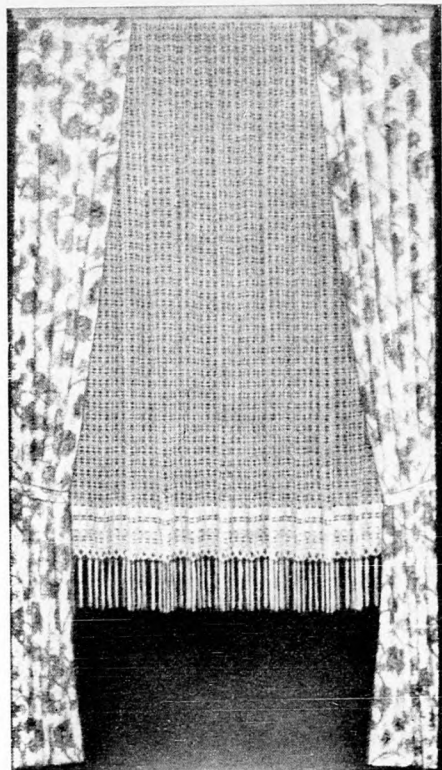

Esküvői ruhák

I. ÉVFOLYAM 9. SZÁM
BUDAPEST, 1939 MÁRC. 20
ÁRA NYOLCVAN FILLER

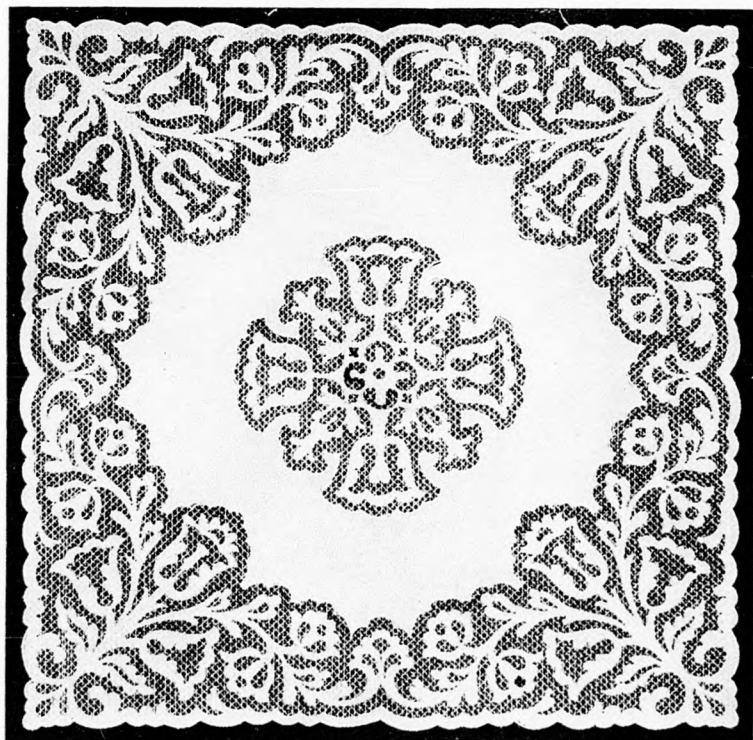
Függönyök és az
összes divatos

kézimunkák beszerezhetők a MUL Kézimunkaboltjában VI., Teréz-körút 6 alatt

Francia
fiúcska
bérmálási
jelvénye

MAGYAR NŐK LAPJA

I. EVFOLYAM 9. SZÁM

BUDAPEST, 1939 MÁRC. 20

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HAZTARTÁSI FOLYOIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 41.490. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P. félévre 12 P. negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt 30 P. félévre 15 P. negyedévre 7.50 P.

SZERKESZTI:

PAPP JENŐ

Csehszlovákiában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 180 csekkorona. félévre 90 csekkorona, negyedévre 30 csekkorona. Romániában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 900 lei. félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 40 P. félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovatmelléklettel együtt évi 24 P.

SZERKESZTŐSEG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EM. 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 11—12—93

A FELESÉG SZAVA

(P. J.) Mélyen tisztelt uraim: a hangzavar, amely ma betölti a világot, nem a földi harmónia himnusza. A vad hangverseny egy-egy szünetében a férfiak füléhez eljut egy-egy halk sóhaj. Őrizetlen pillanatokban elér egészen hozzánk egy-egy józan szó. Olyan védett helyeken, mint az otthon, egyszer csak meglátnak egy könnyet a nő szemében. Mi tele vagyunk forró eszmékkel, szemünk már látja a jobb jövőt és óriási léptekkel haladunk a megváltás felé, mikor otthon, közvetlenül mellettünk az asztalnál, a leves kanalazása közben felsír a felnőtt lányunk, hogy neki még egy tavaszi kalapja sincs. A kislány új játékot kér, a diák zsebpénzt szeretne. A megértő feleség hallgat, egy szót se szól, csak némán néz reánk s ha szívében megőn irántunk a szeretet: az ajka fáradtan elmosolyodik. Bármilyen iramban élünk is és bármilyen erős lendületben cselekszünk is: lehetetlen rá nem eszmélni, hogy mellettünk a feleség mást is mond, ha nem is beszél. A hallgatás hangja szól belőle, a szenvedés és türése. Nem lehet sokáig elviselni, hogy a férfi oda ne forduljon hozzá és meg ne kérdezze az ő véleményét is. Meg kell hallgatni az asszonyt is, le kell szállni a felhőkből, szakítani kell a közügyekkel és a pihenés perceiben tisztázni kell a feleséggel, hogy mi is az a reális élet?...

Az nem egész férfi és az nem felelős lény, aki érdeklődési köréből kirekeszti az asszony gondjait. Aki kitér a ház és a család feladatai elől, azzal a fölösleges indokolással, hogy ezek lappalíák!... Ha jó a puha vetett ág, ha elfogadjuk föle kedvenc ételeinket, a lakás csillogását, rendjét, a szobák nyugalmát és a jól nevelt gyerekek szeretetét és tiszteletét: akkor ismernünk kell, hogy mik is azok az apró és nagy örömeik, meg vágyak, amelyek boldogsággal töltenék el ennek a kitartható és hősiesség társnak a lelkét. Habozás nélkül egyeztessük csak össze világmegváltó eszméinket az ő egy-

szertű és természetes gondolkodásával. S ha megbeszéljük vele is a világ nagy dolgait, rögtön ki fog tűnni, hogy mi a köd, mi a fantasztikum, mi a költészet és mennyi a mi eszményi lelkesedésünkéből a valóság, az érték, a szilárd mag. Elszakadni a hű feleség egészséges és gyakorlati világától, egyet jelent az önzés tévelygésével. Ez a tévelygés lehet magasztos, lehet zseniális és nem lehetetlen, hogy a messihi jövőben helyesnek is bizonyul. Azonban mi ma élünk, mellettünk hites társak állnak, akik reánk támaszkodnak s gyerekek és folyó ügyek is vannak, még pedig szép számmal, akiket s amelyeket nem a távoli szebb jövőben kell elintézni és kielégíteni, hanem most. Ma. És roppant kevesen vannak köztünk az elhivatottak, akikre ráillik Jézus mondása, hogy ha engem követni akarsz, akkor hadd el anyádat, gyermekeidet, jövaidat és égnek szegzett arccal kövesd a belső szót.

Százszor inkább kedves lsten és a lelkiismeret előtt — mélyen tisztelt uraim — a robotot és a mindennapi nagy gondokat vállaló férfi, mint az, aki kirugja maga alól a talajt és a maga délibábjai után fut. Hányszor bebizonyosodott már, hogy ezek a délibábok lidérc-lángok voltak!

A zenebona, amely a világ változatos területeire csábít bennünket, a szírenek zenéje is lehet. A feleség szava soha nem ragad el bennünket zátonyok felé. Ő kívánhat tőlünk erőfeszítést, mérséklést, áldozatot és megértést, esetleg egy ibolyás kis új tavaszi kalapot is és szórakozást, egy kis fényt, szépséget, élvezetet és örömet is: mert ez mind kell, hogy kiteljen a mi erőnk-ből. S ha egy okos megjegyzése, ha egy-egy hosszú hallgatása figyelmeztet bennünket valamire, akkor azért csak hálásak lehetünk. És ha nem szól: mi biztassuk fel őt, hogy ugyan szólalj meg hát te is, — nem bánom na: még azt is hozzá tehetjük, hogy «rubintos virágom.»

GALUSKA

IRTA DEBRECZENI JÓZSEF

Csendesen baktattak az út porában. Krizsán, a félkegyelmű kicsit húzta a lábát, mint a gyerekek, ha porban játszanak. József, az öreg reszketős koldus pedig lelógó fejjel poroszkált mellette. A kémény járdán nem szerettek járni. Láruk alatt a meleg por puhán omlott szét, mint a selyem. A kerítések mellett rájuk uszították a kutyákat, vagy a gyerekek lökdösték őket, ellopták fejükről a kalapot, hogy utcahosszat kellett utánuk szaladni. Jobb volt itt a porban. Ha csendesebb háztájhoz értek, bebotorkáltak a kiskapun és rázendítették a Miatyánkot.

Esteledett. A falu alatti gödrökből mellettük csörtettek haza sivaalkodva a malacok. Az udvarokból jószágböngés verődött fel s a földekről hazatért háziak szerszámcsergése. A nap piros-sárga korongja figyelmeztetően mosolygott rájuk az ég pereméről.

— Este van, jó lesz hazatérni.

Fáradtak is voltak, éhesek is, pedig tarisznájuk csak úgy ligett-lógott a vállukon majdnem üresen. József a társa arcát vizsgálgatta. Betérjenek-e még valahová?

Mindenütt füstölögtek a kémények, az udvarokon folyt a jószágetetés-ítás, az asszonyok fejjel, serpenyőkkel szaladgáltak. Ilyenkor nem használ se a

reszketős Miatyánk, se Krizsán jámbor képe minden házból kiutasítják őket.

Megszokásból szimatolgattak a levegőben a házak körül a vacsoraszag után, s megszokásból motyogta József:

— Ez paprikáskrumpli... Ez suhintott leves... Mintha csak azt mondta volna: bicska... vagy — fehérhéjú nyárfa...

Régen elszoktak a főtt ételektől, nem jeletem számukra semmit és áhitozásuk nem is terjedt túl egy darab avas szalonna, vagy maradék turó boldogságán. Az ördög azonban nem alszik és éppen ma szemelte ki a két eltunyult békébe, lemondásba felejtkezett vén koldus hogy játsszék velük, ma, amikor egy darab kenyér is jól esett volna.

Már látszott messziről faluvégi szállásuk. Megnyugodva fordultak ki az utolsó kapuból, ahol megégszer utoljára megpróbálkoztak, de a kenyérsütéshez készülő gazdasszony mérőeser szidta ki őket.

Lógó fejjel folytatták útjukat, fogták is egymás kezét, mint a megszeppent gyerekek, akik véres után egymásnál keresnek menedéket. Fel-tünezett a falu széle, a libafalkától megtisztult rét, ahol gyerekhad zsvajogott ilyenkor besötétedésig. Nézték az alkonyatban a mezitlábás lányok játéka és hallgatták dalukat József éppen arra gondolt, hogy megfordítja vállán a tarisznát és kikeres valami maiszlon valót, mikor egy hang megállította őket. A Csuriék Rozikája abból a házból, ahonnan imént elkergették őket. A kötényében hozott valamit.

— József bácsi... várjanak csak...

A gyerek kifulladva ért oda, levegőért kapkodott, de azért vidáman illegett előttük és szorongatta az összefogott kiskötőt.

— Szülém tisztelteti József bácsit. Krizsán bőcsit és ezt küldi, ehen-e...

Kiváncsian hajoltak a szétnyíló fodros kötő fölé és nagy szemeket meresztettek. Alig is merték meg. Liszt volt benne. Kicsit molyos, az igaz, de valódi liszt, pergőszemű, puha, szép melegfényű liszt.

— Most separtuk ki a padláson a lisztesládát — lihegett a gyerek, — egyik sarko megmolyosodott, de azért jó.

A két öreg zavarodottan bámult a kicsire. Hamarjában nem is tudták, hogyan nyuljanak az ajándékhoz. Krizsán inkább megszokásból vette le válláról a tarisznát, széthúzta a korcát és bízta Rozikát, öntse bele.

József hitetlenül mártotta bele az ujját, nagy a puha, fehér folyam keresztülfolyó raita és meggyőződék, igaz-e?

— Liszt... — motyogta.

— Az... az... — makogta Krizsán.

Igazi liszt, amiből a friss kenyér készüi, friss kalács... galuska... száraz tészta és sok egyéb jó, amire gondolni is régen-régen elfelejtettek. Szinte álomban hallották Rozika «Dicsértessék»-jét s fejbekólintottan folytatták útjukat a liszttel.

Mire való volt ez? Évek óta hozzászoktak a száraz kenyérhez, az innnen-onnan lehullott penészes sajtóhoz, maradék ételhez. Miféle bolond ész gondolhatta ki, hogy lisztet adjon koldusok kezébe s felélesszen tarisznára való régen eltemetett, bolond kívánságot...

Krizsánnak kiszáradt a torka a képzelgésben. Megbőkte Józsefet:

— Nem gondolja, hogy főzni kellene?
— Főzni hát... — rebegte az öreg, mintha filos dologról volna szó. — De mit?
Már beóvatoskodtak nyikorgó kiskapujukon, átbaktattak a felgajosodott udvaron, már a oitvarban ácsorogtak a fűstről véggkép elfeledkezett nyitott kémény alatt. Krizsán anélkül, hogy mondta volna valaki, a tűzhely körül motoszkált és kapargatta a megülepedett hamut. Mintha csak összebeszéltek volna. Tűzelőt kerestek, fazekat, vizet, gyurótálat kerítettek. Csak mikor minden készen állt s József felgyürekeze babrált a cseréptábla öntött lisztben, szólalt meg.

— Talán, talán metéltet... főzzünk...?
Krizsán, aki mindig mindent helybenhagyott, ülésdva helyeselt.

— A... a... azt... metéltet!
József szakértelemmel felpúposította a liszt egy részét, kerek lukat formált a közepébe, a víznek, sónak és hozzágondolt tojásnak. Krizsán melléje könyökölt és nézte.

Az elmászkosodott tészta cuppogott József ujjai közt, lisztelni kellett. Lassan alakot nyert a nyújtható tészta és akkor Krizsánnak eszébe jutott valami. Nagy krumplis csipedettek csillogtak szeméi előtt, amit valamikor az anyja főzött, azután leveses csipedett, amelyből valamikor két tányérral is elfogyasztott egyszerre. Gyöngyözött a homloka emlékükre, küzdött magával, majd egyszer bátortalanul meghúzta társa kabátját és kicsit izgatottan kinyögte:

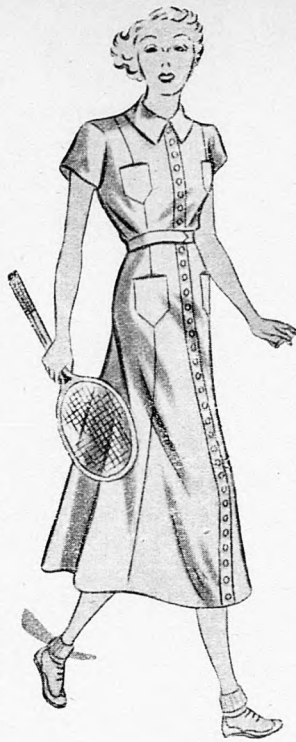
— József! Inkább csipedett legyen!
Az öreg megakadt. Az ő homloka is vizes volt. A gyurástól-e vajjon, vagy a bolondjára szaladgáló gondolatoktól? Hosszasan nézett Krizsánra.

— Mond valamit ez az ember. Nem is olyan bolond ez.

Megtörölte izzadó homlokát.
— Igaza van Krizsánnak, legyen csipedett!
Újra a tűzre raktak, forralták tovább a vizet és hozzáfogtak az új munkához. Krizsán is segítette szaggatni a csipedet. Ekkor Jóska bácsinak jutott valami eszébe. Lopva Krizsán arcát figyelte.

— Te Krizsán, mit szólnál egy kis galuskához? Elámult.

— Galuska?

Menni kellene házról-házra

Nem így kellene hüvös, árnyas szobából, kényelmes íróasztal mellől szólni hozzatok, jól tudom. Menni kellene házról házra, városról városra, mint egy izzadt, fáradt, fanatikus csavargó. Csak két égő szememet, szakadozott ruhámat, porlepett boeskoromat hívni bizonyágu! a szeretet nagy igazsága mellé. És rekedt hangon, félíg sirva, kiabálni minden ablak alatt: Szakadt lelket foltozni, foltozni! Tört sziveket drótozni, drótozni!

Dsida Jenő

— Az, az, galuska, — ismételtette többször. Krizsánnak távja maradt a szája. Hogy ez nem iutott előbb eszükbe? Ördöggel cimborál ez a József, hogy így kitalálja. Kicsit restelték mohóságukat, de azért majdnem egymás nyakába borultak örömlükben. Újra összedobták a tész-tát, vizet loccsantottak hozzá, főztek tovább. Mind hosszabbak lettek az árnyékok az udva-ron, a játszó gyerekek is hazatakarodtak a legelőről, elcsendesedett a falu vége; csak József nem készült el. Alig láttak már, ki kellett ülni munkájukkal a küszöbre.

Szabadijára bocsátott, kapkodó áhítozásukban egészen megfeledkeztek a rájuk nehezéd es-téről, a kifogyó tűzrevalóról, de legfőképp c szegény agyonsanyargatott tésztről, amely József kezétől megfeketedett, mint a föld és c sok liszteztől-vizezéstől mindennek látszoti: csak ételnek nem.

Örömlük is alább hagyott lassan. Elcsendesed-tek. Szinte gépiesen kavargatták a kovászt egyszer az egyik, máskor a másik. Lopva egy-más arcát fürkésztek, lesz-e valami. Nem bán-ták volna már, akármí, meifelt, galuska vagy csipedett, csak meglegyen, de hiába kever-gették és szórták közé a maradék lisztet, c meghigult masszta csusszantott tésztnak sem iett volna jó. József nagyot sóhajtva tette le c tálat.

— Liszt kéne...

Társa zavartan makogott valamit.

— A tűz kialszik... elforrt a víz...

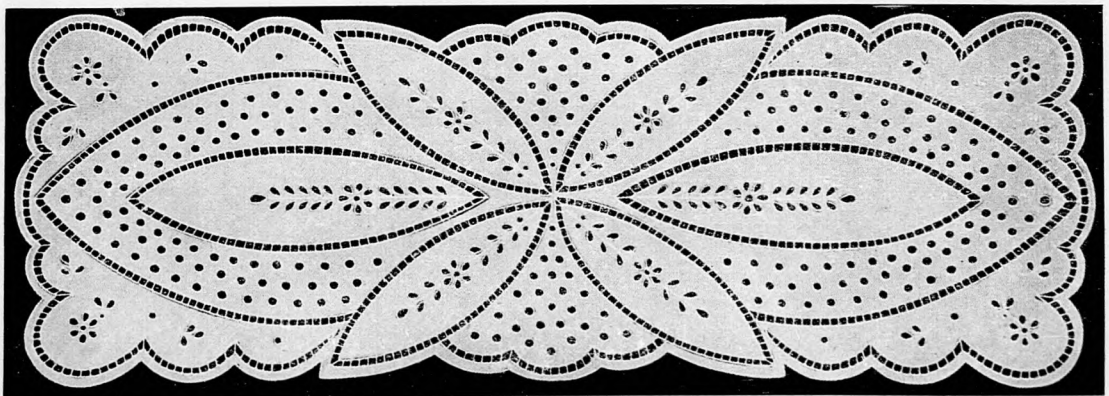
Nem megy, hiába, nem megy. Csüggedter néztek a táltra. Krizsán megpróbálta mégegy-szer, aztán ő is letette óvatosan, hogy a koc-canás hangja ne sértse Józsefet. Csendesesen elszomorodva ültek egymás mellett.

A szomszédék kutyája az udvaron ólálkodott lábuk körül settenkedett és hozzászagolt a tál-hoz. Krizsán belerágott.

— Csiba te!

Vonítva, behúzott farkkal oldalgott el, de hog-nem bántották tovább, visszakullogott s figyelé arccal ült le. A két ember, meg a kutyá fav maradt sokáig mozdulatlanul.

Reájuk sötétedett. A két koldus fészkelődött, c fekhely felé tekintettek. József mozdult meg először, tapogatódzva botorkált a házba és kihozta a tarisznyát. Leültek a küszöbre. A ku-tya nekibátorodva kezdte szagolgatni a tész-tát és egy perc alatt felhobzsolta az egészét. A két koldus szóltanul falatozott a tarisznyából.

Edit volt a leggazdagabb lány az intézetben és még hozzá a legszebb, a legtehetségesebb, a legkedvesebb is. Editet mindenki irigyelte és furcsa viszonzásképpen Edit mindenkit irigyelt. És mindenkinél csak azt az egyvalamit irigyelte, amit róla megtagadott a sors... az otthonot. Pedig Editnek két otthona is volt, két gyönyörű lakásban, ahol az egyik szoba az ő rendelkezésére állt. Az egyik lakásban két volt a szoba, a második rózsaszínű, az egyikben hófehérek voltak a bútorok, a második mahagóniból. Az egyikben valódi Gainsborough-kép függött az ágya fölött, a másodikban pedig öt-százéves kínai szőnyegen lépkedtek csinos lábai és ezt a két szép, mesebeli kényelemmel berendezett fészket örömet oadaadt volna például azért az egyetlen szobáért, amelyben az intézet kertesze lakott feleségével és három gyermekével. Valahogy úgy érezte, hogy ez a szedett-vedett bútorokkal és rongyszőnyegekkel berendezett szoba többet ér azoknál a sok szobából álló, múkin-csekkal túlzásúft lakásoknál. Sokszor szökött le az intézetből, hogy odaülhesen titokban a kertészek asztalához, amikor együtt ül az egész család... Azok eleinte furcsa szemmel néztek rá, nem tudták mit akar tőlük, de a gyerekek hamar megszerették, mert elhozta nekik a finom süteményt, amit vacsorára kapott és cukrot is hozott, meg a nagy-leánynak finom selyemfehérneműt. Csakült ott közöttük és nézte őket, nézte az apát, az anyát, a mohón falatozó gyerekeket és közben arra gondolt, hogy milyen szép is volna, ha valami csoda folytán egy asztalhoz kerülne Mami és Api... és ő ott ülne közöttük és őket is összekapcsolná az a láthatatlan szál, ami ezeket a kerteszeket olyan csodálatosan fűzi egybe.

Mert neki volt Mamija és volt Apija, de a kettő két külön világot jelentett és ő valójában e két csodálatos világ között mozgott. Sejtette, hogy ez a két külön világ egyszer együvé tartozott, de ez nagyon régen volt, mert hiába erőltette az agyát, az ő emlékeiben csak intézeti szobák, ápolónővérek szerepeltek

és az az egy-egy hónap, amelyet nyáron át hol az apjával, hol az anyjával töltött. Csodálatos, nagyszerű embernek tartotta az apját, a legszebb, legtökéletesebb férfinak a világon. Hozzá méltó lény csak egy élt a földön és az a Mami volt. Sokszor képzelte el őket egymás mellett, kart karba öltve és ilyenkor mindig hevesen dobogni kezdett a szíve. Api magas volt, fekete, vállas, az arcéle olyan, mint a régiségtankönyvben a római isteneké. Mami éppen az ellentéte, nem nagy, de karcsú termete rendkívül arányos. Haja vöröses szőke, mandulavágású szeme tengerkék és bőre mint az elefántcsont. Mondják, hogy ő érdekes keveréke ennek a két embernek. Magas, izmos és feketeszemű, mint az apja, de a bőre elefántcsontszínű és a haja vörösszőke, akár az anyjé. Boldoggá tette a tudot, hogy egyformán hasonlít mindkettőjükre. Ő volt az élő bizonyítéka annak, hogy az a két egymástól olyan messze szakadt ember mégiscsak összetartozik... és minden este, mielőtt elaludt, kimondta egymás után ezt a két szót: Api és Mami... Így együtt mondta ki és ez olyan jó volt, olyan szép volt, olyan volt, mint valami gyönyörű, elérhetetlen álom...

*

Egyszer történt valami, hogy Edit nemcsak sajátmagában mondta ki a nevüket így egybekötve, egymásután. Kimondta hangosan is. Egy hófehér hajú jószág asszonynak mondta, aki símogatta a fejét és nagyon kedvesen azt mondta:

— Und mein Kind, jetzt möcht ich von deinen lieben Eltern hören!

Németül mondta a néni, mert német volt ő is, akárcsak Hans. Az a bizonyos Hans, akit Api után, avagy nem lehet tudni, talán most már Api előtt, a világ legtökéletesebb férfiának tartott Edit. Minden oka is megvolt erre, mert viszont Hans a világ legcsodálatosabb nőjének Editet tartotta. Mindebből pedig a vak is láthatja, hogy ez a két ifjú ember halálisan szerelmes egymásba és Hans mamája nem tehet mást, mint hogy símogatja a világ legtökéletesebb leányának a fejét... akinek nincs más vágya,

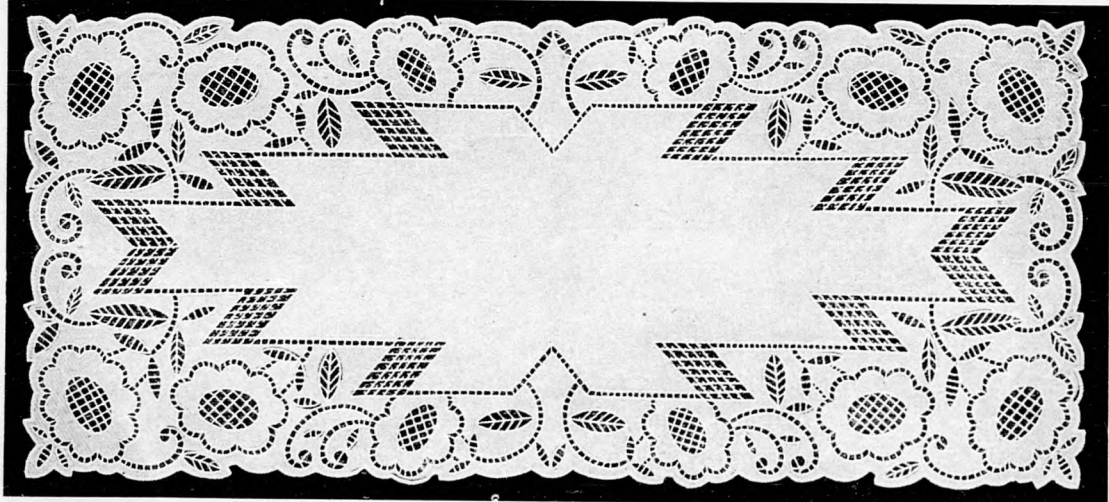
minthogy elrabolja tőle a világ legtökéletesebb férfiát... az ő egyetlen fiát.

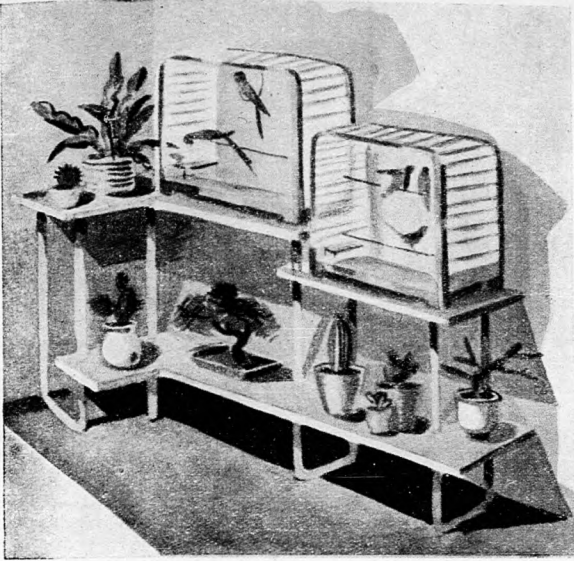
— És most szeretnék a kedves szüleiről hallani! — Így kérdezte a néni és Edit elkezdett beszélni Mamiról és Apiról... Leírta őket, áradozott róluk, éppenscaks arról nem szólt egy szót sem, hogy az a Mami és Api régóta nem tartoznak már egymáshoz. Olyan boldogság volt így beszélni róluk. Valósággal átszellemült saját szavaitól. Beszélt az otthonukról, beszélt a szokásairól... nem hazudott és még is hazudott, valahogy olyan módon, mint ahogy fényképezészek szoktak összekopírozni képeket, amelyek más helyen és más időben készültek. A fehérhajú néni áhítattal hallgatta a lelkes szavakat és Hans kijelentette, alig várja már, hogy megismerje Mami és Api és ezt nemcsak mondta Hans, de mivelhogy a tettek embere volt, be is akarta hamarosan váltani, hiszen ideje már, hogy annak rendje és módja szerint megkerje Mamiától és Apitól Editkéjű kezét...

És Edit leült az intézeti olvasószobába sárga íróasztala elé és mindenekelőtt rágta a tollszárat. Addig rágta, amíg csakugyan kijött belőle valami bölcsesség, nem sok, de két levélre való:

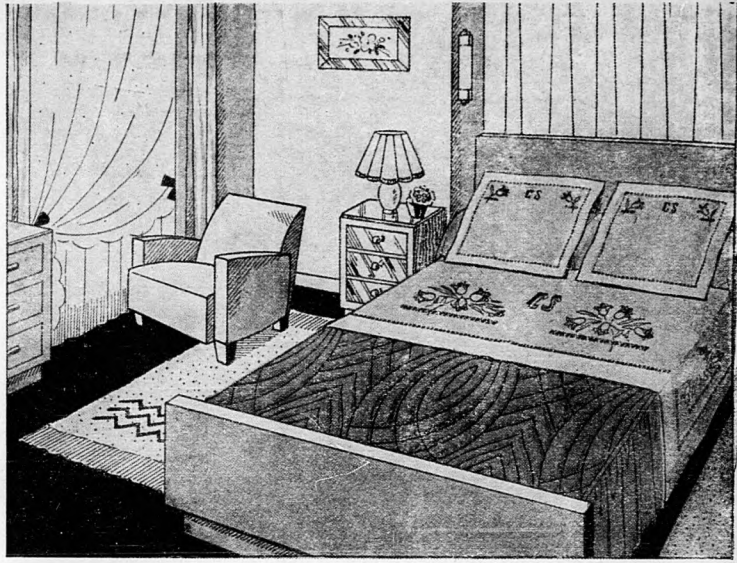
«Édes egyetlen Mami!

Rengegét dolgozom van és ezért nagyon rövid leszek. Megismerkedtem a világ legnagyobb szerű emberével, akit dr. Peter Walternak hívnak, kész ügyvéd és nagyon okos ember. Engem halálisan szeret és én is őt és ha a jó Isten is úgy akarja, akkor egymáséi leszünk, természetesen egy feltétellel, ha Te is, édes Mami, úgy akard. Azaz nem elég, hogy Te úgy akard, mert az kell, hogy Api is ezt akarja, sőt Mamikám, együtt kell, hogy így akariátok... érted, hogyan gondolom, együtt és egyszerre, mert Hans... t. i. ez a becsületes neve — azt hiszi, hogy Mami és Api az egy és el sem tudja képzelni, hogy az másképpen is lehet, tehát Mamikám, fel kell dolgoznotok magatokat és el kell játsznotok Mami és Apit. Ugye megteszitek? Mert különben Hans furcsát gondolna és ugye, Ti azt nem akariátok.

Modern virág- és kalitka-állvány

Díszes ágyhuzat. Leírása kézimunkarovatunkban

Kezedet csókolja szerető lányod: Edit. U. i. A legfontosabbat elfelejtettem, Karácsonyra együtt érkezünk, nagyon kérek, rendezd el addig a dolgot.»

Ezt a bölcs levelet hasonló tartalommal még egyszer megírta Edit és mind a kettőt megkönnyebbült lélekkel adta postára... Most már nem is volt több gondja... elvégre 18 éves volt és a szerelem minden kis zugot betöltött agyában... A két levél pedig elért rendeltetési helyére. A kemény, érdekes férfiarc öszserándult, amikor a könnyed sorokat átfutotta és talán ugyanakkor lelt még fehérebb egy árnyalattal az a finom asszonyarc.

Tizenhét év óta nem beszéltek egymással. Három évi házasság után váltak el egy csúnya, nagy jelenet után, amelyről ma már nem is tudja, miért tört ki közöttük. Valami féltékenységi dolog volt. Semmiség... de szó szót adott és a szavak elindított motorja egyre nagyobb sebességgel ragadta őket a gyűlölet felé. A hűszéves, gyönyörű asszony még azon az éjszakán hazaköltözött a szüleihez. Odavitték az egyéves kisbabát is... Gőgös, hajlíthatatlan egyéniség volt mind a kettő, megalázkodni nem tudtak, közeledni egyikük sem akart. Elváltak úgy, hogy forrón, kínzó szerették egymást. A gyermeket jó kezekre bízta és menekültek mind a ketten, egyik északra, a másik délre... Menekültek egymás elől. Élték, hangosan, vidáman. Sokat hallattak magukról... mintha készakarva akarták volna tudatolni egymásnak, hogy: látod, megvagyok nélküled is, nem hiányzol nekem. Aztán ebbe is belefáradtak. Elcsönösesedtek. Sokszor hónapok, félévek teltek el és nem is hallottak egymásról. Találkozni csak egyszer találkoztak... az asszony a Vigadóból lépett ki estélyi díszben, a férfi már az autó volánjánál ült... Egy pillanatig bémultan bámultak egymásra, aztán a férfi lenyomta a pedált, indított... Ez is évekel ezelőtt történt... azután az események finom homokja betemette egymás emlékeit. Még Edit se jelentett összekötő kapcsolatot kettőjük között. A gyermek ösztön-

szérel megérezte, hogy hallgatnia kell a másiktól... pedig mindkettőjükben, talán mélyen a tudat alatt, ott élt a vágy, hogy halljanak egymásról, de kérdezni egyikük sem kérdezett és a gyermek ösztönös tapintattal hallgatott... Az asszony éppen telefonon beszélt, amikor a levelet hozták. Vidáman, szelímesen csevegett Rudival, a hűséges Rudival, aki immár tizedszer kérte meg a kezét.

— Nem szeretem, de attól félek, hogy mégiscsak hozzá fogok menni! — mondta az asszony az egyik barátnőjének és másnapra már szerte a városban beszélték, hogy a szép Viola mégiscsak hozzámegy a gazdag Dárdai Rudolphhoz.

A férfi fülig is eljutott ez a hír. Rántott egyet a vállán és maga sem tudta miért, de feltárcsázta a virágüzletet és csokrot küldetett a platinaszőke Emmynek.

És most jön a levél. «Api és Mami!» Hogyan lesz ez? Találkoznok kell. Kezet fogni, beszélni egymással... esetleg... egy csókot váltani a jövődöbeli vő előtt... egy csókot!... Tizenhét év után!... Nevetéses lenne... nem, több ennél, borzasztó! És meg kell tenni... Edit kéri, az ő boldogsága forog kockán...! Ilyesfélére gondoltak mind a ketten és talán először életükben érezték át azt, hogy mit is jelent valóban szülőnek lenni... Először járta át őket a felelősség tudata. Szárnyra bocsátani a fiókat... ősi ösztön... ősi magánál az embernel, az apaállat ösztöne... és most nem voltak gőgösek, büszkék, nem várták, hogy a másik kezdje: a férfi leült írni és az asszony remegő kézzel lapozta fel a telefonkönyvet.

Az asszony lakásában találkoztak először, hiszen ide fognak majd jönni a gyerekek is. Legutóbbi levelében azt írta Edit, hogy pontosan Karácsony estére fognak megérkezni, mert kedvükért a német Mama megváltoztatja a napot és előző nap is rendez Karácsonyt. «Tehát édes Api és Mami, úgy készüljétek, hogy a karácsonyfa alatt egy új gyermeket kaptok ajándékba.»

Igy írta Edit, így: «Édes Api és Mami!» Mintha bizony az ő egyetlen levelére, önző gyermeki parancsára már rendben is volna minden. Mintha semmivé vált volna az a szakadás, amit két ember között 17 évi távollét jelent. Ezt gondolták magukban mind a ketten, amikor az első találkozáshoz készültek. Fegyelmzett, gyakorlott társasági emberek módjára beállították magukat a találkozásra. Nemcsak szavaikat, de mozdulataikat is tudták előre, akárcsak a színészek, akik nyugodtan lépnek a színpadra, nem érheti őket meglepetés.

És ott ültek szemben egymással. Fegyelmzett arcuk, biztos modoruk eltakarta az idegek játéktát. Két érdekes, jóindulatú idegen ült ott az asszony vörös szalonjában. Beszéltek egy Edit nevű kislányról, akinek a sorsa feltűnően érdekelté mindkettőjüket. És beszéltek egy Hans nevű ifjúról, akire egyformán kíváncsiak voltak mind a ketten.

Érezték, hogy ez az egyetlen biztos út közöttük, ettől eltérniük nem szabad, mert jobbra-balra örvények és szakadékok várnak rájuk. Elhallgatni sem szabad, mert a beszéd ruhát ad rájuk, a csend azonban lemezteleníti a valót. Tehát beszélni, beszélni... az ajándékokról a gyerekek számára, a karácsonyfáról, a helyről, ahol a karácsonyfa állni fog, aztán felállni, elbúcsúzni. A két kéz, amely egyszer összefogódzva indult el, újból összeér egy pillanatra. Valami végigremegő rajtuk... Rejtélyes szemafor jelzi, hogy az idegek, ösztöneik még emlékeznek egymásra. Fegyelmzett, fölösleges, hideg csak az agy tud lenni. Tíz nap van hátra Karácsonyig. Sietni kell. Minden nap eljön a férfi. Csomagokat hoz és küldet és már ott áll a szép, zöldtapétás szobában a mennyetzig érő karácsonyfa.

— De hiszen díszek is kellene! Ejnye, hogy megfedkeztem róla, pedig most feldíszíthetjük volna! — mondja elkedvetlenül az asszony.

— Tudja mit... az üzletek még nyitva vannak és lent áll az autóm... elmehetnénk!

— Jó! — helyesel az asszony és arca de-

rűs, akár a kisgyereké, akinek teljesíthetik a kívánságát. Magára kapja a bundáját és már mennek is. A férfi hajt, ő odaül melléje. Mindketten hallgatnak, a motor zúgása beszél helyettük. Az asszonynak most tűnik fel, hogy milyen zenei ez a zúgás, dallama van. Sajnálja, hogy hamar odaérnek. Bemennek az áruházba. Válogatnak, vitatkoznak, úgy, ahogy a többi Api és Mami.

— Nézzé Viola, ott megy Barlainé, tártott szájjal bámul ránk az előbb... Holnap az egész város tudni fogja... nem bánja? — kérdi a férfi.

Az asszony mélyen lehajítja a fejét, szinte beletemeti a bunda gallériába. Aztán megint ott ülnek az autóban és megint olyan furcsán dalol az a motor. Később együtt dolgoznak, tevékenykednek a karácsonya körül. A férfi tent áll a létrán, az asszony adogatja a diszket. Mosolyognak mind a ketten... Megszólal a telefon. Az asszony tudja, hogy Dárday Rudolf... az állhatatos Rudi, egy hét óta már ötvenedszer keresi... Nem megy a telefonhoz... tűri, hogy hosszan csengjen a készülék... Nem idegesíti... valahogy most minden olyan távol van tőle, az egész olyan számára, mint valami érdekes látványosság, őt semmi nem érinti belőle.

Úgy siettek, hogy két nappal előbb elkészültek mindennel. A férfi ezeken a napokon is elindul, talán már szokásból. Elindul, el is robog kis kocsijával a Stefánia-úti villa előtt, de nem megy fel. Miért menne föl, hiszen most már semmi dolga ott, csak két nap múlva kell folytatni a komédiát? Mit gondolna Viola, ha most felmenne hozzá? Talán nincs is egyedül és most eszébe jut a pletyka Viola készülék házasságáról. Dárday kitűnő parti, bár valahogy nem tudja elképzelni Rudit, mint Viola férjét... node nem fontos, hogy ő mit tud elképzelni és mit nem és neveléses is, hogy ennyit gondol Violára... itt csak arról van szó, hogy nekik kettőjüknek egészen rövid időre el kell játszaniuk az «Api és Mami» című komédiát. Aztán ennek is vége. Edit hozzamegy ahhoz a Hans nevű német ügyvédkéhez és ő megint 17 évig nem fogja látni Violát... Erre gondolt a férfi, amikor céltalanul száguldott autójával a kálváros felé, nehogy véletlenül, akarata ellenére mégis megálljon az előtt a Stefánia-úti villa előtt...

Minden program szerint történt. Kigyulladt a hatalmas karácsonyfa. A gramofon Hans kedvéért a «Stille Nacht, heilige Nacht» édes, áhítatos dallamát játszotta. Edit belesimult a vőlegénye karjába és ők ketten a pillanat egy szádrészéig félszegen és bűnülant álltak egymással szemben. Aztán érezte Viola, hogy a férfi karjai átkarolják és reszkető szájjal ott érezte a férfi kemény, meleg ajkát.

— Ne haragudj... ez hozzá tartozott! — mondta a férfi, de ellágyult, meleg tekintete mintha mást mondott volna, mint a szavai.

A vacsora kitűnő hangulatban telt el. A gyerekek bolondoztak. Edit ragyogott. Hol apját, hol az anyját nézte és úgy érezte, hogy ennél az esténél szebbet nem érhet meg többé. Eljegyzési ajándékul megkapta Apit és Mamit... így együtt, egyszerre, az otthonban... úgy, ahogy megállomta... pedig ez is csak álom. Ő és Hans elutaznak és vége az otthonnak... Api hozamegy a saját lakásába és Mami éli újra régi életét a

vidám emberek között, akiket mégcsak nem is szerethet. Ezek csak arra jók, hogy szegény Mami ne legyen olyan egyedül... mert Edit tudja, hogy Mami nagyon egyedül van és azt is tudja, hogy Mami nem boldog... de vajjon Api boldog-e? Igen, most mintha boldog lenne, hogy mosolyog, milyen kedves, vidám, szellemes és Mami... olyan, mint egy kedves, bohó kislány... és milyen gyönyörű... és Api is milyen dalás, érdekes... Nem, nem szabad a holnapra gondolni, élni kell ezt a szép álmot, kihasználni ezeket a talán soha többé vissza nem jövő percekét.

És hasonlókra nemcsak Edit gondolt, de Api is és Mami is, csakhogy ők nem akarták beismerni, hogy fája a szívük, ők feltörő vágyakat, érzéseket cinikusan, dühösen utasítottak vissza: eh, ez csak komédia! Hogy jól esik? Hogy olyan, mintha valóság lenne? Hát igen, a jó színész is beleélheti magát a szerepbe... jó színészek vagyunk! Ennyi az egész! Éjfélkor Hans búcsúzott és elment. Api autóját vitte a szállodájába.

— Ha visszajön a kocsi, én is elmegyek! — mondta a férfi.

— Apikám, az autó nem fog visszajönni, én... én azt mondtam a soffőrnek, hogy aztán hazamehet... beleg a felesége... és... és egészen meglepedeztem, hogy... — mondta Edit és lesütötte a szemét. Api kutatva nézte a kislánya arcát és alig tudott elnyomni magában egy hátsó gondolatot. Most jutott csak az eszébe, hogy a leánya nem gyermek már... nő. Leleményes, ravasz asszony... de nem, ez igazán csak véletlen, meglepedeztetett arról, hogy még ő is haza akar menni, nem is csoda, ha szórakozott... elvégre mennyasszony! — gondolta és rágyújtott egy cigarettára.

Menni akart és mégis leült. Viola is ott ült a vörös fotelben. Fejét hátrahajította és behunyta a szemét. Edit elütné... Csönd volt a szobában, csak a karácsonyfáról esett le halk koppanással egy dzs... Feszült és forró volt körülöttük minden. A férfi hirtelen felállt, félig szílt cigarettáját a hamutartóba nyomta és odalépett az asszony mellé. Viola nem merde kinyitni a szemét, vagy nem tudta, de lehunyt pillán keresztül látta, hogy a férfi karja kinyúlik és a magas, vállas férfitest fölfeje hajlik... Azután mintha megszokalt volna a varázslat. Szinte érdes volt a férfi hangja, amikor megszólalt:

— Azt hiszem, ideje már, hogy én is menjek... kezét csokolom, azt hiszem... azt hiszem, jól játszottunk...

— Igen... jól játszottunk... de... de... hogyan megy haza?

— Hogyan? Talán gyalog... esik odakint a hó... gyönyörű este van! — mondta, amikor ott álltak mind a ketten a hall ajtajában.

— Kezét csokolom, Viola... És megindult... ment végig a havas kerten és elütné a vasrúcs kapun keresztül... Egy darabig még látszott távolodó alakja, aztán már csak a hulló hó fehér, puha függőnye látszott...

Nem is keresett taxit. Jól esett az illatos, havas levegő. Ment, azt sem tudta hova, merre... autós ember módjára jóformán csak akkor ismerte ki magát a városban, ha a kocsián ült. De most nem is volt fontos, hogy hamar hazajérjen. Szinte félt is a saját lakásától, amely a magányos legényélet emlékeivel volt tele. Abból a másik lakásból, az asszony otthonából hozott magával

valamit, amit nem tudott megnevezni, de ami betöltötte, melegeit... és különös, miközben ment a hideg, havas utcán, egyszerre ott volt előtte az asszony. Utat a vörös fotelben, szemét lehunyta. Hajja vörösen csillogott a rávetődött fényben... ő feléje hajolt és az asszonyon végigfutott valami... egy egészen finom rezdülés... olyan finom, hogy talán nem is a szemével látta inkább az idegei fogták fel...

— Az enyém... ma is az enyém... es tizenhét éven át is az enyém volt... ő az én társam... én vagyok az ő társa! — hasított keresztül az agyán a felismerés és most tudta meg, hogy miért távolodott el utolsó pillanatban széd, ragyogó asszonyoktól, amikor már majdnem összekötötte velük az életét. Most tudta azt is, hogy tizenhét éven át miért nem volt boldog, egyetlen asszony mellett sem... Az volt a komédia... az... és ez a valóság! — mondta magában... de talán hangosan mondta, mert valaki elment mellette és csodálkozva ránézett. Nem törődött vele... boldog és kiegyensúlyozott volt a lelke és csodálatosképpen érezte, hogy most ott, abban a távoli villában, ugyanezt érzi az asszony.

A körülözött ért. A sarki kávéházból világgász szűrődött ki. Belépett. Majdnem üres volt a nagy, fényes kávéház... csak az egyik asztalnál ült két férfi... Az egyik némán szívta a kurto angol pipát, a másik újságjárta borulva aludt. A kávéház másik sarkában magabaráskodtan ült egy festőművész, hervadtarcú leány. Öreg és fáradt volt szegény, nem egyetlen nap, hanem az élet fáradtsága ült az arcán... Másik mosoly takarta el mindezt, de most, ezen az egyetlen éjszakán, elengedte magát... nem mosolygott... pihent. Ez volt az ő karácsonya.

A férfi végignézett rajtuk.

— Magány! — mondta magában és nem tudta miért, megborzongott. Papírbeszédet a zsebében. Leült és írt. Borítékba tette és odaintette az ásiszócipincért:

— Mondja kérem, volna valaki, aki elvinné ezt a Stefánia-útra?

— Hogyne, kérem... itt lesz valahol az öreg hordár... Laci, hívd be az öreget, ott alszik a ruhatárban... még úgyse volt semmi keresete ma este.

A vörössapkás, fehérbajuszos öreg elballagott a levéllel, egy óra hossza baktatott a bokáig erős hóban, mire odaért a villához. Becsöngetett. Előbb percekig várt... aztán hallott néhány jó kacskaringós káromkodást, aztán megment várt és mikor már éppen el akart menni, utánafutottak és a kezébe gyömszőltek annyi pénzt, hogy egy hét alatt se keresett ennyit.

Odafent pedig a villában Viola beko-

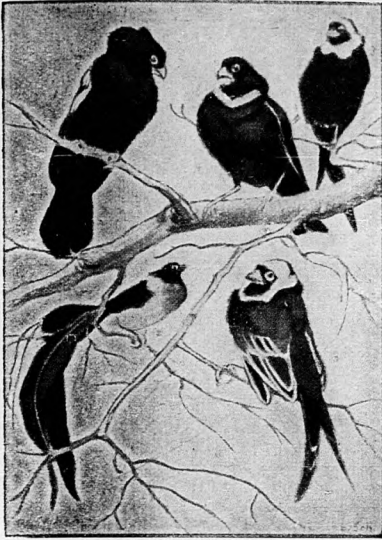
ppogott a leánya szobájába: — Edit... kislányom... ne haragudj, hogy felbresszettelek, de érdekes újságot akarok mondani... úgy lesz, ahogyan te írtad... Api és Mami... ezentúl... igen... Api idején... itt lesz mindig és már nem lesz komédia... valóság lesz, Editkém... és akkor nem kell két levelet írnod, csak egyet, úgy, hogy Api és Mami...

— Igen... értem, Mami... csak attól félek, hogy máris rossz feleség vagy Apinak... hagytad elmenni ebben a csúnya, hideg éjszakában... De most már ideje, hogy aludjunk... jó éjszaka, édes Mami!

BONAPARTE

kardja

Írta: székelyi Nyiry László ny. vk. ezredes

Levél a Végekről

*Akár Petőfi egykoron
szavalt családi vig toron
s Egerben lelkes kispapok
vendégeként magyarkodott.
aként mi is a Végeken
testvéri estebédeken
hintünk szét biztató ígét,
a nyelv s egymás szeretetét
ápoljuk messze falvakon,
hol sok testvér és jó rokon
kamrát s szívet örömmel tár
vándor költő, ha arra jár.*

*Száz év szaladt s bár más a kor,
a költő ma is vándorol
s mert vasutra alig telik:
gyalogol és szekerезik,
görryed a gyors-meredeken
felugró fenyves hegyeken,
csatákban, süppedő havon,
mert várja tenger jó rokon.
várja bor-ékes vacsora,
mindenütt van egy jó szava,
mert kell a szív, úgy kell ide
vigasz és biztató íge.*

*Kevés a könny, a költemény,
hol fáj a nyűg, a tört remény
és semmi semmi változás
és oly kevés a biztatás.
Felénk a fák is csüggeteg
lombtalan árva betegek
s egy némán őrlő fájdalom
ül a tarlott hegyfalakon.
Alattunk egyszer beszakad
a vérző, ősi földdarab;
a fátum ökle kőkemény,
halljátok, Fent és Odaát?*

Kevés a könny, a költemény...!

Széfeddin Sefket bey

1798-at írunk! Bonaparte fáradt harcosai elcsigázva menetelnek a Nilus partján. Szótlanul, irtózatossá nélkülözések közben vánszorognak a köztársasági gárda katonái előre, újabb csaták és talán új győzelmek felé.

Az egyiptomi rekkenő hőségben a nehéz medvebőrkcucsmák alól patakokban ömlik a verejték a fáradt, poros arcokon végig.

Vége, mint egy nagyszerű délibáb, felbukkan előttük az ezeregy éjszaka tüneményes álomvárosa, Kairó! Djemil Azhars óriási mecsetjének csillogó kupolájának látása új életet önt a csüggedt lelkekbe. A napsugár, a csábos bajadér, négyezer minarétt karcsú alakját táncolja körül, mintha csak hívná, csalogatná Bonaparte katonáit egy végzetes randevúra a próféta városába, ahol egykoron Memphis és Heliopolis virágozott!

Öröm ül az arcokra! Csak Bonaparte lovagol szótlanul, gondterhesen, éfékete ménién tábornokaival. Nyugtalanul izzó szemei fűrészre tekintenek a távolba. A «megérzések nagy embere» lelki szemeivel már Gizeh sárga homokját kémleli, ahol a Makkatam-hegy láncai felől éppen most bontakozik ki a reszkető rózsaszínű ködből a mameluk lovasság csillogó acéfalánxa.

Elöl, hatvyszínű karcsú ménién Murad pasa, Egyiptom ura és parancsolója. Zöld turbánjának briliáns agraffia versenyt ragyog tenyvényi széles pallosával. Bonaparte lángelméje már előre tudja, mikor és hol szórja szét a puszták fiainak nagyszerű lovas svadronjait. Még volt ideje csapatainak pihenőt adni. Ő maga Marmont és Desaix tábornokkal és vezérkarával egy zöld pázsitra telepedett le. Kiséretének feltűnt, hogy Bonaparte ma nem rendes kardját viseli, hanem hosszú, görbe, rozsdamarta, vérfoltos fringia lóg oldalán.

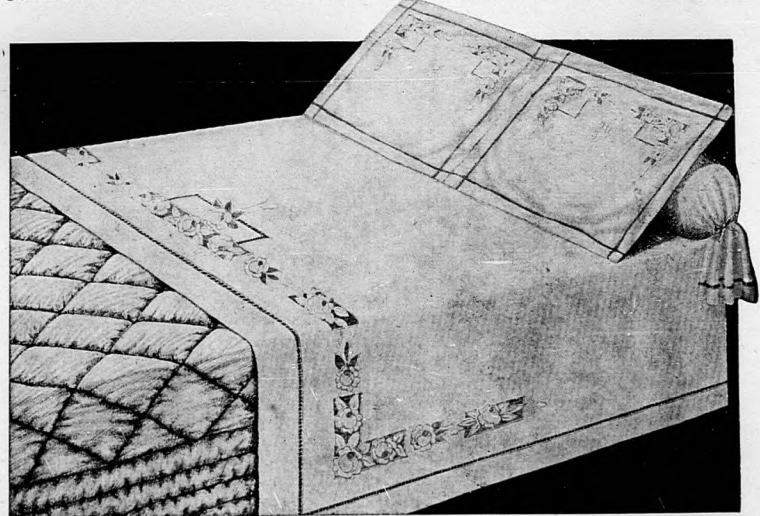
— Önöknek nemde feltűnt, — szólalt meg Bonaparte, — hogy ma más kardot viselek? Ime, hallgassák meg, mit mesél rég letűnt időkről ez a pallos! A háborzongatóan érdekes, jóslászerű történet így hangzik:

Tegnapról mára virradó éjjel szállásadóm, egy velünk érző derék arab, lefekvés előtt szobájába vezetett. Nagyszerű feketekávával kínált meg. Feltűnt, hogy szobájának falán remek fegyverek és kardok lógnak. Valóságos csodapéldányok. Többek között ez a fringia is. Az arab azonnal megérezte, hogy engemet a damaszkuszi acélból készült kard érdekel, sőt hogy annak története valami különös, megmagyarázhatatlan okból fantáziámat izgatja. Éreztem, hogy a kard régmúlt idők történetét regéli és a jövőbe mutat.

Házigazdám így szólt:

— Engedje meg tábornok, hogy e kardot felajánljam önnek. Nemcsak azért, mert ez önnek tetszik, hanem, mert úgy érzem, annak története az ön életét irányítani fogja. A fringia, — ezt már előre mondhatom, — égisz törő karriert hoz annak, aki viseli, de egyszersmind fel is ösmeri, mikor kell féktelen vágvainak «állj»-t parancsolni. Végtromlásba dönti azonban viselőjét, ha az nem ösmeri fel idejében, mikor kezd szerencsecsillaga aláhanyatlani...

Apáról fiúra szállt az örökség, a kard, amely mintegy három évszázaddal ezelőtt egy hóhér-ösömé volt. Igen! Ne ijedjen meg, ne borzadjon el, kérem! Itt a homoktengerben is az igazság ülte diadalát. A gyilkosokat itt is kivégezték. Ösöm ezzel a karddal küldte másvilágra azokat, akiket a törvény halálra ítél...

Rátétes hímzésű ágyhuzat.

Leírása kézimunkarovatunkban.

Tavaszi gyermekkabátok
és tavaszi kosztümök

Egyszer, egy szép estén, amikor e paradicsomi tájat a datolyapálmák lombjai árnyékba borították, ösöm kis házacskájának kertjében üldögélt. A ház előtt két teve által vontatott csukott kocsi állt meg. Különös emberek szálltak ki belőle. Fekete kámszajúk hatalmas, magasnövéssű, marcona férfiakat rejtegettek. A legnagyobb közülük így szólította meg az utcára kisiető ösömet:

— Te olyan nagy mester vagy, mint hóhér, hogy művészetedet próbára tesszük. Ha kiálltad a próbát, ezt a zacskó aranyat kapod.

Ezzel egy aranyakkal megtöltött zsákokcskát dobta elémbe. Ösöm megvető tekintettel mérte végig látogatóit és így szól hozzájuk:

— Hát orgyilkosnak tartotok engem, ti pokol fiai, akik álarc mögé rejtözve törtök reám?...

A rejtélyes emberek összesomolyogtak és szó nélkül megragadva az öreg tiszteleges hóhért, a kocsiba dobták és magukkal vitték.

Többőrai kocsikázás után hallhatólag egy hídon mentek át és egy kapun, amely hangosan csapódott be mögöttük. A hóhért kivonszolták a kocsiból és szemérlő levették a kötést.

Gyéren megvilágított barlangszerű folyosón haladtak egy várszerű épület alatt, míg végre egy bolthajlás alatt megálltak.

Egy asztalnál feketeruhás «bírák» ültek, előttük egy halom homok mutatta azt a szomorú helyet, ahol nemsokára egy ártatlan embernek kell elvéreznie.

Kisvártatva egy oldalajtócskán őt zsákruhába öltöztetett emberei alakot támogettak az asztal elé. A bírák egyike, az «elnök», így szól a hóhérhoz:

— Te most egy szigorú, de igazságos ítéletet fogsz végrehajítani. Órizkedj attól, hogy elhibázd mesterségedet, mert akkor neked is véged lesz...

A szerencsétlen áldozatot letérdepeltették a homokrakásra, majd így szól hozzám:

— Vedd az igazságos ítéletet.

A hóhér, az én boldogtalan ösöm, egy másodpercig tétovázva nézdegélt körüli, honnét várhatna esetleg segítséget, de máris mellette termett az egyik gyilkos és félre nem érthető módon adta tudtára, hogy azonnal cselekednie kell. A hóhér ekkor ég felé szegzett tekintettel így szól a bírákhoz:

— Allah! Ne engem sujts, ha ártatlan vére folyik el, hanem azokat, akik engem idehoztak! Aminthogy én hóhér vagyok, úgy engedd az égbe kiáltani bosszúért az ártatlan vére!

A nehéz pallos azután suhogva sújtott le áldozatára.

— Nem vagy kíváncsi arra, — szól ezután a hóhérhoz az elnöklő bír — miért végeztet ki áldozatodat?

— Ezek után engem ez már nem érdekelhet, — vágott vissza a hóhér.

Egyidejűleg a kezébe nyomott arannyal telt zsákok megbízói lába elé hajította. Ösömet ugyanazon az úton és módszerrel vitték haza, mint ahogy idehozták.

Szegény ember e borzalmas esemény után kedélybeteg lett és már másnap ágyának dőlt. Nem sokáig élt! Meghagya, hogy a kardot a falra akasszák és soha többé senki se használja.

Mielőtt meghalt, látomásai voltak. Betegtyágya köré sereglett rokonaihoz így szól:

— Gyermekeim... nézzétek... ott... a kard, a véres kard... Egyszer, amikor már ti sem lesztok, a kardot egy nagy ember veszi magához... a kard szerencsét hoz neki, de csak addig, míg népeket, nemzeteket nem ostoroz halálra ok nélkül... csak addig, amíg azt önvédelemre használja... Ha a világ ura és parancsolója zsarnokká válik, a kard ártatlan áldozatának vére bosszúért kiált az egek urához és lesújt viselőjére...

Ösöm megtért a prófétához, de feljegyzéseket hagyott hátra, amiket apáról-fiúra örököltünk. A kard azóta évszázadokon át a falon pihent és a véres tett körülményeit senki sem tudta meg.

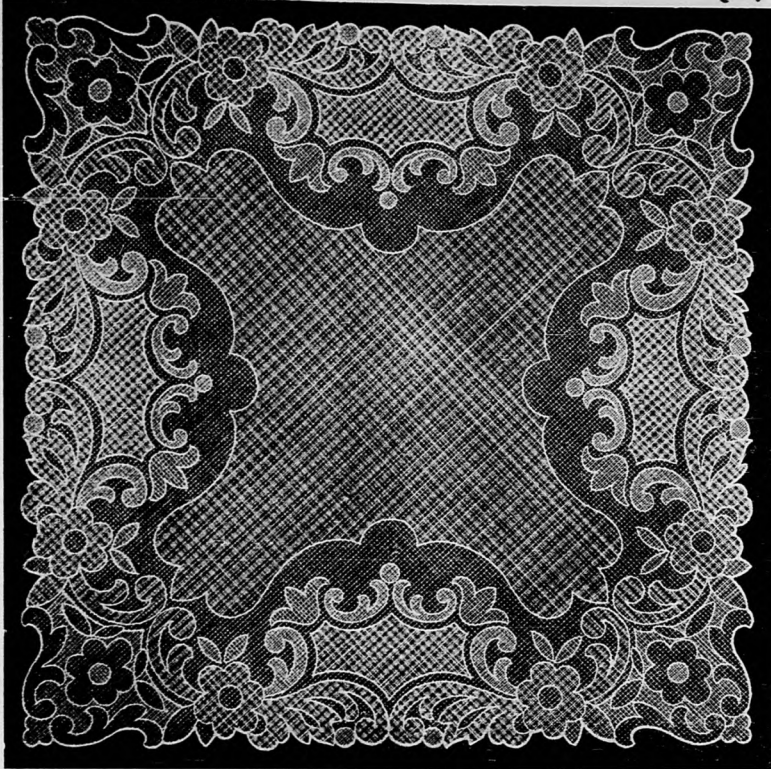
— Én önnek ajánlékozom e kardot, tábornok, — fejezte be beszédét házigazdám, — viselje azt szerencsével, de sohase felejtse el, hogy az csak addig hoz önnek boldogságot, ameddig hazájának védelmezésére és nem békés nemzetek eltiprására használja. Én és talán még többen tudjuk, hogy a francia trikolór Egyiptomban a kultúrát jelenti számunkra és a boldogulást. Allah segítse munkájában.

— Ez, uraim, — végezte elbeszélését Bonaparte, — a kard titokzatos története. Én oldalamra kötöttem, hogy segítségemre legyen a francia nemzet szerencsés csillagának magasbarópitésénél. Reméljük és most mindjárt meg is látjuk, igaz-e volt-e arab házigazdám ösének?...

Bonaparte kíséretével lóra szállt és rövid, de véres kézitusa után a mameluk lovasság embabehi táborá birtokába került.

Eljött azonban augusztus 7-ének szerencsétlen napja! Nelson Abukir mellett megsemmisítette Brueys francia admirális flottáját és Bonaparténak Egyiptomot ki kellett ürítenie.

Napoleon szerencsés csillaga az «égig szökött». Nemzetek, koronás fők trónjai hullottak porba, inogtak meg előtte... a titokzatos arab fringia, amelyet a nagy hódító Olaszország virágzó narancserdőiben éppen úgy viselt, mint a Bereznia jeges partjain, mindaddig szövetségese maradt, amíg zsarnokká nem vált gazdája, viselője. De elkövetkezett 1812 s a «grande armée» tönkrement, pedig Sándor cárral nem kellett háborút viselnie... az arab fringia vérfoltját bosszúért lihegték... Napoleon ellen az egész világ összefogott... és amikor a korzikai hódító csodás szárnyalására a végezet Waterloonnál pontot tett, a császár az üldöző porosz lovasság ellen védekező francia négyosztagban Ney marsall szemelátására hajította el magától az arab kardot, amely csillagjósainak jövőndölése szerint viselőjét «egy nagy tenger közepén álló gránitszikla börtönébe juttatja.»

Add meg, URUNK!

Ránk hasonlít az édes kisleányunk
s ránk hasonlít a parányi kislunk! ...
Feleségem s én (még nyíló virágok)
az üde bimbókbán, újból
megvagyunk! ...

Az egyiknek oly ismerős a szája,
a másiknak meg a két vídám szeme
olyan, mintha én régen, egy tükörből
már néztem volna farkasszemet vele ...

Hajuk, kezük, sírásuk, nevetésük
mind olyan, mint az újrálátott —
álom ...

— Add meg Urunk, hogy a mi
örömnkre,
minket kereső árnyék sose szálljon! ...

SEPESVÁRI BÉLA

Tüllerítő. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a MUL kézimunkaboltjában

A FAKIR

Govinda-Svami, a fakir, fogott egy botot, melyet Ceylonban vásároltam. Jobbjával rátámaszkodott gombjára, szemét erősen rászögezte a padlóra és mágius idézésekbe fogott. Keze még mindig botom gombján pihent, amikor egyszerre csak fölemelkedett, lába elég magasan volt a padló szintjétől, lábszára, keleti szokás szerint, keresztbe rakva, abban a testtartásban, melyet Buddha kis szobrairól ismerünk. Husz percnél tovább igyekezhettem azon, hogy rájöjsek, hogyan tudja a fakir ilyenformán megszüntetni a nehézkedés törvényeit, de — hiába! A terras egyik vaskeresztrúdjáról zsinóron egy harmonika lógott alá. A zsinór a hangszernek ahhoz a végéhez volt hozzáerősítve, ahol nincsenek billentyűk. Szabodon lógott a levegőben, mintegy két lábnyira a padozattól. Megkértem a fakírt, hogy szóltassa meg a hangszer. Máris megfogta a zsinórt mindkét keze hávelyk- és mutatóujjával. Néhány perc múlva a fújtató mozgásba kezdett jönni és hangok esendültek. Ha nem is jólhangzó akkordok, mégis tiszta hangoknak hatottak.

— Nem hallhatnék egy melódiát?
— Megmondom a kívánságát a pagoda egy öreg muzsikusa szellemének. Elegendő hosszú szünet után a hangszer újra megszólalt: csodaszép akkordok! Azután teljes erővel belekezdett a maláji tengerpart egy népdalába. Ez alatt az egész idő alatt Govinda-Svami teljesen mozdulatlan maradt, csupán a zsinór

kötötte össze a hangszerrel. Letérdeltem a hangszer elé és láttam, amint a harmonika billentyűi lengomódtak és emelkedtek, ahogyan a melódia kívánta. Govinda-Svami kivett a zsebéből igen finom homokot, leszórta a padlóra és kisimította, úgyhogy mintegy ötven négyzetcentiméternyi terület borított be vele. Azután fölkerít, hogy üljek le, vele szemben, egy asztalkához és vegyek elő papírt és ceruzát. Magának egy papírcikát kért. Egy tollszárat nyújtottam át neki, melyet óvatosan letett a homokra.

— Idehallgass! — mondotta. — Most fel fogom hívni a szellemeket. Amikor azt látod, hogy a tollszár merőlegesen áll és így ér a padlóhoz, rajzolj a papírra, amit akarsz és azt fogod látni, hogy rajzod a homokon megismétlődik.

Ezután maga elé tartotta két kezét vízszintesen és elkezdte mormogni a titkos idézéseket. Néhány perc múlva a tollszár lassan fölemelkedett. A ceruzával végigfirkantottam a papíron és találmra mindenféle figurákat rajzoltam. A tollszár rögtön utánozta ceruzám minden mozdulatát és Govinda-Svami háta mögött a homokos felületen kibontakoztak mindazok a kacskaringós vonalak, melyeket rárajzoltam a papírra.

Govinda-Svami felállt és kisimította a homokot. Így szólt:

— Gondolj most valamely szóra az isteni nyelven: szanszkritul.

— Miért ezen a nyelven?

— Mert a szellemek a legrészebben ezt használják.

Nem szoktam ellenvetéseket tenni, amikor a fakírok vallási felfogásáról van szó. Az indus megint vízszintesen maga

elő tartotta két kezét. És a tollszár föl-emelkedett és a homokra rajzolta lassan ezt a szót: „Puruncha“ (a mennyei Atya). Valóban ez volt az a szó, amelyre éppen akkor gondoltam.

Most rátettem a kezemet egy csukott kis könyvre, melyben a Rig-Véda himnuszai áll kivonatban. Megkértem a fakírt, közöltesse velem a homokon, hogy a huszadik lapon az ötödik sor első szava hogyan hangzik.

„Devadatta“ (Isten adta) — írta a tollszár a homokra. Fellapoztam a könyvet: valóban ez a szó állt a megjelölt helyen.

Megkérdeztem a fakírt, megengedi-e, hogy kiválasszam az edényt, a földet és a magot, melyet csiráztatni óhajtok?

— Az edényt és a magot lehet. De a földet a kariászok egy dombjából kell beszerezniem.

Indiában elég gyakori kis hangyák ezek a kariászok, melyek a botyt elég jókora dombokká fejlesztik és mi sem könnyebb, mint innen egy kevéske földet beszerezni. Megparancsoltam a szolgáltnak, hogy hozzon innen földet egy virágcsereppel. Együttal hozzon különböző magvakat is. Egy negyedóra múlva vissza is jött. Kiküldtem a szolgát, a fakírnak átnyújtottam a cserepet, tele földdel, melyet ezek a hangyák erősen megnevedesítenek valamilyen ragadós anyaggal, építkezési munkálataik közben. Majd kiválasztottam a magok közül egyet és megkérdeztem a fakírt, meg szabad-e jelölöm? Készséggel megengedte. Néhány apró jelt karcoltam könnyedén a magra és átadtam neki a szemet, továbbá néhány méter könnyű muszlint, amit tőlem kért.

Govinda-Svami betette a földbe a magot, hétgöcsű botját, fölszenteltségének jelét. beletűzte a cserép szélén a földbe, ráakasztotta a muszlint úgy, hogy elfödte vele a botot és a cserépet, majd kinyújtotta két karját s kezét az előkészített csoda színtere fölé tartotta. Azután, mintha merevgörcsbe esnék, elmult legalább is két óra anélkül, hogy észre tudtam volna venni rajta a legkisebb megmozdulást is. A nap már a hegyek mögé ért, amikor felriadtam egy sóhajra. A fakir magához tért. Oda-intett magához, levette a botról a muszlint és megmutatta nekem a mintegy húsz centiméter magas fiatal növényt. Kiszedtem óvatosan a földből: a gyökéren lógó két kis hártya közül az egyiket ott voltak a kis jelek, melyeket rákarcoltam volt a magja. Rendes körülmények között ennek a növénynek — papayer a neve — legalább is ötven nap kell, míg kibújik a földből.

Govinda-Svami maga elé állított a padlóra egy kis vörösréz üstöt szénnel, amilyen minden indus házában van és füstölésre használják, melléje egy táblában jóságú port tett. Azután biztatott, hogy szítsam a tüzet, lekuporodott és, mellén keresztbe rakott karral, belekezdtett egy hosszú dalba titkos nyelven. Miután befejezte, megmaradt kuporgó helyzetében, balkezét szívére tette, jobbával meg rátámaszkodott botjára a hét görcsrel.

Egyszerre csak a szoba közepén felhő kerekedett, a tűz jól szállt és összesűrűsödött egy emberi alakká — azután a szentártot üst mellett ott térdelt egy öreg bramán pap, ki a Visnunak szentelt jeleket és dereka körül a papi kaszt háromszoros szalagját viselte. Feje fölött összekulcsolta a kezét, mintha áldozna és mozgatta ajakát, mintha prédikálna. Azután a jóságú porból egy ujjhégyynyi hintett a parázsra, erre sűrű füst támadt, majd szerteoszlott, mire a pap fölemelkedett és elém tartotta sovány kezét. Megfogtam és meg voltam leppe, mert ez a kéz ép olyan meleg és eleven volt, mint amilyen kemény és csontos.

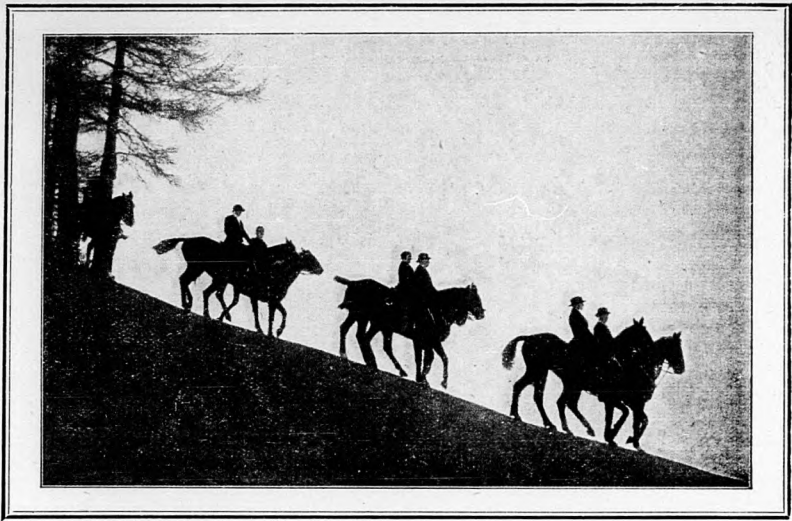
A bramán eltűnt.

Majd csodálatos hangok közeledtek és a pagoda egy öreg muzsikust látam a fal mentén tovalépkedni, aki harmonikán játszott egyhangú panasos dallamokat, az indusok egyházi zenéjének megfelelően. Miután ez a jelenség is eltűnt, a rajah harmonikája, melyről egész bizonyosan tudtam, hogy az imént még nem volt a szobában, a padlón hevert a fal mellett. Megvizsgáltam az ajtókat: be voltak zárva kifogástalanul és a kulcsok a zsebemben voltak...

Van erre magyarázat?

Govinda-Svami...

L. J.

Emlékezés gróf Ráday Gedeonra

írta: Preszly Elemér, titkos tanácsos

Ha lelünk az emlékezés szárnyain visszazsál a multba, a szép magyar multba: kedves, értékes magyar urak, tipikus magyar alakok kelnek életre és vonulnak el előttünk Evszázadokon keresztül a vármegye volt a magyar közélet legjobb nevelő iskolája. A vármegyékből jöttek a magyar fórumra a politikusok, államférfiak, gavallér magyar urak, nemzetünk díszjele, virága.

A vármegyénél kezdte közéleti pályáját Ráday Gedeon gróf is, a gavallér pestmegyei főispán, majd belügyminiszter Bethlen István első kormányában.

Közéleti szerepléséhez a jogcímét Nógrád és Pest megyében szolgált őseinek hosszú díszes galériája szolgáltatta.

De voltak a Ráday ösök között költők és írók is, művészetet kedvelők, mecénások ezektől örökölte életművészetét, főlegyesen játszi, fordulatos tréfára mindig hajló természetét, derűs beszédét, elméjének finomságát, szónoki készségét.

Fiatalon lépett Pestmegye szolgálatába, mint közigazgatási gyakornok és ha rövidesen haza is ment szép ikladi kastélyába, hogy az ősi földet művelje, vármegyéjéhez bű maradt haláláig.

A föld és a vármegye között oszlott meg egész élete.

1910-ben nevezte ki őt Ferenc József király Pestmegye főispánjává, a koalíció siker telen uralma után lett a legnagyobb, de legkurucabb vármegye főispánja, nagy küzdelmek központjába került és a harcot egész férfiként, a népszerűséggel nem törődve harcolta végig.

A megye lakosságának nagy többsége függetlenségi volt, az ellenzékkel rokonszenvezett a vármegye tisztikara is a kemény, lelkes Fazekas Ágoston alispánnal az élükön Ráday állta a harcot, ha a közgyűléseken mindig le is szavazták.

Rendíthetetlen híve volt Tisza Istvánnak, kitarított mellette haláláig. Tisza egyik főerőssége abban állt, hogy olyan önzetlen, hűséges, meggyőződéses barátok vették körül, mint Ráday. És ezekben a harcokban mutatkozott meg Ráday gavallér, úri műveltség: soha nem élt a bosszúállás fegyverével, az ellenzékkel szavazó megyei tisztviselőnek a hajuk szála sem görbült meg, nem üldözte őket.

A fehérasztalnál pedig leomlottak a politikai pártkeretek, a harcok után víg anekdotázás közben megtaláltuk egymás barátai jobbát.

A megye népét szerette: ha elemi csapások látogatták, a nép közé sietett a segítséggel. Mikor 1912-ben a kecskeméti földrengés milliányi kárt okozott a «hírös» városnak országos mozgalmat indított és jelentős nagy összeget gyűjtött össze a lakosság megsegítésére.

A háború alatt erős kézzel tartott rendet, gondoskodott a mezőgazdasági termelés zavartalanságáról, leküzdötte a közlekedés nehézségeit, felkarolta a hadi árvákat rokkantakat, özvegyeket.

Tisza István távozásával Ráday is elhagyta főispáni székét, huszártszti uniformist öltött és bevonult a Jász-kun-huszárokhöz.

A forradalom üldözte őt. Internálták. Kénytelen volt külföldre menekülni. Bécsbe szökött, hol rögtön felajánlotta szolgálatait az ellenforradalomnak.

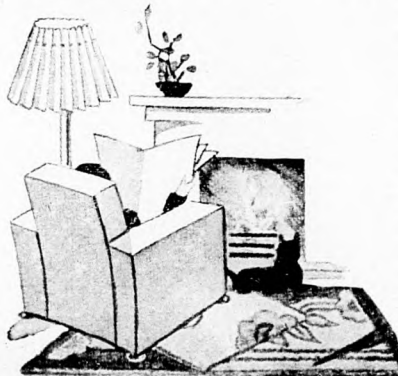
Amikor Kormányzó Urunk 1919 augusztusában elindította a nemzeti feltámasztás nagy munkáját, Ráday fiatalos hévvel, lelkes örömmel foglalta el újból főispáni székét, hittel és lelkesedéssel dolgozott a megye újjáépítésén.

Fülemben cseng beiktató beszéde: könnyezett, amikor újra bejöhett az ősi házába láthatta a régi oszlopokat, mintha csak hazatért volna.

Minden jó magyar ember érezte ekkor: nem szabad, hogy pártpolitikai jelszavak szétszakítsák a nemzetet, hiszen a hazának szüksége van minden hű fiára, olyan sok a munka, fel kell emelni a vörösoktól, ellenségtől kifosztott országot.

Ráday 1921-ben belügyminiszter, 1922-től, tíz éven át, Nagykőrös város képviselője volt.

Igen érdekes nagykőrösi választása: a nagykőrösiek kemény, büszke, rátartó magyar emberek, jómódú kisbirtokosok. Minden egyes választónak megvan a maga külön

politikai véleménye, minden ember külön párt és elvárja, hogy a képviselőjelölt külön hódítsa meg.

Es érdekes: az arisztokrata Ráday gróf és Nagykőrös kemény földműves népe megértették egymást, egymásra találtak, a magyar föld szeretete összehozta őket. Nagy sikere volt, amikor programbeszédében hangsúlyozta, hogy ő ugyan gróf, de a grófságot nem gyakorolja.

Szorgalmass járta a köröket, még koccintani is kellett a választókkal, ilyenkor leomlottak az osztályellentétek.

Az ellenzék mindent elkövetett, hogy Rádayt megbuktassák. Mindenféle választási trükköt felhasználtak ellene. Akkoriban a leghálásabb kortesfogás volt a kormány ellen, hogy az alföldi nép azért nem bírja gyümölcsét jó áron eladni, mert a kormány sok ezer vagón banán behozatálára adott engedélyt. Rádayról pedig azt híresztelték, hogy ő a banánbehozatali részvénytársaság dűsfizetésű elnöke. Persze, ebből egy szó sem volt igaz. Rádayt eleinte bosszantotta a hazugság, később elfelejtette, majd tréfára vette és nevetve, derűs föllényel utasította vissza a rágalmat.

Ráday szerette az életet, szerette a szépet, szerette a természetet. Szerette a falut, a falu népét, patriarchális viszonyban élt Iklad lakóival. Tanácsért a kastélyba, Ráday grófhoz járt fiatal és öreg, még a legszegényebb is.

Aki Ikladon lovat, vagy tehenet vásárolt, a jó földesúrhoz fordult és Ráday nem sajnálta a fáradságot, szakértő szemmel vizsgálta meg a megvásárolandó állatot és az alkuban is segített, sőt néha még kölcsönt is szerzett. Inasának, mert a forradalom alatt hű volt hozzá, szép házat építtetett.

Szerette az erdőt, minden évszakban barangolt az erdei utakon. Szerette az erdők vadjait, szeretett vadászni, de szenvedélye nem vált öldökléssé. Gyakran, főleg tavasszal, amikor az erdő már lombosodni kezdett, de őssel is, szarvasbögéskor, órákat töltött az erdőben, távcsövön figyelte, vizsgálta a szarvasokat.

Szerette a tréfát. Társas vadászaton barátait gyakran megréfálta. Persze nem késett a visszavágás sem. Olyan volt társas vadászaton barátaival együtt, mint a rakoncátlan diágyerek. Gyakran kötöttek spárgát a nyulak lábára. Előfordult az is, hogy titokban egyik-másik vadász kalapját megborították.

Mikor egyikben Nagykőrösre készült, hogy az Arany János Társaságban székfoglalót tartsak, kétem, jöjjön ő is velem. Szívesen vállalkozott. És miről fogsz felolvasni? — kérdezte. A nő az Embertragédiájában, — mondatom be a telefonba és Ráday már készen volt a tréfával: én is fogok neked adatokkal szolgálni.

Szerette a színházat, a művészetet, a zenét. Szeretett jó táncosnővel csárdást táncolni: szépen, magyarosan táncolt, a legutolsó megyebálon sokan körülállták, gyönyörködtek tüzes, magyaros táncában.

1937-ben, aránylag fiatalon, gyilkos kór, tüdővész támadta meg és rohamosan végzett vele. Fájó szívvel láttuk, miként pusztul napról-napra ez a daliás, az életet szerető gavallér magyar úr.

Szeptember végén már temették is. Temetése olyan volt, mint élete: ikladi parkjában nemesen egyszerű gyászszertartással búcsúztunk tőle. Ősei földjében alussza örök álmát.

Temetésére díszbe öltözött az őszi erdő, aransárga és bronzszínekben pompázott, így búcsúzott Tőle. Gyászolták biztosan az erdő vadjai is. Az ikladi parkban még virult az őszirozsza, de már hulladozott a fák levele és a korán nyugovó nap figyelmeztetett az ényészetre. Koporsója mellett kivont karddal megyei huszárok állottak őrt, hiszen a megyét szolgálta élete végéig és szolgálata nobile officium volt.

Eljött temetésére gyermekkori jó barátja, ki íránt Ráday soha nem szűnő hűséggel viseltetett: Horthy Miklós kormányzó úr szépséges hitvesével. Eljöttek rokonai, arisztokrata barátai, eljöttek a vármegye urai, egyháznak tisztességét viselői. És eljött a nép, a környező falvak népe, hálójuk jelül elhozták kertük utolsó virágait. A református püspök búcsúztatta megrázó szavakkal és a szertartás végétével két ünneplőbe öltözött földműves emberek fogták és vitték koporsóját, hogy leeresszék a park százados fái tövében ázott sírjába.

Ő valóban egyesült azzal az imádott magyar földdel, amelyből vétetett és az ilyen áldott por, mint Ráday Gedeon gróf, teszi ezt a földet mindörökké magyarrá.

TENGERÉSZ históriák

Egy ócska bárkán igyekeztünk a Szent György-csatornán keresztül az úgynevezett Ir-tengerbe. Az út nagyon veszedelmes, miért is egy ír tengerész vittünk magunk mellé vezetőnek.

— No, öreg fiú — mondtam neki —, remélem, te alaposan ismered ezt a tengert?

— Well, Sir — hangzott a megnyugtató válasz. — Minden egyes szirtet ismerek. Ebben a pillanatban erős lökés rázza meg a bárkát, fenekétől az árbocrud tetéjéig. Az én ír barátom kivette szájából a pipát és a legnagyobb lelki nyugalommal így szólt:

— Például ez is egy szirt volt, Sir... *

Sidneyben rezignáltan állapítottuk meg, hogy a kocsmák már 6-kor zárnak. Erre vonatkozóan az ausztráliai kocsmáros ezzel a magyarázattal szolgált:

— Aki este 6 óráig nem tud berúgni, az nem érdemel kiméletet!

★

Az egyik matróz levelet akart írni haza. Megkérte kollégáját, hogy segítsen neki: — Légy oly jó, diktáld nekem egymásután a betűket, hogy le tudjam írni: „Buenos Ayres.”

— Buenos Ayres... Buenos Ayres... Tudod mit?... Irj inkább egy másik kötőbőll!

★

Egy félős természetű amerikai hölgy megkérde:

— Mondja, barátom, gyakran szoktak elszülni a hajók? — A jószívű matróz meg akarja nyugtatni:

— Dehogy, kisasszony! Csak egyszer... *

Az egyik tengerész felesége ezekkel a szavakkal vett búcsút férjétől, sűrű könnyhullatások közepette:

— Szerencsés utat, drágám!... Szóval nyolc hónap múlva újra látalak... és mondd... mit főzök neked akkor ebédre? *

Egyik matrózomtól hallottam ezt a szenzációs megállapítást:

— Asszony népek nem lehet hinni!

— Aztán miért nem?

— Hítlén mind! Tessék elgondolni, nekem már négy menyasszonyom van. És mind a négy hűlten hozzám!

★

A fedélzeten egy kishű így szólt:

— Esik az eső, anyukám... Mondd, az egész tenger nedves lesz? *

Az egyik hamburgi csemegeüzletben egy matróz rágódohányt akart venni. Amikor a tulajdonos kijelentette, hogy nála nem kapható, a matróz megvetően így szólt:

— Nem kapható?... És maga ezt a putrit csemegeüzletnek meri nevezni?... *

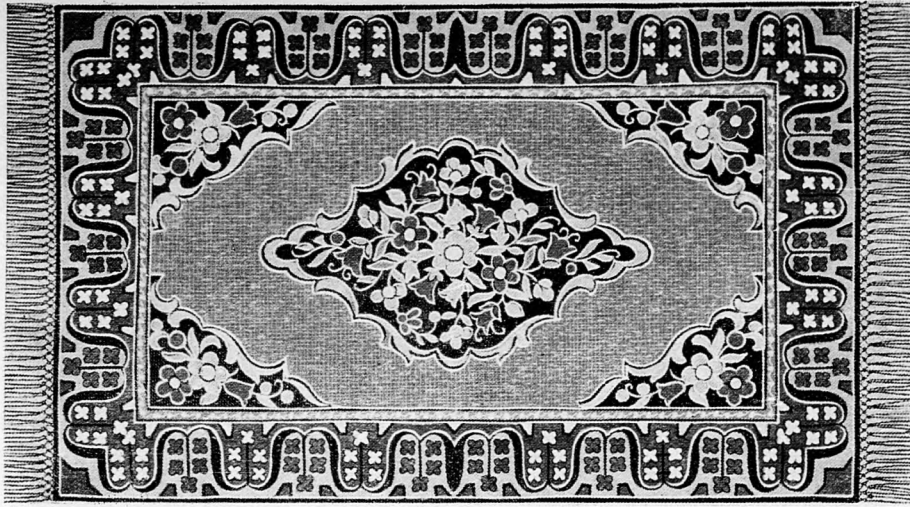
Az egyik utas megkérdezte az egyik helgolandi gőzösn:

— Kapitány úr, úgy-e, ön minden tengert kitünően ismer?

A kapitány pedig aki a tenger valóságos Münchhausen bárója volt, így válaszolt:

— Természetesen! Az Északi-tengeren pláne minden hullámot ismerek! H. H.

Perzsaszőnyeg. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a MUL kézimunkakaboltjában, Budapest, VI., Teréz-körút 6. szám. Tel.: 12-13-19.

A JÓMODOR HAZÁJA

Spanyolország emberemlékezet óta Európa legfurcsább országa. A nagy földrengések mindég utólag érintették. Olyan háborúkban ment tönkre, amelyekben nem is vett részt.

Húsz évvel a világháború után saját külön polgárháborúra lobbant s egy régebbi, nagy konflagráció, a Harminczéves háború után, váratlanul inogni, pusztulni kezdett. Pedig, akár a világháborúban, a harminc évig tartó küzdelemben se vett részt. Sőt — miatlant lángokban állt a világ, utolsó menedéke volt a kultúrának, a jómodornak, a finomságnak. Megőrizte azt a vezető szerepet, melyet a nagy felfedezések idején, a XV. és XVI. században vitt. Alig állt azonban helyre az európai béke, Spanyolország száz évet eszűszott vissza... Hallgassuk csak, mit mond leveleiben «A Jómódor Hazájáról» az a bájos francia dáma, Madame d'Aulnoy, aki úgy tett, mintha rokoni látogatásra menne Spanyol-honba. Ám a rokoni látogatás csak kifogás volt. D'Aulnoy asszony egyike volt ama számos női követeknek, akiket a francia udvar titkos megbízatásokkal küldött idegen országokba, hogy az udvarok hangulatát tanulmányozzák. E követek között voltak szép hercegnők, kiket házasságközvetítés céljából küldtek egy-egy udvarhoz, mások, kiknek az volt a feladatuk, hogy a párizsi divaton keresztül szerezenek egy kis népszerűséget a francia politikának. A hölgyek tökéletesen oldották meg feladatukat s ha valamennyien olyan szenvedélyes levelezők lettek volna, mint a kitűnő d'Aulnoy asszony, sokat köszönhetne nekik a kultúr-történelem. De mint-hogy az írói készség ritka, Mme d'Aulnoy levelei százszorosan beselek.

BROKÁTUSZÁLY A SÁRBAN. A Pirenneusok hegcsínjén vergődik még a derék dáma, mikor látja, hogy alig jelenik meg a spanyol falukban hintója, összecsendül a környék apraja-nája a «csoda-koesi» láttán.

— Tudod édesem, — írja barátjának —, hogy «utazókoesim» szerény kis jármű francia viszonyokhoz képest, itt azonban a világ hetedik csodája. Spanyolországban fatákolmányon jár a legelőkelőbb nemes. A batár ablaka nem nagyobb, mint egy galambdúc s üveg helyett kopott vászongöngyö van. Az ajtó lefelé és kifelé nyílik s ha a jármű mozog, akkora zörgést, zakatolást okoznak a kerekék, hogy a kocsiiban-ülő nem hallja saját szavát... Nagy ritkaság itt a ló is. A spanyol nemeset ma is öszvér húzza s csak kocsijára kell nézni, hogy megtudja: infáns, herceg, márkí vagy egyszerű köznemes lötyög-e a fatákolmány belsejében. Minél magasabb rangú ugyanis a kocii gazdája, annál több pár öszvér húzza. Tizenkét pár öszvér csak a királyt illeti meg. Mint-hogy e derék, de makacs állatoknak vörös selyemzsinór a kantárja, gyakran történik, hogy a zsinór összegubancolódik. Félóra telik el, míg rendbehozzák. Közben a kocii gazdája, vagy a fatákolmány belsejében ásitózik, vagy kiszáll és sétál egyet a bokáig érő sárban. A herceg, kivél az egyik faluban találkoztam, az utóbbit cselekedte. Kiszálltam, felajánlтам, hogy tovább viszem, de miután nem vagyok herceg, a spanyol dáma nem illehetet velem egy batárban. Mit tehetünk hát?... Nagyokat hajbókoltunk a sárban, ami, képzheted, nem vált brokátuszályaink hasznára.»

HÖLGYEK EGYMÁS KÖZT. Az út meglepetései eltérpültek persze a madridi meglepetések mellett. «Az utcák», írja d'Aulnoy asszony, «teljes sötétségbe borulnak napnyugta után, s a sötétben még gyakoribbak a cselepaték, mint nappal. Pedig délben se ritkák s okuk többnyire szerelmi ok. A szerelme itt úgyszólván sokase láthatja négy szemközt szíve választottját. A hölgy — legyen lány vagy asszony — duenna, vagyis kísérő nélkül egyetlen lépést se tehet. A gavallér udvarlási lehetősége, hogy lóháton ügelve az imádott nő kocsija mellett tükiabálja a kerekék zörgését... de alig ügét néhány percig a kocii mellett, összerántja az ablak függőnyeit a duenna, akik mérges apák, féltékeny férjek arra szerződtek, hogy minél több borsot törjön a szerelmeseik orra alá.» Mindabból, amit d'Aulnoy asszonytól megtudunk a spanyol dámák életéből, arra következtetünk, hogy a mór idők elűrhülhetlenül bevették nyomukat a spanyol életbe. Vagy nem jellegzetesen keleti jelenség-e a ráccsal ellátott operapáholy, melyet csak nagyrítkán húzhat fel

egy-egy pillanatra a szép dáma? D'Aulnoy asszonyt, akit egy másik francia hölgygel együtt meghív páholyába a király, a színház egész közönsége tátott szájjal nézi. «Úgy éreztem magam, mintha csodálatos kiállítási tárgy lennék», írja, «a derék madridiak ráccsalan páholyban nem láttak még asszonyt!». A hölgyek többnyire egymás közt szórakoznak (ez is keleti szokás). Ötvenen, hatvanan jelennek meg a vendéglátó háznál délután négy és hét közt. Az etikett úgy kívánja, hogy a teremben lévők minden belépő vendéget együttesen fogadjanak. «Először tizen, majd húszan, majd harmincan sietünk a végeláthatatlan terem távoli ajtaja felé. Elünkön haladt a háziasszony. Mindnyájan mélyen meghajoltunk a belépő előtt. De alig tértünk vissza helyünkre, — a jéghideg teremben valamennyien piciny faszéknél körül kuporogtunk — újabb jövevény érkezett, újabb processzióban indultunk hát az ajtó felé... Egyetlen mondatot nem lehetett zavartalanul végigmondani, egyetlen kérdésre felelni. Mikor együtt voltunk valamennyien, — majdnem koromsötétben, — kitérultak a szárnyasajtók és tizenkét apród lépett be tizenkét ágasbogas arany gyertyatartóval. Erre ismét felkeltünk helyünkről, kettes-sorokba állva, háromszor mélyen meghajoltunk a háziasszony előtt. Ekkor már olyan éhes voltam, hogy csillagokat láttam. Szerencsére ismét kinyíltak az ajtók s ezüst tálakban cukrozott gyümölcsöt és süteményeket hoztak. Sokan háromszor annyit vettek ki, mint amennyit meg tudtak enni s csodálkozva láttam, hogy a hölgyek e felesleget zsebkendőikbe csomagolják, az így elkészített elemősiát brokátuszályjuk belészárm levő drótabroncsra kötik és hazaviszik. Közben piciny achateszékben eszokoládét hoztak. Meleg eszokoládét, melyet ill tojássárgájával habarnak, hideg eszokoládét, melybe jeget törnek, langyos eszokoládét, mely olyan sűrű, hogy megáll benne a kanál. Némely hölgy húsz eszészényit is fogyaszt.»

WEEK-END 1645-BEN. Számos rokona lévén vidéken, d'Aulnoy asszony a legszebb spanyol kastélyokban tölti a tavaszt. Am egyik rokonánál nagy meglepetés éri. Az ebédlőben külön terítettek az uraknak, külön a hölgyeknek, mégpedig utóbbiaknak régi spanyol, vagyis mór szokás szerint a földön.

A hölgyek vidáman kuporodtak abroszk köré, a francia dáma azonban ijedten állt helyén. Sohase vacsorázott még földön. A gavallér házigazda észrevette, hogy baj van. D'Aulnoy asszonyhoz sietett és a férfiak asztalához kísérte. Igen ám, de a spanyol etikett szerint most ott kellett helyet foglalnia a háziasszonynak is, aki viszont

soha se ült még széken s e «borzalmas helyzetben» tán még kényelmetlenebbül érezte magát, mint ahogy vendége érezte vele magát a földön.

«Az ételeket», írja a francia vendég, «fedett falakon tették az asztalra. A háziasszony és a háziúr zárja ki itt a kulesra járó fedőt. Így védekeznek a legtöbb spanvol házban a tolvaj személyzet ellen... «Persze», teszi hozzá hölgyünk sóhajtván, «ha többet adnának nekik enni, nem tűnne el a konyha és ebédlő között a tálakról az ételke fele.»

HALÁL VÁSÁRNAP DÉLUTÁN. A bikaviadali, úgylátszik, már ekkortájt is a legnépszerűbb szórakozás volt. De aréna híján a madridi főtéren, a Plaza Mayoron tartották. Egy-egy nagy bikaviadatra a király bérbevette a teret körülvevő házakat. A legszebb palota erkélyén ő és családja foglaltak helyet, a többi erkélyen s az ablakokban az udvar és a követségek, amelyeknek tagjai a király vendégei voltak ilyenkor. Az urak értékes szelencéket, a hölgyek kesztyűt, legyezőt kaptak ajándékba, de gyakran pápaszemet is, melyet üveg nélkül, de annál nagyobb szendvéllyel viseltek.

A nép a téren és a házak tetején helyezkedett el és bár a bika nem egyszer rohant a nézők közé, boldog volt, aki a téren szoronghatott. A háztetőkön tülekedők közül is lepottyant egy-egy izgága néző. De ez nem zavart senkit. A szemek a tér sarkára tűztek, oda, ahonnan a torerók felvonulnak. Hivatásos bikaviadók mellett a város legdaliásabb gavallérjai is.

«Borzasztó dolog, édesem», írja d'Aulnoy asszony barátjának, «hogy a város fiataljai közül itt minden vasárnap meghal kettő-három, s az itteniek tapsolnak, ujjongnak... Nem értem őket!»

NYÁRI ÚTMUTATÓ FIATAL HÁZIASSZONYOK RÉSZÉRE

Bundák, prémekek, ruhaneműek nyári gondozása. Az értékes prémfélék, bundák, boák levegőjárta, de sötét helyen és egymástól elég távolságra helyezendők el. Megóvandók a por behatásától és ezért gyakori porolásuk, kefélésük, fésülésük és szellőztetésük ajánlatos. Az illatos szerek, dohány, pézsmá, a levendula nem menti meg a ruhánkat a moly pusztításaitól. A legjobb terpentinnel áztatott papírosszeleteket rakni a ruhák közé. A legbiztosabb azonban a megőrzendő tárgyat előbb sósvízbe áztatott és azután jól megszáritott vízszonlepedőbe göngyölgetni. Igen jó konzerváló szer az égetett timsó is, melynek porával a prémekek behintendők. Ugyancsak jóhatású a naftalin is.

A szobák dohos szagának megszüntetése. Sokáig csukva lévő szobákban néha igen kellemetlen, dohos szag terjeng, mely a szellőztetés dacára sem múlik el. Ilyen esetben tüzes parázzsal telt lapátra néhány kanálnyi frissen pörkölt és darált kávé szórunk és befüstöljük vele a szobát, természetesen az ablakot és ajtót jól betéve. Egy fél óra múlva az ablakot és ajtót kinyitjuk és hosszabb ideig léghuzatot idézünk elő.

A bársony felrisszítése. Ha megázás következtében a bársony megkeményedett, vagy tükröt kapott, igen könnyen helyre lehet a hibát hozni. A baloldalt meg kell nedvesíteni és egy felállított forró vasalón végighúzni. A forróság által a víz gőzzé válik, átjárja a bársonyt és ennek összeragadt finom szálait ismét szétválasztja. A bársonyt vasalni nem szabad. Ha a fekete bársony színe megfakult, dörzsöljük meg apróra vágott hagymával és fekete színét visszanyeri.

Molyok kiirtása bútorból és szőnyegből. A molyokat a legegyszerűbben a következő módon irthatjuk ki a bútorból és szőnyegekől: terítsünk a molyos bútorra, vagy szőnyegre nedves ruhadarabot és jó meleg vasalóval vasaljuk végig néhányszor. A gyorsan fejlődő gőz behatol a molyos tárgyakba s nemcsak a molyokat öli meg, de a petéiket is.

Hal főzése. A halnak, hogy ne főjjön szét, egy órahosszáig beszóva kell állnia. **Kemény tészta.** A gyúrt tészta, ha keményen szeretjük, sohasem vízzel, hanem tejjel készítjük, a tojás pótlásához.

Régi burgonya főzése. Egészen friss ízű lesz a régi burgonya, ha este meghámozza, éjszakára hideg vízbe rakjuk, másnap friss hideg vízben felforraljuk, ezt leszűrve, új, forró és megszózott vizet adunk rá és abban puhára főzzük.

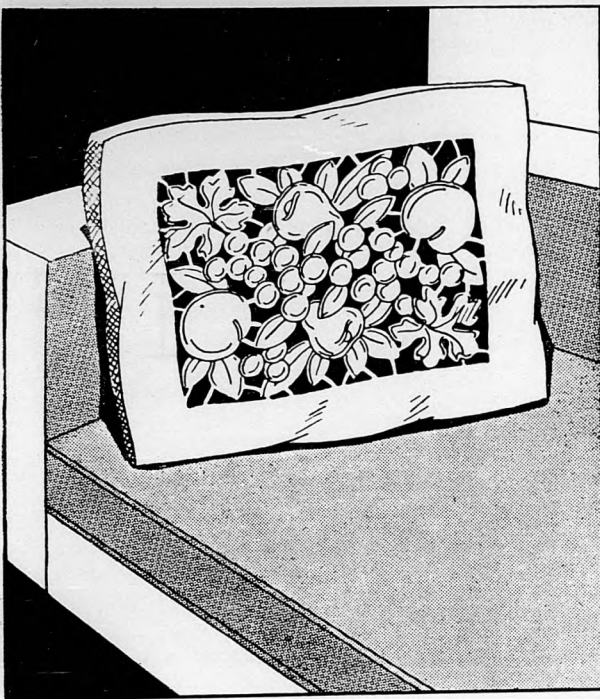
Mivel tisztítjuk a jégszekrényt? Mangánsavval, kálival. Előbb azonban erős szóda- és szappanlúggal minden részét kikalkatjuk, többször leöblögetjük, s csak ezután mossuk meg az erős mangánoldattal. Utána hideg lemosást alkalmazunk, szárítjuk és szellőztetjük. Így az elhanyagolt jégszekrény is hamar jóillatú lesz.

Mivel pusztítjuk el a hagymaszagot? Úgy kézen, mint késeken és tányéron igen kellemetlen a hagymailat. Rögton el kell távolítani. Mindent, amit vöröshagyma érintett, dörzsöljük meg sóval meleg helyen.

Mitől marad friss a sajt? Az összes kemény sajtokat sósvízbe mártott rongyba kell csavarni és cserépedénybe tenni. A puha sajtokat pedig olyan rongyba, amelyet sörbe mártottunk. Ez is cserépedénybe jön. Az éretlen puha sajtot, vagy túróc ecetes ruhába tesszük ugyanígy. Ha hosszabb idő múltán fehér folt jelentkezik a kemény sajtéjon, egyszerűen le kell mosni. Az ízének nem árt. Ha pedig a puha részek mozogni kezdenek: rozmarin levelet kell rászórni s ettől elmúlik. Az érett ízt a gourmandok csak ekkor szeretik.

Mivel vizsgáljuk meg a vizet? Minden idegen helyen okos dolog a vizet megvizsgálni. Úgy tisztá, fehér üvegebe tegyünk vizet s adjunk hozzá egy kis kanál kandiscukrot. Dugjuk be az üveget és tegyük 48 órára meleg helyre. Ha ez idő eltelté után a víz foltos, tejszerű, stb.: ivóvíznek nem alkalmas. Ha kristálytisztán kerül elő: bátran asztalra tehetjük.

Sonka nyáron való eltartása. Ha a sonkát szegedi paprikával jól behintjük, ez megóvjá a húst a legyektől, a férgektől és a kiszáradástól. Egész nyáron át eltarthatjuk, mert nem penészedik meg. A bepaprikázott sonkát csomagoljuk be papírba és használat előtt meleg vízzel jól mossuk le.

Riselő hímzésű díspárna. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában (Teréz-körút 5)

KOMÉDIA

Tizenhármak Asztaltársasága

Duci bácsi a kiskocsmá sarokasztalánál ült a legfőbb helyen. Körülötte vihar- és boredzett régi cimborák. Ma este tagavatás lesz. Egy szimpatikus férfit vetek fel az asztaltársaságba. A Tizenhármak Társaságába. A taglétszám ugyanis váratlanul tizenkettőre esett: Szalántai bácsit, a kompánia egyik alapítótagját, nagy szerencse érte. Anyai nagybátyja kilencvenkilencéves korában utoljára tett sétát colorádói farmján és szeliden megtért Amerikában ismeretlen őseihez. A hatalmas vagyont Szalántai örökölte. Bár hatvanötéves volt, egy pillanatig sem habozott, hogy a hagyatékért személyesen jelentkezzen. — Átmegek ide a szomszédba, — mondta vidáman cimboráinak, — ti meg addig gondoskodjatok róla, hogy a kompánia tizenhárom tagra egészüljön ki. Nehogy valami baj érjen benneteket, — tette hozzá, — amíg távol vagyok.

A Tizenhármak Asztaltársaságának valamennyi tagja megfogadta, hogy Szalántai helyett alkalmas férfit keres, aki minden tekintetben megfelel az alapítók és az írásba nem foglalt alapszabályok követelményeinek. Duci bácsi, a Tizenhármak elnöke, gyönyörűen faragott tajtékpipát tűzött ki jutalmul annak, aki a legmegfelelőbb tizenharmadikat előteremti. A társaság mind a tizenkét tagjának volt ugyan jelöltje, de lelkiismeretes vizsgálódás után úgy találta Duci bácsi, hogy egyikük sem méltó Szalántai helyére. Mivel pedig az alapszabályok szigorúan megtiltották, hogy tizenháromnál kevesebben üljenek asztalhoz és kezdett már körműkre égni a dolog, több újságban apróhirdetést tettek közzé ezzel a szöveggel:

Kifogástalan úriembert, aki hitelesen tudja igazolni, hogy életében a tizenhármak szám és a pénteki nap döntő szerencsét jelentett, szívesen lát körében a Tizenhármak Asztaltársasága. (Buda, Vendéglő a Tizenhármakhoz.)

Már-már a csüggedés vett erőt a társaságon, mert közeledett május 13-ika, az a nap, amikor minden esztendőben hetedhét országra szóló murit csapnak. És ekkor, majdnem az utolsó pillanatban, megérkezett Borsavy Ottmár ajánlata. Duci bácsi fölletta a szemüvegét (nem csoda, az őszszel hetvennyolcszázötven lesz) és belső meglepődéssel olvasta az írást. Javaslatára a tizenkettek tanácsa egyhangúlag Borsavy Ottmár fölvétele mellett szavazott. Ezért ültek össze avatásra. Az új tizenharmadik Duci bácsi mellett foglalt helyet, aki színültig töltött kupáját fölemelte és ősi szokás szerint ünnepi beszédet mondott. Sajátságos szónoklat volt ez. Szó tudniillik nem fordult elő benne, csak szám. Még pedig sorszám. Az elnök tizenháromig számolt, aztán kiürieltte az öblös kupát. A többiek állva aszszisztáltak a ceremóniához. Most következett az avatáfénypontja: az avatandó férfiú élettörténetének szabad előadása.

Mindenki leült. Borsavy Ottmár felállt és beszélni kezdett. — Szeretett cimboráim a Tizenháromban! Mikor hálás szívvel köszönöm meg nektek ebbe az illusztris társaságba való fölvételt, engedjétek meg, hogy röviden elmondjam, mivel tettem magam érdemessé erre a nagy kitüntetésre: Január 13-án születtem s még hozzá egy pénteki napon, (Zajos tetszés.) Szüleimnek tizenharmadik gyermeke voltam (Bravó!) Édesanyám kisfiúkoromban mesélte nekem, hogy akkor kezdett érezni szülési fájdalmakat, amikor Robinson Crusoe regényében éppen Péntekről, a hű szolgáról olvasott. (Lelkes eljenzés.) A dadám tizenháromszor ejtett le és sohasem kaptam agylágyulást. Mikor a harmadik elemibe jártam, kanyarót kaptam és tizenhárom napig feküdtem betegen, mikor pedig a negyedik elemiben valami csíny! követtem el, tizenhárom pofont kaptam drága jó atyámtól (Felkiáltások: Nagyon helyes!) Az elemi- és középiskolát, amelynek elvégzéséhez tizenkét év szükséges, én tizenhárom év alatt végeztem el, mert egyszer megbuktam. Most őszintén bevallom: valahogy ösztönösen megéreztem, hogy nekem tizenhárom évig kell iskolába járnom és ezért nem tanultam egy évig. (Közbeszólások: Ezt is elhisszük!) Érettégi után addig könyörögtem atyámnak, hogy Egyiptomba akarok menni, míg pénzt adott és én elutaztam messze Keletre. Most elárulom, hogy miért tettem ezt. Tudjuk ugyebár, hogy a Biblia szerint Egyiptomot tizenkét csapás sújtotta. Nos, azzal, hogy én odautaztam, a tizenharmadik csapást idéztem elő, mert szegény atyámnak az volt az utolsó pénze, amit nekem az egyiptomi útra adott. (Zajos derűltség és taps.) Egyiptomban aztán megtaláltam a szerencsémét. Belém szeretett az emir unokahúga, aki édesapja tizenharmadik feleségének leánya volt. (Éljen! Éljen!) Nász-útra természetesen Európába jöttünk. Párizsban szörnyű pechem volt, mert sehol sem találtam a hotelekben tizenhármak számú szobát. Mindenütt azt mondták, hogy csak a 12-es és 14-es számú szobákkal szolgálhatnak, mert a vendégek irtóznak a 13-asról. Dupla árat ígért, ha akármelyik szobát tizenhármaknak léptetik elő. És később is ilyen öntudatosan léptem fel a hotelekben, fürdőkben, színházakban, szóval azokon a nyilvános helyeken, ahol számokkal dolgoznak. Ez mindig pénzembe került. (Általános helyeslés.) Gazdag apósom pénzén tizenhárom vállalatot létesítettem és a haszon egy részét jótékony célra fordítottam. Nevezetesen: minden házaspár tizenharmadik gyermekét én neveltem. (Egy hang: Na, ettől nem fogsz tönkre menni!) Minden drámaíró, aki Budapest-en tizenhárom előadást ér meg a tragédiájával, hosszabb tanulmányútra küldök. Egyrészt, hogy ne írjon új darabot, másrészt, mert az ilyen eset száz évben csak egyszer fordul elő. (Éljen derűltség.) Továbbá: minden pénteken végigsétálok a legforgalmasabb utcákon és minden tizenharmadik koldusnak tizenhárom fillért adok. (Felkiáltások: Remek! Most pedig családi életéről szeretnék valamit mondani. Házamban tizenhárom szoba van és mindig tizenhárom ülünk az asztalnál. Akkor is úgy ültünk, mikor még csak ketten voltunk. Tudniillik tizenegy alkalmazottam nálam kosztolt. (Bravó! Bravó!) Ezzel szemben nem kaptak egy vas fizetést sem. Jelenleg nyolc gyermekem van, de azért mégis tizenhárom vagyunk, mert feleségem elvált édesanyja, úgyszintén második és harmadik mostohaanyja, akik szintén elváltak, állandó vendégeim. (Általános mély részvét.) Ez az állapot

természetesen csak addig tart, amíg családom létszáma nem szaporodik meg. Ezek után ajánlom magamat baráti kegyeitekbe. Hupp, hupp, hurrá! Tizenhárom az igazság! Óriási lelkesedés fogadta a beszédet. És most a ceremónia legérdekesebb része következett. A társaság tagjai egymás után járultak Borsavy Ottmárhoz és barátságosan tizenháromszor hátbavágták. Az első négy tag üteseit még csak állta valahogy, de aztán elterült, úgy, hogy a többi nyolc már csak a földön fekvő embert avathatta fel az alapszabályok szerint.

Borsavy Ottmár ezt a próbát is fényesen kiállta. A Tizenhárom Asztaltársaságának nagy öröme pont tizenhárom napig nyomta a betegágyat.

Ügyelő

MORZSÁK

világhírességek íróasztaláról

VOLTAIRE írószobájában a nagy gúnyolódónak panaszkodott egy író, akiről irodalmi körökben úgy beszéltek, mint veszedelmes plagizátorról, hogy az utóbbi időben emlékezőtehetsége erős nértékben és már szinte betegen gyönyölni kezd. A nagy gúnyolódó följényesen ezt válaszolta, helyesebben kérdezte:

— Ezek szerint tehát ön a jövőben nem fog új könyvet írni?

GOETHE „Az ifjú Werther szenvedései” című könyvével olyan irásai sikert aratott, hogy utánzóik egymás után bukkantak fel a könyvpiacra. Amikor aztán Goethe arról értesült saját könyvkiadójától: Cottától, hogy egy író, aki történetesen a Dieb (magyarul: „tolvaj”) nevet viselte, egy másik könyvkiadónál egy hasonló természetű könyv kiadását szorgalmazza, az illető írónak levelet írt, amely az akkori idők megszólítása szerint, így kezdődött:

— „Werther Dieb!”

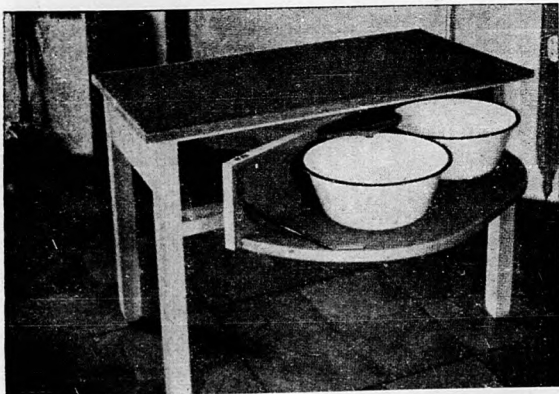
(Ez a megszólítás annyit is jelent, hogy „Tisztelt Dieb”, de annyit is, hogy „Werther tolvaja”.)

GÁRDONYI íróasztalán óriási méretű tintatartó állott. Egy látogatója megkérdezte a nagy magyar regényírót, hogy miért nem használ töltőtollat? Mielőtt válaszolt volna Gárdonyi, az íróasztal fiókjából pompás töltőtollat vett ki, aztán így szólt:

— Ezzel a nagyon értékes darabbal barátaim ajándékoztak meg. Amikor azonban használatba vettem, azonnal megállapítottam, hogy régi szokásomhoz híven az aranytollat állandóan a tintatartóba mártogatom. Mérges lettem és lezárтам a tintatartó tetejét. Ennek az lett a következménye, hogy tovább is mártogatni akarván, az arany tollat elgöbörítettem. Egyébként pedig arra is rájöttem, hogy írás közben feltétlenül szükségem van a tollbemártási szünetekre, mint a gondolatoknak és érzéseknek pillanatnyi pihentetőjére.

GERHART HAUPTMANN nyári villájában egy idegen megakarta látogatni a nagy író és az utcán megkérdezte a levélhordótól, hogy otthon van-e a költő? Kérdésére a következő meglepő választ kapta:

— Otthon van, az biztos. De beszélni alig fog tudni velem. Titkár-kísaszonnyát ugyanis néhány nap óta nem láttam. Ez pedig azt jelenti, hogy a költő úr költ...

Praktikus konyhasztal

A legmagasabb számtan

vagy:
nem jó ha
egy nő
teledékeny

— Hogyan?!... Még mindig nem érti?!... Ide figyeljen!... Harmincöt!... Har-minc-öt!... Még most sem érti?! Ahány éves vagyok!... Igen... Na, csakhogy végre megértettel... Féltizenkettőkor... A viszontlátásra...

Önagsága leteszi a telefonkagylót.

Gondolkozni kezd:

— Ahány éves vagyok?... Csak tudnám, hogy mennyit vallottam be neki öt esztendővel ezelőtt, amikor megismerkedtünk!... Hogy akkor mennyit mondtam neki!...

Önagsága ugyanis annak idején «őszintén» bevallotta a korát. (Öt esztendő óta mindig — harmincöt élet mondott.)

Képtelen volt megérteni, hogy miért félnek a nők attól, ha a koruk után érdeklődnek.

— Milyen számot is mondott önagsága? — gondolkozott a férfi. — Igen, már tudom... Azt a számot mondta, ahány éves!... Rendben van! Akkor könnyű lesz kiszámítani... Öt évvel ezelőtt, amikor megismerkedtünk egymással, harmincötöt mondott. Minthogy minden nő legalább három életet letagad: harmincnegylehetett akkor. Ehhez hozzáadom az azóta elmúlt öt életet: negyvenhárom!... Ebből levonok hármat, amit most akar letagadni, marad: negyven!... Én azonban udvarias férfi vagyok és a — harminckilences számú ház előtt fogom várni...

Önagsága tehát ott állt a harmincötös számú ház előtt.

Türelmetlenül várt.

A férfi pedig a harminckilences számú ház előtt

Türelmesen várakozott.

Megszokta már, hogy a nők mindig késnek...

Önagsága vette észre elsőnek.

Intett neki.

A férfi odajött.

Önagsága ingerülten nekitámadt:

— Úgy látom, az ön hallása már teljesen rossz!... Hányszor hangsúlyoztam, hogy harmincöt! Ahány éves vagyok!

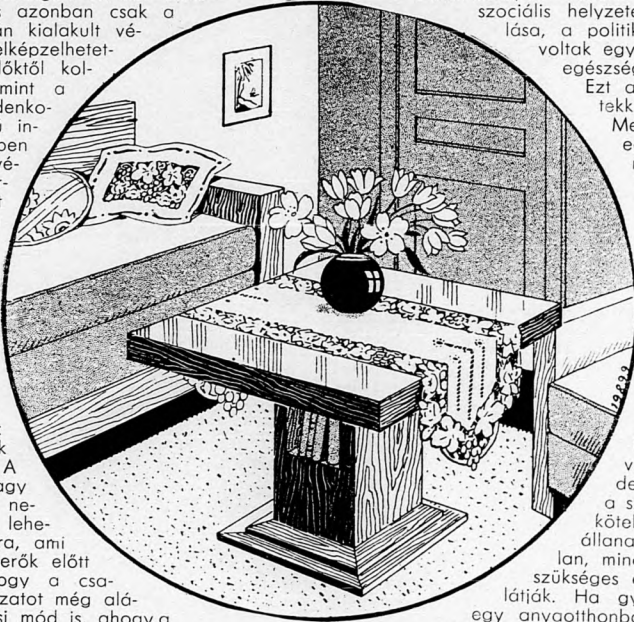
A férfi pedig ezt gondolta magában:

— Nagyságos asszonyom, ön téved... Nem az én hallásom rossz, hanem az ön emlékezőtehetsége... Hiszen öt évvel ezelőtt is már harmincöt éves méltóztatott lenni!

Ennek dacára azonban a legnagyobb harmóniában mentek el a tavasi tárlat megnyitására...

A NŐ A NÉMET BIRODALOMBAN

A Német Birodalom megújodása forradalmasította az egész német társadalmi berendezkedést, megszűntek az osztálykülönbségek, a nemzeti szocializmus új, friss levegőt hozott a társadalmi élet minden terére és természetes, hogy a német családi élet is gyökeresen megváltozott. Akik nem ismerték azelőtt a német családi élet szellemi és erkölcsi konstrukcióját, a felületes érintkezés alapján azt az impressziót merítették, hogy a német családot laza kötelékek tartják egybe, hogy a német családi életben a családi szeretet sokkal kevésbé dominál, mint más országok családi életében. Az ilyen megállapítás azonban csak a felületes szemlélődés alapján kialakult vélemény lehetett, mert hisz elképzelhetetlen, hogy egy olyan, ősidőktől kollektív beállítottságú nép, mint a germán, a mindig és mindenkor legerősebb kollektivitású intézmény: a család tekintetében ne érezte volna az együvé tartozás legtermészetesebb érzetét. A német családi élet téves megítélésére azok a külsőségek adtak tápot, melyek merőben különbözőnek és különbözőek mindig más európai népek családi életétől. Az apa mint családfő, megrendíthetetlen szuverénitással tudott uralkodni az ő kis birodalmában, az ő akaratára törvény, amelyhez a családtagoknak, beleértve az anyát is, alkalmazkodniuk kell minden bírálat nélkül. A gyermekeket, akár fiúk vagy lányok voltak, önállóságra nevelték, oly szabad mozgású lehetőségeket biztosítva számukra, ami a dolgok lényegét nem ismerők előtt azt a látszatot keltezte, hogy a családi kötelék laza. Ezt a látszatot még alá támasztotta az az érintkezés mód is, ahogya szülők a gyermekeket kezelték, amelyben kevés helye volt az érzélgősségnek, a gyermekeket a szülők nem babusgatták, hanem még a serdületlen gyermekekhez is a komoly ember hangján szóltak. Az érintkezésnek ez a komolysága azonban korántsem volt barátságatlan, vagy szeretet-nélküli. Csak a szeretet és ösztönzítés érzete más formákban nyilatkozott meg és ezek a megnyilatkozások is, mint a német család intern ügyei, a család körén belül maradtak, ahová az idegen a legritkább esetben nyerhetett bepillantást. Feleségét a német férj nem ismerté el egyenrangú élet társának, mert ezt a germán férfi katonás és parancsolni akaró élet-szemlélete nem engedte. Az anya szeretete, megértése és diplomáciai készsége volt az, ami a szuverén apa és az önállóságra nevelt gyermekek között felmerült nézeteltérések-nél a békebíró szerepét játszotta és akinek szeretetteljes gondoskodása a családi köteléket szorosan tartotta. A német anya kiváló tulajdonságai, erőnvei voltak minden időben a német családi élet alapjai. És a német nő a családjára feladatainak mindenkor példaadó módon felelt meg. Az új rendszer teljes mértékben felismerte az anya fontos szerepét és most a családi élet középpontjába helyezte. Tehát arra a helyre, ahol mindig megillette volna. Nem övezi most már az anya fejét a Mater Dolorosa glóriája, hanem a program fontos nemzeti hivatás ellátására emelte fel és elismertetésben kiemelte abból a háttérbe szorított állapotból, ahol évszázadokon át példaadón megállta a helyét. A harmadik birodalom az anyát, vagyis az anyasógot az állami élet középpontjába helyezte. A «még több német» program megvalósítása, amely a német nagyhatalmi állás legfontosabb pillére, a német anya termékenységén múlik. Ettől függ egyedül a nemzet fejlődése, vagy hanyatlása. Az anyaság eszményítése a nacionalszocialista gondolat legszentebb fundamentuma. Csak egészséges anya képes egészséges gyermeket szülni és csak egészséges gyermek tud azoknak a magas feladatoknak megfelelni, amiket az új államrendszer reá ró és amelyeknek ellenkezés nélküli teljesítését az államhatalom minden néptárstól elvárja. Sokszor hallani azt a szemrehányást,

hogy a «nácik» csak azért kényszerítik az anyákat még több gyermek szülésére, hogy a hadseregnek elég «ágyúötleke» legyen. Az is kérdik, hogy minek ez a nagy népszaporító program, amikor a vezér arról panaszkodik, hogy egy négyzetkilométeren 135 lélek kénytelen élni, hogy a német nép nem fér már el a birodalomban?! Súlyos okok kényszerítik erre az államvezetőséget. Németországnak a háborúban és a háború után «ületett generációja nem tekinthető kifogástalannak nemzeti szocialista értelemben. A rossz és hiányos élelmérés, a család meggyöngült gazdasági és szociális helyzete, az erkölcsösség hanyatlása, a politikai széthúzás stb. akadályai voltak egy testben és lélekben erős és egészséges generáció felnevelésének. Ezt a silány generációt új németekkel kell pótolni, feljavítani. Mert csak kifogástalan német egyedek összessége képes a nemzeti közösséget úgy szolgálni, mint ahogy azt az eszme megkívánja. Így hát természetes, hogy a német nőre ebben a nagy nemzeti megújulásban elsőrendű szerep vár. De ez a szerep nagy kötelességekkel is jár és még nagyobb felelősséggel. Hogy a német nő ennek a nagy feladatnak meg is felelhessen, arról maga az állam gondoskodik. Egészséges anyák nevelése a legfontosabb cél és a nevelés már nagyon korán kezdetét veszi, úgyszólván még a születés előtt. A terhes anyák kötelező orvosi felügyelet alatt állnak. Ha az anya vágytalan, minden kezelés ingyenes és a szükséges erőteljesebb élelemmel is ellátják. Ha gyenge szervezetű, beutaltják egy anyaothonba, ahol orvosi kezelés alatt áll és hosszú éveken át kioktatott ápolónők szerelt gondozása alá kerül. Ezek az anyaothonok elsősorban szanatóriumok és a német vidék legzseb helyein létesültek. A körülöttük elterülő erdők gondoskodnak egészséges, ózondús levegőről, gimnasztika, erőteljes táplálkozás és ami a legfontosabb, «szakszerű» pihenés erőhöz juttatja a leendő anyákat. Erre az üdülésre minden német anyának egyformán joga van, s ha a család összbevétele egy bizonyos összeget nem ér el, úgy teljesen ingyenes. A leendő anyák az úgynevezett anyaiskolát kötelesek látogatni. Tanfolyamokon a szakszerű csecsemőgondozásra oktatják őket. Hogyan kell a táplálékot elkészíteni, a fürdést, a pólyázást, kezdő betegségek azonnali felismerése stb. Sőt még a legutóbb bevezetett csecsmő-tornászásra is kioktatják őket. Kioktatják őket még arra is, hogyan kell viselkednie a fiatal anyának, hogy kárt ne szenvedjen és hogyan kell saját magát is gondozni és ápolni. Ez a tanfolyam egészen csekély tandíjjal jár, a szegénysorsúak részére díjtalan. A szülés maga teljesen modern klinikákon történik. Az újszülött az első perctől fogva orvosi és gondozónői felügyelet alatt áll. Naponta eszközölt mérésekkel ellenőrzik a csecsemő fejlődését és ennek minden mozzanatáról tájékoztatást vesznek. A lábbadozó anyát még egyszerű ellenőrzik, hogy képes-e a csecsemő szakszerű és higiénikus gondozására és táplálására és csak ezután bocsátják el. Amíg a gyermek hat éves lesz, az anya gondoskodik a nevelésről. Ha az anya szegénysorsú, úgy még ebben az időben is a «Nacionalszocialistische Frauenschaft» (Asszony szövetség) és a «Bund Deutscher Mädchen» (Leányszövetség) tagjai veszik át a gyermek tiszteltetbeli gyámságát. Ezt az önkéntes gyámságot nagy megtiszteltetésnek veszik, mert erre a «Rassen und Gesundheitsamt» (az Egészségügyi Hivatal) csak nagyon szigorú felülvizsgálat után ad kinevezést. A tiszteltetbeli gyámok kötelessége a gyermek tisztaságára ügyelni, kellő erőteljes táplálkozásról és időszerű ruházatkodásról gondoskodni. A ruházatot gyűjtés útján szerzik, minden régi ruhadarabot fertőtlenítenek és végül tisztítanak, aztán a szervezetek ver-roddában javítják és alakítják át őket. Ha a gyermek meg-

betegszik, a tb. gyámnak azonnal szakszere
orvosi kezeléséről kell gondoskodnia.
Hat éves korukban a kislányok belépnek az
első nemzetiszocialista szervezetbe, az «Ifjú-
lányok Szövetségébe». Ez a tulajdonképeni
első állami nevelési fok. «Führerin»-ek
kezei alá kerülnek, akik egy szigorúan előírt
rendszer szerint a gyermekeket a nemzeti
közösség eszményére és kötelességtudásra
nevelik. A nevelési módszer itt még játék,
ugyanúgy a sport is, de már szisztematikus.
Mindegy a normális iskolai oktatáson kívül
történik, de magában az iskolában is az
alapszeme a politikai nevelés, teljesen más
módszer szerint. Nem szorítják a gyermeke-
ket arra, hogy feltétlen mintatanítványok le-
gyenek és csak annyit kell tudniok, ami az
egyesek tehetségének és felvelőképességé-
nek megfelel. Az iskolán kívüli idő szintén be
van osztva, részben iskolafeladatok elvég-
zésére, részben a «szolgálatra», amit az
«Ifjúlányok Szövetségében» kell teljesíteni.
Tizenkétéves korában a lány a «Bund Deut-
scher Mädchen»-be kerül. Előírt munkaterv
szerint fokozódik a német nő nevelése. Itt
kezdődik meg a tulajdonképeni komoly
kiképzés, amely nagyon sokoldalú. Az új ál-
lameszme politikai és szociális ismeretein és
az anyaság szent eszményére való nevelésen
felül a háztartás minden ágában kiképzés-
ben részesül a német lány, de ezenkívül
olyan intézmények állanak rendelkezésére,
melyekben praktikus úton az átlagon felüli
ismeretekre tehet szert. Saját műhelyekben
játékszereket állítanak elő, varni tanulnak és
minden hulladékból valami használható tár-
gyat készítenek. Sőt legújabbban repülőgép-
modelleket is állítanak össze és repülő-
modellversenyeken is részt vesznek.

A sport itt is elsődönt szerepet játszik. Ka-
tonás fegyelem uralkodik minden téren. Tor-
nászás és atlétika az előírt gyakorlatokhoz
tartozik. A tehetségesek azonnal szakképzett
trénerek kezei alá kerülnek. Az ő soraikból
tömegesen nőnek fel a női sporttehetségek.
A birodalom legszebb környékein «Jugend-
herberg»-eket építtetett az állam. Ezek a mo-
dern higiénika minden vívmányával felsze-
relt ifjúsági szállások a fiatalság vándorlási
vágymit növelik. Régi kastélyokat és törté-
nelmi várakat nagy költséggel alakították át
e célra. A háló-, étkező- és szórakozó helyi-
ségek a tisztaságotól ragyognak. Meleg- és
hidegvízes fürdőszobák is állanak rendelkezé-
sre. Mindenütt könyvtár, rádió, sőt házi-
mozi is van. A vándorló ifjúság kötelessége
mindent rendben tartani. A «Herbergmutter»
ügyel arra, hogy minden rendben menjen. A
vándorlás útján ismeri meg a német lány
hazáját és ennek természeti szépségeit.

A többheti táborozás a közösséget és baj-
társiságot szolgálja.

Nagyon érdekes és hasznos intézmények az
úgynevezett «iskolatanyák». Ezek rendszer-
szerint a városi hatóságoktól ajándékozott, tel-
jesen felszerelt mezőgazdaságok. 20—30
holdnyi terület, gazdasági épületekkel, isko-
lakertszettel, állattenyésztéssel, teigazda-
sággal, technikai berendezéssel, szakkönyv-
tárral ellátva. A gazdaságot a lányok a
munkaközösség és munkamegosztás alapelvei
szerint teljesen önállóan vezetik.

Természetesen ennek a katonai fegyvellemel
járó nevelésnek megvolt a hátránya is. A
nőiességet az elférfiasodás veszélye fenye-
gette. Azonban ezt a veszélyt hamarosan
felismerték és ennek ellensúlyozására a
«Glaube und Schönheit»-mozgalmat hozták
be. Ennek a mozgalomnak az a hivatása,
hogy a nőiességet, szépséget és kecsességet
fejlessze. A tánc, a táncgimnasztika, ének és
zene, előnyös öltözködés és szépségápolás
a tényezők.

Osztálykülönbséget a nevelési rendszer nem
ismer. De tizenhat éves korban mégis egy ki-
választódási folyamat megy végbe. Egyesek

elhagyják az iskola padját, hogy foglalko-
zást tanuljanak, de azért megmaradnak to-
vábbra is a B. D. M. kötelékében.

Azokat a lányokat, akik valami mesterséget
akarnak megtanulni, a tanoncsgi megkez-
dése előtt egy évre parasztgazdaságokhoz
osztják be. A «Landjahr»-nak nemcsak so-
ciálnyelvelési célja van, de egészségügyi
szempontból is fontos a szerepe. Először
is megtanulják a lányok a paraszti munkát
megbecsülni, másodsorban a serdülő munkát
kikerülni a füledt és benzingőzös városok-
ból. Ezek a kis «penészvívógok», akik eddig
életük legnagyobb részét harmincadmaguk-
kal egy iskolaterembe szüfolyva töltötték el,
most a szabad természet ölen dolgozva,
egészséges, özonos levegőhöz jutnak. A
munka, az erőteljes paraszti koszt friss erőt
ad nekik és megújítva kerülnek vissza egy
év leteltével a városba, ahol életük legna-
gyobb részét újból a zárt munkahelyeiken,
gyárakban vagy műhelyekben kell majd el-
tölteniök.

Azok a lányok, akik csak a középiskola be-
fejezése után keresnek valami állást vagy
elfoglaltságot, kötelesek egy félévre a női
munkatáborba menni. Itt kisebb paraszt-
gazdaságokba osztják be őket és a tábor
ugyanazt a célt szolgálja.

A nemzetiszocializmus eszményképe a korai
házasság. Kölcsönökkel és propagandával
igyekeznek a házasság kedvét fokozni.
Miután a férfiak jövedelme kielégítő, így
évről évre nagyobbodik a házasságkötések
száma. Tulajdonképpen nincs megengedve,
hogy mindkét élettárs foglalkozást vállal-
hasson, különösen akkor, ha már gyermekük
is van, de tekintettel arra, hogy jelenleg
Németországban munkáshiány van, szabad
a duplakereset. Azok a nők, akiknek azelőtt
semmi foglalkozásuk nem volt, átképzőtan-
folyamokon különböző szakmát tanulhatnak
és azonnal alkalmazást nyernek.

Természetes, hogy egy esetleges háború
esetén a német nőnek nagyon fontos sze-
repe lesz. Mint jól tudjuk, a világháborúban
Németország élelmezése nagy nehézségekbe
ütközött és igazában az élelem hiánya
volt tulajdonképeni oka annak, hogy a
német nép négy és fél éves bátór küzdelem
után kénytelen volt a fegyvert letenni.
A jövő háborúban a Német Birodalom leg-
nagyobb részét a saját termékeire lesz utalva
és ezzel a körülménnyel már most számolva,
a német nő már olyan háztartási oktatásban
részesül, hogy legnagyobb takaréksága
mellett és az eddig melléktermékeknek tek-
intett anyagból is izletes és tápláló eledelt
tudjon elkészíteni. E téren a nőnap előre-
haladott élelmezési kémia nagy segítség-
gükre van. Minden olyan hivatalban, ahol
csak egy férfi is nélkülözhető, háború esetén
a nő foglalja el a helyét, úgy a fronton,
mint a «hinterland»-ban. A német nő sport-
edzett és egészséges és bizonyos, hogy
minden szituációban megállja a helyét.
Ma már a légöltalmat kizárólag nők látják
el. A házparancsnokságtól kezdve minden
poszton nő áll. Háború esetén, ha a férfiak
a fronton teljesítenek szolgálatot, az ag-
gokra és rokkantakra mégsem bízhatók
ezek a fontos feladatok. A sebesült-
ápolás, a kórházak vezetése és adminis-
trálása sok férfierőt szabadít fel és mindez
a német nő látja majd el. A munkára edzett
nő nem jön majd zavarba, ha a munici-
gyárakban vagy más fontos üzemben kell
a helyét megállnia.

Ez nagyjában a nemzeti szocializmus nő-
nevelési rendszere. A nők egyenrangúak a fér-
fiakkal, de a kötelességeket is egyenrangúan
kell teljesíteniök.

A mai német nő tehát elsősorban anya, más-
odsorban a nemzeti munka és célkitűzések-
nek, a férfival egyenlőértékű harcosa.

Maitinsky István

Az a mosolygó szempár...

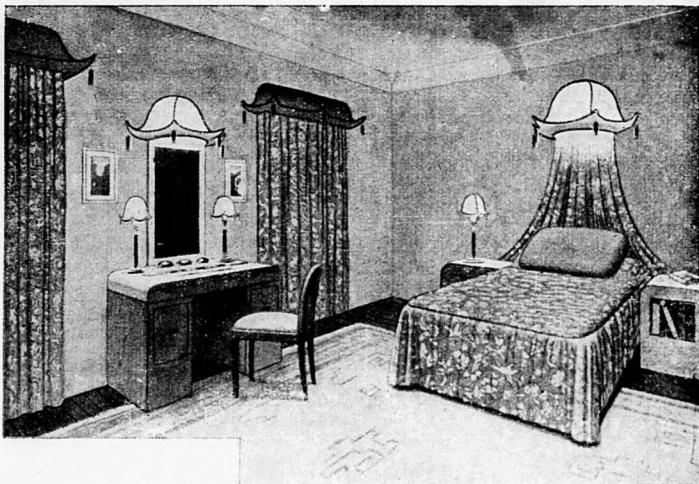

Egy ó-breton balladában megszólal az anyaszív... A leány csak úgy lesz a legényé, ha elhozza neki az édesanya kivágott szívét. Megy is a fiú, hazavágtat, megöli édesanyját, kivágja szegénynek a szívét s indul vele, rohan a leányhoz, de útközben megbollik és elesik. A szív kigurul a tarisznnyából és megszólal a porban: «Fiam, megütöttem magad?» Az örök anyai szeretet világszép balladája ez... Nos, ez a szív ma is megvan, ma is szenved, ma is megszólal, — az édesanya szeretete a gyermeke iránt örök és halhatatlan. Az anya anya marad mindig, az ő szeretete sohasem lankad, sohasem változik, dajka-dala sok-sok ezer éve ott zeng a bölcső mellett, mikor kint az éjszakában rémek árnyéklanak, ott zeng a gyermeke fölött és elűzi álmairól a felleget... Az anyai érzés ugyanaz az őstönös, szent és hervadhatatlan, mint volt hajdanok hajdanán, a cölöpházban, az értelmi korok kezdetén, nincs aláveteve időnek, életkörülményeknek, erkölcsi és gazdasági okoknak, hanem a maga ősi szépségében tündököl, mint a leghatalmasabb természeti törvény örökérvényű megnyilatkozása. Az édesanya! Ő az anyaföld, amely életre kelti, szárba szökkenti az alvó búzaszemecskét. Ő hívja elő a mi életünket a nagy ismeretlenségéből, hogy a világküzdelem harcosai, hősei és mártirjai legyünk; ő a Természet műhelye, ahol az ige testté lesz és ő az a lélekoltár, ahol a fájdalom naponta áldozik; ő a Világegyetem miniatűrje, sarkcsillaga a szív, törvénye a szeretet... Régi románcok s balladák, régi dalok és történetek szólnak arról, hogy volt egy szépséges aranykor, nem is olyan régen, amikor még szerette édesanyját a gyermeke. Igen, de változtak az idők s az időkben a gyermeki szívek is... Ma megdöbbenve szemlélheti, aki lát, hogy milyen sok édesanya sorsa! Hogy ezer változatban újul meg naponta az a kis ó-breton ballada... Nincs béke, nincs megértés, nincs szeretet az édesanya iránt, csak az önzés vezeti a hálátlan generációt. Perpatvarok hangja csap ki a házakból, de nem az anya, hanem a gyermek kiabál, elégedetlenkedik. Alig csaperedik föl a fiú, már követelőzni kezd, megromlik suhancbarátai társaságában. kétes mulatókban időzik, míg édesanyja aggódva várja otthon, a kihűlő vacsora mellett. Éjfél is elmúlt már és nem jön! Csendesen sirdogál az éjszakában, siratja kis kedvencét, kit a térdén ringatott, aki egyetlen reménysége volt s most történ és gyűrötten, hajnaltájt vetődik haza. Szólni sem mer neki, csak letörli némán a könnyeit. Hát ezt érdemli? A leánya is nagyigényű, ideges. Ha szól, heves szemrehányás jár ki érte... Hát ezt érdemli? Ezért áldozta föl ifjúságát, szépségét és életerejét, hogy amikor már fölnevelte őket, így bánnak vele? Mennyit is aggódott miattuk s milyen féltő szeretettel gondozta őket! Megvont magától mindent, utolsó falatját is nekik adta, hogy szépek és egészségesek legyenek; virrasztott mellettük, ápolta, babusgatta őket, szeretettel, oktatta, nevelte, csak szépre és jóra tanította és íme, kárbaveszett az ő szép munkája, reménysége és ifjúsága. Mint mikor elveri a jég a viruló határt! Mi lehet neki még hátra? Semmi jó. Csak bánat. Viszi szegény az édesanyaság keresztjét s némán szenved az élet legszentebb, de legfájdalmasabb mártíriumát, míg egyszer becsukja fáradt, könnyes szemét s kialszik tört tekintetében boldog gyermekkorunk vezércsillaga...

Bory Béla

Ha azt akarod, hogy GYERMEKED egészséges legyen:

1. gondoskodjál kiadás alvásáról, jól szelöltötött szobában, lehetőleg nyitott ablakok mellett, —
2. engedd, hogy délután is lefeküdjék egy kis időre, —
3. szoktasd hozzá a levegőhöz és a naphoz.
4. öltöztess egyszerűen és kényelmesen, de tanítsd arra, hogy kímélje a ruháit, —
5. kerülj ki az étkezés alkalmával mindazt, ami jökevért elveheti, —
6. adj neki sok gyümölcsöt, sok főzeléket és minden táplálékot a maga tiszta, természetes egyszerűségében, —
7. vidd ki mindennap hosszabb időre a szabadba, —
8. fejleszd ki benne az önállóságot a munkaórái alatt, —
9. ne zárd el aggódva a többi gyermektől, hogy külön ne válják belőle, — és
10. ami legfontosabb: engedd, hogy állandó öröm és folytonos vidámság legyen osztályrésze, mert ez mindennél többet ér, sőt egymagában is mindent pótolni képes!

Angoldivatú női hálószoba

Gondolkodások

amiket másképpen hejábavalóságoknak
es lehetne mondani.

1 **REGI JO BEKEVILAGBA**, hogyha egy női högynek véletlenségből szükre akeredett az új gúnyája, eccerűen odahivatták a szabónét s kibővítették velle iz új gúnyát, s még párnákat es rakattak belé.

4 **MAI VILAGBA**, hogyha egy női högynek szükre sikeredik az új gúnyája. hát nem szabónét hozatnak hezza, hanem orvost. S nem a gúnyát bővittik hezza a halmazállapothoz, hanem a halmazállapotot szükítettik belé a gúnyába. Jobbról es kidobnak öt kilót, balról es öt kilót s a helyit esszefécelik — s igan mennek tönkre. mint Tulu s Tuluné.

*
4 **LEGNAGYOBB KÜLÖNBSÉG** abba vagyon a régi világ es a mostani között, hogy a régi világba még legényember vótam, a mái bús világba pedig — hogy enyhén fejezzem ki magamot: nem vagyok legényember. Régente, ha esszetalálkoztam a mostani feleségemmel, aki akkor még kicsi éánka vót, s társalkodni kezdetünk a kicsi kapuba, — hát olyan szép kellemes szavakat mondottunk egymásnak, hogy a fényes nap az égen megállott feletünk s duflázní kezdte a sugarakat gyönyörűségibe. Valóssággal tűzveszélyesek vótunk abba az üdőbe mindaketten.

Ma pediglen, hogyha társalkodni kezdünk egymással, még a nap is elbűnik iz égen jettibe s az égi mennydörgés elterpül a csevegésünk mellett. Így fejlődnek az üdők s így halad a kor eléjéle!

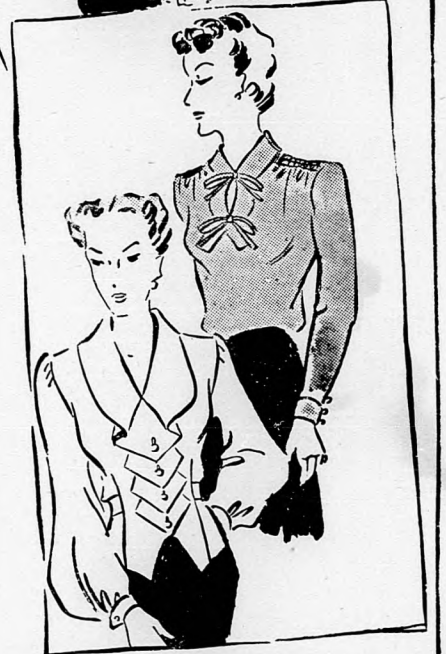
*
4 **NEHÉZ HELZETEK RÖL** társalkodánk a minap az asszonyommal s kifejette nekem az asszony, hogy a mái nehéz helyzeteknek az ő vélleménye szerint két oka van. Egyik az, asszonya, hogy a különféle felekezetek nem élnek békességbe, hanem furton-furt veszekednek s posztítsák egymást. A másik pediglen az, asszonya, hogy az öregek nem állnak fére az utból, s nem adnak helyet a fiataloknak.

Erre én:
— Lelkém, párom, mondom, a felekezeteket ne csudáld. Mert nézd meg, nandom, mű ketten egy felekezet vagyunk s mégis mennyit veszekedünk. Hát ikkor hogyne veszekednének azok, akik még a felekezetbe es különbözőnek gyikamásikától?!

Abba viszontlag neked es igazad van, mondom, hogy az öregeknek férőbb kellene állani a pózióiókból, s a fiatalokat es reja kellene eresztieni az érvéyyesülésre.

De ne felejtss el, mondom, azt az igazságot, hogy örökkéig annak kell előljárni a jó példával, aki legelsőbben dobja fel az eszmét... Minekutánna pediglen ezt az eszméletet te dobtad fel, hát nekem semmi kifogásom sincsen ellene, mondom, harminc esztendeje szolgálss melletttem, tisztességgel, becsülettel s ha most a köz érdekibe úgy kívánod, állj félre, mondom, járj elől jó példával. — s add átal helyedet egy fiatalnak!

HOSSZU ZOLTÁN

Horvay László levele

EGY ELŐKELŐ ÜRCSALAD házából adott a két bájos férjhez-menendő háziasasszony kedvéért. A ház úrnője, gondos háziasszonyhoz illően, személyesen állapodott meg a szállítókkal. Sőt magához rendelte egyik népszerű jazz-zenekar karmesterét és megegyezett vele, hogy a bálon a zeneokra fog muzsikálni. A tárgyalás végén a karmester megegyeztetett a zenekar kívánságait:

— Szóval, méltóságos asszonyom, kétszáz pengőt, felnőtt úriembereknek való kosztot és tányért! (A tányér a kijárástól kitett ómínózus s mindenki által utált és lenézett zenetányér, amelyre a vendégek kényszeredetten dobják a muzsikáért járó borraalót.)

A méltóságos asszony, aki a zenész-szak kifejezést nem ismerte, meglepve jegyezte meg:

— Hát ha vacsorát adunk, csak természetesen, hogy tányért is adunk hozzá! Nem kell ezt írásban kikötni, karmester úr.

FESTETICH ERNŐ gróf, a pesti műutók koronázatlan királya, aki ezt a magas rangot megszámlálhatatlan sok üveg pezsgő elfogyasztásával, illetőleg helyesebben kifetéssel viotta ki magának, hivatalosan nagykorú lett. Festetich Ernő a napokban töltötte be huszonegyedik évét. Ez alkalommal édesapja, Festetich Sándor gróf, kiadta fia kötelese részét. Az ifjú gróf Gábor és Bökönye községekben fog gazdálkodni. Bevonulással a Somogy-megyey földbirtokosok száma 109-re emelkedett.

CORNIDES LAJOS, a pesti társaságok ismert tagja, igen előkelő rangot kapott egyik nagybanknál. A fiatal föltiszviselő régi, patinás családból származik. Nagyapja, Cornides Lajos, 1848-ban Gölnicbányán volt polgármester. Amikor a szabadságharc kitört, életréhibta a híres szepesi vadászszolgálat. Később, amikor helyzete tarthatatanná vált, Londonba emigrált, majd Párizsban élt hosszú ideig. Cornides Lajos édesapja pedig Iglón volt konzervgyáros.

ARNOLD FALEBALA, Magyarország eddigi chilei tb. konzula, visszavonult a konzulátus vezetésétől, mert súlyos betegsége tartósan egyáltalán a konzuli teendőket elvégzésében. A Kormányzó Úr öfóméltósága Eugenio E. Schuchard chilei állampolgárt nevezte ki konzulá. Az új magyar konzul 52 éves, német származású, a világháborúban tényleges lovastiszt volt a hadseregben. Jelenleg egy nagy német világcég délamerikai képviselője Eugenio Schuchard és az amerikai magyarság sok reprezentánsához szoros baráti szálak fűzik.

KISS ELEMÉR kamarai igazgató meséli, hogy nemrég a Rivierán üdült. Grasseban lakott, amelynek a határában terülnek el a Riviera illatfelhős, bódító virágmezői. A fürdő közvetlen határában működik 20 francia parfüm-gyár. Ugyanott van a világhírű Helios-szanatórium, ahol Bicsérdy-módszerrel gyógyítanak. És most következik az eset clouja: a világhírű szanatórium főorvosa kitűnően be-

szél magyarul. Hogyne beszélne, amikor a magyar szót még az anyatejjel szívta magába, lévén erdélyi, székely fiú, aki magyar egyruhában verekedte végig a háborút... Ahová nézünk, mindenütt magyarokkal találkozunk. Hát nem boldogság?

BÁNÓ IVÁN országgyűlési képviselő kislánya, Mária is az első bálzó lányok sorába serdült. A szép kis Bánó Mária első bálja csak kis bál volt. A gödöllői premontrai intézet bálján jelent meg a felsőmocsolodó Bánó-birtok leendő úrnője, lévén a kis bálkirálynő még mindössze 15 esztendő.

BELICZEY IMRE dr. lett a napokban a főváros pénztárkulcsainak őrzője. Budapest mindenható pénzügyi diktátora. Beliczevy Imre sikerének sokan örülnek a pesti és kecskeméti társaságban. A gyerekkor minden szép emléke az alföldi gyümölcskánánhoz fűzi a főváros pénzügyi vezérét. Édesapja Beliczevy József dr., a kecskeméti jogakadémia volt tudós professzora, akinek három szép szál fia volt: ifj. Beliczevy József, aki apja nevét viselte, hős halált halt a világháborúban, a második fiú, Oszkár, pedig szintén a főváros szolgálatában áll, tanácsjegyzői minőségben.

V. JÁNOS portugál király meghívására 1749-ben Braziliába utazott három magyar tudós jezsuita szerzetes. Névszerint Szentmártoni Ignác szilagyás, a világhírű Hell Miksa jezsuita generális asztrológus tanítványa, báró Szluka János és Fáy Dávid. Elővülhetetlen érdemeket szereztek Brazília földrajzi feltárása körül. Nyolc esztendőig teljesen zavartalanul dolgoztak a magyar szerzetesek az Amazon vidékén, de amikor Portugáliában üldözni kezdték a jezsuitákat, Porubal őrgóf elfogatta őket és bebörtönöztette a magyar tudó-

sokat, nyilbán elővülhetetlen érdemeik jutalmául. A tudósok a lisszaboni kazamatákban sanyúlódtak és még Mária Terézia közbenjárására sem engedték őket szabadon. Fáy Dávid, 18 esztendői rabtság után, a börtönből halt meg. Szentmártoni azonban hazakerült Bécsbe, ahol Mária Terézia nagy kitüntetéssel fogadta. Ugy halljuk, hogy most Braziliában mozgalom indult társadalmi úton a mártír magyar szerzetesek boldoggá avatása érdekében. Valószínű, hogy rövidesen megkezdődik a kánonjogi per, amely hivatott lesz tisztázni, hogy mit tettek a magyar szerzetesek Braziliáért.

LAMOTTE KÁROLY, a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank vezérigazgatójának, Forgách grófnő a felesége. A Forgách-család a napokban eladta kassai palotáját a banknak, ahol az új kassai székházát fogja megnyitni. Ez lesz az egyetlen magyar banküzlet, amely grófi palotában fog működni.

A KAZÁNKÓ, amitől minden gyárban ügy félnek, mint a tüztől, ennek a történetnek a főszereplője. A jelek szerint ezt nem tudja egy nagyvállalat új vezetője, aki kereskedelmi képesítéssel került műszaki ismeretekre is követelő, irányító pozícióba. Egy reggel, amikor átölbasta az irásztalára készített üzemi jelentést, amelyen az állt, hogy „sehól sincs kazánkó”, éktelen haragra gerjedt, maga elé rendelte az őszes mérnököt és rájuk ripakodott: — Hát, ha nincs elég kazánkó, rendelkezjenek, amennyi kell!

STEPAICH PÁL atispán, vejevel, Kaskovich Gyulával és leányával, néhány hetes üdülésre San-Remoba utazott.

EGYIK NAGYBIRTOKOS öt éves kisfia, aki arról nevezetes, hogy nagyon szereti a csokoládét és rettenetesen takarékos, a napokban egyik nagybátyjától kapott egy kiló gerbeaud-t. A gyerek az ajándékkal másodpercek alatt eltűnt. Hozzáértározó már aggódtak, amikor diadalmas arccal, hóna alatt az üres dobozzal előkerült a csemete.

— Szent Isten! — kiáltott fel édesanyja. — csak nem etted meg az egész doboz csokoládét?

— Nem bizony — felelte fölényesen. — Sokat bajlódtam vele, de megérté, mert nyárra legalább ötszörannyira szaporodik. — felelte meglegetten.

— Hogy-hogy? — érdeklődtek hozzátározói.

— Kimentem a kertbe és szemeként elültettem, hadd szaporodjék, — jelentette ki őszinte derűltség kíséretében.

WICAR REINHOLD egyik nagy kábelgyárnak volt a vezérigazgatója, nemrégben tragikus hirtelenséggel mondott örök búcsút meghitt munkatársainak. Vagyonát több mint 100.000 pengőt — a most felbontott végrendelet tanúsága szerint, — tehetséges szegény mérnökök és elektrotechnikusok támogatására hagyta. Egy ember, akinek emlékét és nemes, előkelő gesztusát örökké áldani fogják.

Ez is Amerika!

REGÉNYES ONVALLOMÁS

IRTA: JACK BILBO * FORDITOTTA: ÁNGYADY MIHÁLY

A szerkesztő az Olvasóhoz

A Magyar Nők Lapja új regényével olyan környezetbe vezeti olvasóit, amely meg-hitt, mindennapi életükről kimondhatatlanul messze esik: az amerikai gengszterek világába. Vad és ijesztő ez a környezet, de színesen csillogó és lebilincselően érdekes is. Olyan dolgokról fognak itt hallani olvasóink, amelyek némelyiküknek próbára teszik az idegeit, olyan eseményekről, amelyeket háthörzongás nélkül senkinek és egy kis izgatott szívdobogás nélkül is csak kevesen tudnak elolvasni. Idegen, boldog nagy világ ez az amerikai gengsztervilág, az ő törvényei nem a mi törvényeink, az ő zsványbecsületük nem a mi tisztá becsületünk, aminek abban a világban örülnek, annak mi nem örülünk, amin ott búsulnak, azon mi nem búsulunk. És mégis meg vagyunk győződve róla, hogy ennek a regénynek minden betűje érdekes, sőt fontos, éppen a mi kedves olvasóinknak az. Megmondjuk: miért.

A tisztés, dolgos, sokszor bizony küzdelmes és vesződséges életet élő emberek sokszor és szívbeli mély óhajjal vágyakoznak a messzeségbe. Néha csak álmaikban, de gyakran munkaközben vagy a munka szüneteiben álmodoznak arról, hogy van egy más világ is, színesebb és forróbb mint az övék, ahova de jó is volna egyszer elrepülni. Sokan szabad folyást engednek álmodozásaiknak és úgy beleélik magukat, hogy néha szinte már el is hiszik maguknak, hogy azt a másikat, messze, csillogó és boldog életet élék. Amikor aztán visszazökkennek a valóságba, a mindennapi környezetbe, sokszor talán szürkének és sivárnak érzik azt és nem találják fel benne a boldogságot. Az a boldogság, amit ők keresnek, talán nincs is sehol.

Amíg csak álmodoznak erről a távoli mesebeli boldogságról, addig nincs is baj vele. Az igazi veszedelem akkor kezdődik, amikor a vágy, vagy talán sokszor még a vágnál is inkább a szükség, elviszi az álmodozókat a kaland világába és ott aztán megtudják, mi volt az ő álmukban valóság és mi a csalogató lidérfény. A mostani idők, amikor köröskörül zúgnak, zajlanak az események, nagyon erősen felébresztik sok emberben a fantáziát. Amerika! Még apáink fülében is úgy csengett ez a szó, mint a mesebeli üveghegy, melynek kincsbarlangjaiban percek alatt annyi arannyal, gyémánttal lehet megrakodni, hogy az egy életre gazdaggá, boldoggá és hatalmassá tesz. Az ezer meg ezer visszavándorló elbeszéléseiből azonban jól tudjuk már, hogy az amerikai gyors meggazdagodás meseje, ha valamikor talán volt is benne egy szemernyi igazság, már régen nem igaz. A mi regényes történetünk, amelynek minden szava keservesen megélt igazság, Amerikában, az Egyesült Államokban játszódik. Abban az Amerikában, ahova bizonyára már olvasóinknak fantáziája is el-elkalandozott.

Senki sem tagadja, hogy Amerikában rengeteg ifjúság, öserő és lehetőség van ma is. De ember legyen a talpán, aki ma odaát megtalálja az útját és megcsinálja a szerencséjét. Mindenekelőtt nem olyan könnyű megtalálni az össze-kötetést az igazi Amerikával, nem olyan könnyű beolvasni a bennszülött amerikaiak közé. A bevándorlók első nemzedéke gyakran egymás között él, az olaszok csak olyan vendéglőbe járnak, ahol nappolyi vagy bolognai módra készí-tik el a makarónit, a németek váltig ragaszkodnak dalárdáikhoz és sörös-kancsóikhoz, a magyarok sem szeretnek túlságosan messze kerülni a magyarház környékéről. A nyelv nehézségei még annál is nagyobbak, mint ahogy mi ide-haza elképzeljük. De még ha egy-egy jófejű ember azokat le is győzte volna, még ezer meg ezer nehézséget kell leküzdenie, mielőtt révbé jut. Nem baj! mondja a kalandravágyó, mikor idehaza, a megunt környezetből, a tengeren-túltra gondol; nem baj! Ha minden kötél szakad, tányért fogok mosni, vagy cipőt fogok tisztítani Amerikában! Az ám! Ha az olyan könnyen memne! A mosogatást a nagy helyeken gép végzi és azt a gépet lankadatlan feszült figyelemmel, fárasztó izommunkával kell kiszolgálni. Aki csak egyszer is felérenz, könnyen török el kezében a tányér és aki két tányért tört, azt irgalmatlanul elküldik. Százan vár-nak a helyére. Aki még nem látta, hogyan bocsátják el Amerikában a munkából az embereket, az nem tudja, mi az emberi közöny. E sorok írója egyszer jelen volt egy nagy amerikai lap szerkesztőségében, amelyet éppen akkor vett át az új tulajdonos. Nos, ez az új tulajdonos, magas, szép szál fiatal férfi, végigment az óriási, patkóalakú asztal mellett, a szerkesztőség nagy termében és ott, a katódog távirók és a berregő telefonok zajában végigmustrálta a munkatársakat, köztük

Fájdalmak?
Rossz közérzet?

Pyramidon

fájdalomcsillapító tabletták
megszüntetik.

Minden Pyramidon csomagoláson
a „Bayer” kereszt látható

MAGUNK KÖZÖTT...

(Mi: férfiak, magunk között, bevallhatjuk teljes őszinteséggel, hogy — —
Igaz, küssé különös, hogy erre a célra éppen a MAGYAR NŐK LAPJÁT választottuk ki, de hát — —
Most már visszatáncolni nem lehet. Legfeljebb arra kérhetjük kedves nőlvásóinkat, hogy ezt a néhány sort — ne olvassák el.
Igy aztán egész bizonyos, hogy — feltétlenül el fogják olvasni.)

SZEDÍTŐ KÜLÖNBSEG:

Egy férfi sajnálhatja, hogy megházasodott. Egy asszony legfeljebb csak azt sajnálja, hogy — nem máshoz ment feleségül.

VESEZELMES ÖSSZEHASONLÍTÁS:

Az asszony férjével mindennap huszonegy órában keresztül él együtt, még abban az esetben is, ha férje naponként 8—10 órát kénytelen házon kívül eltölteni. Az a bizonyos eszményi lovagot, ideált, vagy nevezzzük akárhogy: legfeljebb egyszer-kétszer látja hetenként, de még akkor sem a maga igazi mivoltában, hanem úgy, ahogy az illető eszménykép abban az időpontban meg akar jelenni. Sze-gény férj! A férfi nem lehet huszonegy órában keresztül, szakadatlanul acélos ka-

Lohr Mária (Kronfus) **Vegytisztító - kelme festő**

Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

rakter, szellemes koponya, de még kevésbé lehet állandóan varázsos és vonzó egyéniség.

JÓ TULAJDONSAGOK:

Elképzelhetetlen fanatizmussal és beszélőképességgel, amit aztán maga is elhisz, megkísérelte önagysága férjében és mindenki másban kialakítani azt a véleményt, hogy minden gesztusán őszinte érzése uralkodnak, hogy hűséges, alázatos és önfeláldozó. Hogy ezt elérje, ez volt legfőbb becsvágya és hiúsága. Ezért akarta szenvedélyesen — tulajdonképpen már önmagáért is — hogy egyszerűbb, hűségesebb, alázatosabb és önfeláldozóbb legyen. Szóval: hiúsága és becsvágya ösztökölte erre.

IKARUS TRAGÉDIAJA:

Csak egyedül szabad a férfinak utat választani és nemese cél felé törni. Ha azonban másodmagával van, mert az a bizonyos cél csak kettesben érhető el és kísérője olyan asszony, akinek szemében az út unalmas és csak kerülő útnak látszik: a kocsi tengelyét az asszony talán selymes hajával fogja megkötöni, csupán azért, mert kíváncsi, hogy mennyire tartós. És a zuhanás annál erősebb lesz, mennél erősebb iramú volt a száguldás.

FÉRFIÁLON:

Olyan szerelmesnek lenni, hogy semmi-féle más gondolat ne üthesse fel fejét... Olyanná válni, hogy soha semmitől és senkitől ne kelljen félni... (A pénzharácsolás, a birtokszerzés és más ilyen „próza dolog”, már érzékeny csapás a férfiónérzetben.)

SAKSZERÜSEJ:

A férj: (komor, csüggedt órájában): Istenem, jobb lett volna fiatalon meghalni... A feleség (okos józansággal): Kedvesem, ezt korábban is elhatározhattad volna...

ELŐÍTÉLET:

Amilyennek látsz, el kell viselnem (bár egyáltalán nem olyan vagyok). És amilyen valóban vagyok, nem mondhatom el neked (mert látszat áll a látszattal szemben).

(Bejejezésül csak annyit: senki ne haragudjék ezekért a kissé cinikus megállapításokért. De mindenki elhíheti, hogy — sok igazság van bennük.)

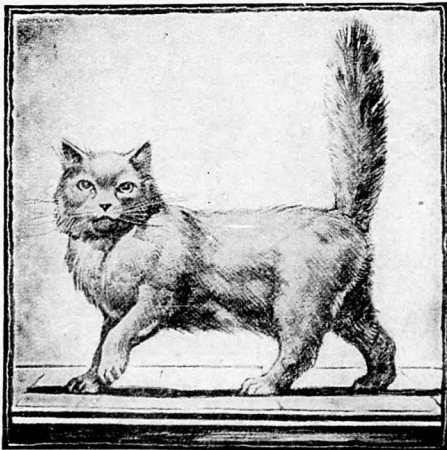
Vagy legalább is — van bennük valami igazság.)

számos családapát. Aki tetszett neki, annak nem mondott semmitsem; de annak, aki, az Isten tudja, miért, nem tetszett neki, annak hidegen az arcába nézett, amelyet most látott először és, fel sem emelve a hangját, azt mondta: „You go!” „Ön elmegy!” s akit így elküldtek, az mehetett le a kasszához, vehette fel egyhúti járandóságát, mert Amerikában nincs felmondás, egyheti bérnél több nem járt neki. Soha azokat a szürke hideg szemeket, azt a hanyag mozgást, azt a szinte unott hangot nem lehet elfelejteni. Vannak máshol is rossz emberek, de ez az embertelen közönyösség, ez Amerika sajátja.

De ne legyünk igazságtalanok. Akinek két erős karja és jó feje van, még ma is boldogulhat odaát. Azt mondjuk: még ma is, mert a viszonyok ma rosszabbak, mint a háború előtti Amerikában és sokkal rosszabbak, mint a 1929 előtti években, amikor odaát minden jól ment és az úgynevezett „prosperity” uralkodott. Azóta Amerikában is válság volt, súlyos nagy válság, amelyből jól-rosszul kikászálódtak. De egy idő óta megint hanyatlásnak indult minden, pang az üzlet, kevés a munka. Azért mégsem kell félni Amerikát. Ifjúság öserő és lehetőség — mint mondtuk — még mindig van odaát. Amerikában úgy jönnek-mennek az emberek ahogy akarnak, vannak nagyvárosok, például New-York és Chicago, amelyeknek a lakossága mintegy állandó áramlásban van, alig érkeznek meg az emberek, már mennek tovább; be sem jelentik tartózkodásukat a rendőrségen. Ámde ennek a nagy szabadságnak árnyoldala is van. Pompás és ragyogó szötte Amerika, amelynek színe úgy csillog, mint a szivárvány, de amelynek fonákja ugyancsak sötét. Az amerikai szabadság fonákja az amerikai gengsztervilág. Ha nem volna akkora szabadság a jóra, a bűnnek sem volna olyan korlátlan szabadsága, hogy még a nagy, a hatalmas Amerika sem bír vele. Mert nem bír vele. Hiába mesélnek az újságok azokról a diadalmas hadjáratokról, amelyeket a hatóságok, a bátor, önfeláldozó rendőrtisztok és rendőrök a gengszterek ellen vívnak, nem tudunk binni nekik. Ahol megeshetik az, amiről a minap olvastunk, hogy egy orvos tizenkétéves gyermekét elrabolták, mert az apától váltságdíjat akartak zsarolni, de a boldogtalan a megijedt emberrablóktól csak édes gyermekének feldarabolott hulláját kapta vissza, ott a hatalom bizony még nem tudta levágni a bűn sárkányának fejét, vagy ha le is vágta az egyiket, mint a mesebeli szörnynek, hét új nőt helyébe.

A gengszter nem egyszerűen tolvaj, rabló vagy gyilkos, nem is ezeknek keveréke, hanem egész sajátos, amerikai valami. A „gang”, olvasd: geng, nem más, min egy banda, embercsoport, amely bűnös vállalkozásra áll össze; a gang tagja a „ganster”, olvasd: gengszter. Ezerféle módon, ezer bűnös fondorlattal és erőszakkal kapcsolódnak bele a tisztességes emberek életébe az amerikai gengszterek. Chicago gengszterei például rávetették magukat a fehérműtisztító-iparra. Megfenyegették a mosodákat, a kicsiket és nagyokat egyaránt, hogy aki nem fizet nekik havonként egy bizonyos nagy összeget, azt fönkreteszik, szállítmányait elpusztítják, gépeit felrobbantják, helyiségeit felgyújtják, a tisztított fehérműtű büzös folyadékkal öntik le és, ha még ez sem használ, lelövik a tulajdonost esetleg egész családját kiirtják. Voltak, különösen az első időkben, akik megpróbáltak ellenszegülni, de bátorságukat keserves árral fizették meg.

Veszedelmek könyve ez a regény. Mindenki az életével játszik benne. De mi azért lebbentjük fel a függönyt ennek a távoli, különös és borzalmas világnak színpada előtt, mert meg akarjuk mutatni a Magyar Nők Lapja olvasóinak, az anyáknak, a feleségeknek és a menyasszonyoknak, milyen veszedelem leselkedik fiaikra, férjeikre vagy jóvendőbelijeikre. Hiszen mindaz, amit a messzibe vágya közö álmodozásról mondtunk, nemcsak az asszonyokra illik, hanem százezerszeresen illik a férfiakra. A férfi az, aki ereje tudatában keresi a nagy, a minden

képességét próbáratevő, de nagy díjjal kecsesgató kalandot. Ő az, aki azt gondolja: egyszer, egyetlenegyszer kell csak kockáztatnom, egyszer, egyetlenegyszer kell hősnek lennem és megnyerhetem az élet koronáját. Az asszonyok dolga azonban a férfit a jó, a derék harcban támogatni, de az asszonyok dolga az is, hogy a férfit, az ő férjüket, vőlegényüket, fiukat a rossz harctól akár erőnek erejével is visszatartsák.

OVENALL

fogkefe

A FOG BARÁTJA · A FOGKŐ ELLENSÉGE

A regény, amely elé bevezetésül írjuk ezeket a sorokat, ilyen rossz harcról beszél és megmutatja az asszonyoknak azt a száz kísértést, amely az ő férfiúikra leskelődik, megmutatja az imbolygó lidércfényt, amelyről a férfiak azt hitték, hogy fényes palotákba viszi, de amely a valóságban feneketlen mocsarakba csalogatja őket. Ez a regény egész fenekellenségében mutatja meg a bűnt és mégis, bátran mondjuk: erkölcsös könyv. Mi azért nyújtjuk át ezt a regényt, melynek az egész világon nagy sikere volt, melyet német, francia, angol és spanyol nyelven milliók olvastak, magyar átdolgozásban, új és eredeti részletekkel megtoldva a Magyar Nők Lapja nagygényű olvasótáborának, hogy a Gonosz roppant világának feltárásával figyelmeztessük őket arra, amit talán úgyis tudnak, hogy milyen, szavakkal ki sem mondható, nagy érték az ő családjuk, baráti körük, tiszta, meleg, meghitt és védett otthonuk.

Mielőtt átadnók a szót annak a nyomorult, bűnös embertársunknak, aki itt-mindnyájunk előtt vallomást fog tenni büneiről s akinek nemcsak élményeivel, hanem nézeteivel sem tudjuk magunkat azonosítani egy percig sem, elmondjuk röviden, kicsoda ő. Úricsalád gyermeke, Stockholmban született, de húszéves koráig sokkal több időt töltött idegenben, mint hazájában. Szomorú fiatalsga volt. Szülei, akik nagy, talán túlságosan nagy jólétet biztosítottak neki, nem tudták megadni gyermekkorának a legnagyobb kincset, amelyet nem tud pótolni semmisen, a családi élet melegét. Szülei nem szerették, hanem gyűlölték egymást. Amikor aztán szülei elváltak és őt az anyja elvitte Hollandiába, megkezdődött a kálváriája. Bikaerejű gyermek volt, de mindenkivel a világon összeveszett. Valahogy nem tudott beleilleszkedni a gyermeki társadalomba, úgy ahogy később a felnőttek társadalmába sem tudott beleilleszkedni. Ha kérdik, miért lett gengszter, csak ez lehet a felelet: azért. Hiányzott az életéből a szeretet. Ez tette boldogtalanná, ez tette bűnössé, emiatt nem lehet boldog sohasem, ha csak nem fog találkozni valakivel az életben, aki megadja neki azt, amit a mostoha sors tőle eddig megtagadott, a szeretetet.

A Magyar Nők Lapjának olvasói, ha végigolvasták ezt a páratlanul érdekes, néhol megható és mindenhol megrázó nagy, regényes önéletrajtot, könnyel a szemükben fogják mondani: mégis csak jobb otthon, még jobban meg fogják becsülni azt, ami az övék, és erősen meg fogják szorítani a mellettük álló tisztességes férfi kezét.

(Folyt. köv.)

Furcsaságok, érdekességek

HAMLET BESZÉL A LEGTÖBBET...

Crock tanár, az egyik északamerikai egyetem irodalomtörténésze, elhatározta, hogy kiszámítja: melyik shakespearei drámahősnek kell a leghosszabb szöveget mondania, tehát a legtöbbet beszélnie. Az ő statisztikája szerint a legnagyobb szerep, amely egyébként minden színész álma és vágya, sőt bizonyos idő óta már nagyon sok színművésznőé is: Hamlet, a dán királyfi. Egyetlen előadás alatt, természetesen rendezői «húzások» nélkül, 1569 verssort mond, tehát ő beszél a legtöbbet. Az utána következő legbővebb beszédű shakespearei hős: II. Richárd, aki 1169 sorral uralkodik a hasonló című dráma cselekménye fölött. Othello szerepel a harmadik helyen, aki mindössze 888 verssort mond, az ő szerepe tehát Hamlethez viszonyítva, szinte jelentéktelen. Még

érdekesebb az a kimutatás, amely szerint Shakespeare női alakjai feltűnően keveset beszélnek. Annak a színésznőnek például, aki Desdemona szerepét játssza „Othello”-ban, mindössze 389 verssort kell megtanulnia, Lady Macbeth-nek még ennél is kevesebbet: csupán 261-et. A szépséges Julia, a «Romeo és Julia» női főszereplője pedig kimondottan hallgatásra van kárhóztatva. Egy ambiciózus színésznő számára ugyanis 91 verssor csupán könyvtáradományának számít. Any-nyi mindenesetre megállapítható, hogy Shakespeare nem engedi meg nőalakjainak, hogy ők mondják ki az első, a legtöbb és az utolsó szót.

A VILÁG LEGPISZKOSABB VÁROSA
A számtalan különféle rikordörülethez, amely izgalomban tartja az Újvilág lakosait, most egy szenzációs új «teljesít-

mény» sorozódott és pedig az, hogy a világ melyik városa érdemi meg a „legpiszkosabb” jelzőt. Éveken keresztül Pittsburg büszkélkedhetett ezzel, az újabb mérések és vizsgálatok azonban megállapították, hogy Cleveland-ot illeti meg ez a babér. A piszok, amely ezt a két várost borítja, nem a lakosok tisztátalan voltának eredménye. Sokkal fontosabb szerepet játszik ebben a gyarak valóságos regimentje, amiknek kéményei megfertőzik a levegőt és olyan piszkossá változtatják, hogy az szinte elképzelhetetlen és leírhatatlan. Ne tessék azt hinni, hogy Pittsburg tisztábbá lett az utóbbi években, hanem azért veszítette el az első, pálmáját, mert Cleveland-ban rosszabbodtak az állapotok. Ebben a milliós lakosságú városban egy esztendő alatt 50 ezer tonna korom képződik, ami azután lassan leereszkedik, hogy évente 10 millió dollár anyagi kárt okoz, nem is szólva arról, hogy milyen rombolást visz végbe az emberek és állatok egészségében. Minden lakásban, ahol adnak valamit a tisztaságra, hetenkint legalább egyszer ki kell cserélni a függönyöket. A fehéremű az asztalterítő és az ágyruha legfeljebb egy napig használható. A férjgallér élettartama mindössze két óra. A korom mint fekete hó, hull a magasból és bepiszítja mindent. Förtelmes város! Cleveland egyébként nem túlbüszke arra, hogy őt illeti meg a világnak ez a szomorú rikordja. Külön bizottságot állított föl, amelynek célja, hogy szigorú rendszabályokat dolgozzon ki a koromképződés megakadályozására, vagy legalább is lecsökkentésére. Már csak azért is, mert ez az évi 50.000 tonnányi korom Cleveland egész lakosságának életkedvét elveszi és állandó kimerültséggel gyötri a munkában egyébként is kimerült emberek.

A „CSÓK-MÉRŐ”

avagy: már szerelmet hazudni sem lehet

Szenzációsan eredeti és százszázalékosan amerikai ötletet valósított meg egy amerikai feltaláló. Ez a találmány határozottan korszakalkotó, természetesen: csak az érzések világbirodalmában. Valljuk be, hogy az érzések még ma is — ebben az érzéstelennek nevezett korszakban — döntő szerepet játszanak az életben, ha sokan nem is akarják beismerni. Minden egyéb csak utánuk következik. Érzés nélkül nincs igaz boldogság és az élet célja még ma is, ha sokan fondorlatos kerülő-utakon akarnak oda eljutni: a boldogság harmóniája.

Már most ez a kitűnő amerikai férfiú nem kisebb dolgot talált fel és konstruált, mint egy olyan készüléket, amely tökéletes pontossággal és megdönthetetlen tárgyilagossággal állapítja meg az *elcsattanó csók szenvedélyességének erejét, őszinteségét és hőfokát*. Az ötletes feltaláló „csókmérő“-nek nevezte el készülékét és már az angol világbirodalom területén is szabadalmaztatta. A világszenzációt jelentő készülék technikai részleteit — amint ez természetes is — hét lakat alatt őrzik és titokban tartják, de annál nagyobb reklámmal kürtölték világgá a most már szabadalmazott eljárás módját és mikéntjét.

A szerelmes pár kezeit, ha vizsgálat alá hajlandók vetni magukat, finom elektromos vezetékhez kapcsolják. Ez a vezeték aztán az elcsattanó csókot, helyesebben: annak szenvedélyességét egy *ampère*-mérőhöz továbbítja. Ez az *ampère*-mérő 120 fokra van beosztva. Egy finom mutató a fokok segítségével, pontosan leméri és hitelesen igazolja, nem csupán az *érzés és szenvedély minőségét*, hanem elárulja azt is, hogy *valódi, őszinte szenvedély izzik-e a csók mögött*, vagy pedig *csupán komédia* az egész. Mert amikor az *ampère*-mérő mutatója eléri a 90 fokot, ezüstös hangú csengetés jelzi, hogy elég magas „feszültség“-ről van szó. Másik, még erősebb hangú csengetés jelenti a szenvedély még-magasabb erejét és fokát.

A készülékkel végzett számtalan kísérlet és a kísérletnek alávetett párok őszinte vallomásai alapján: felállítottak már egy *érzelmi skála-táblázatot* is. És ettől kezdve most már nagyon komollyá vált és rendkívüli jelentőségre tett szert az amerikai feltaláló „csók-mérő“ készüléke. Mert bizony a skála-táblázat szerint — közbevetőleg megjegyezzük, hogy minden elismerés, vagy szemrehányás a tabella-készítők lelkién szarad! — minden rendes menyasszony-vőlegény csóknak, ha igaz és őszinte szerelem van a szívükben, legalább 95 fokot kell mutatnia és „igazolnia“. Fiatal házassagnál már 85 fokkal is megelégedhetnek. A házasság későbbi éveiben aztán a szenvedélynek bizonyos mértékű lehangolása — úgy is mondhatjuk: szeretett szublimálódása — következik be, úgyhogy három évi házasság után, egész kivétel nélkül eltekintve, már a szerény 30 fok is teljesen elegendő és a házastársak őszinte vonzódását senki sem vonhatja kétségbe. De ha még ennél is kevesebbet igazol a „csók-mérő“ mutatója, akkor már baj van és annyi bizonyos, hogy a házastársak szívében nem lakozik igazi szerelem. Annyival is inkább így van ez, mert egy baráti vagy barátnői csók soha nem mutat többet 15 foknál.

A kitűnő amerikai feltaláló mindehhez azt is hozzáteszi, hogy ez a fokbeosztás, ez az érzelmi skála-táblázat csupán a mérsékelt égöv lakosai számára érvényes és helytálló. Föltehető, hogy a forró égövi országokban, ahol még nem végezhetett kísérleteket, feltétlenül magasabb hőfokok lesznek irányadóak, míg az északi országokban, ugyanezen oknál fogva, alacsonyabbak.

Természetes, a szenzációs készülék feltalálója előre látja, hogy „korszakalkotó“ ötletét nem fogják mindenütt egyforma lelkesedéssel fogadni. Különösen keserű és éles ellenkezéssel fog találkozni éppen Amerikában, ahol a tipikus érdekházasságok esetében egyik, vagy másik házastárs a legesekélyebb mértékben sem fog örülni, ha csókjának, érzésének és szenvedélyének valódisága és hőfoka „tudományosan“ és „hivatalosan“ is pontos, szakszerű megállapítást nyerhet.

Egészen bizonyos, hogy ennek a „csók-mérő“-nek bevezetése, például Hollywoodban, valósággal forradalmi pánikot idézne elő.

Haza megyek, édesanyám

*Haza megyek, édesanyám,
ne sírassál többé engem,
galambdúcos faházikód
egyszer én soha el felkeresem!*

*Leborulok még egyszer én
arra a kis kapujára,
melynek rácsa mindörökkre
a szímbem be van zárva.*

*Betoppanok észrevétlen,
megőllek, megcsókollak,
többet aztán, tudom Isten,
hogy én soha el nem hagytlak!*

*Ellesem a gondolatod,
úgy élek, amint kívánod,
soha többé nem zavarom
boldogságod, rövid álmod!*

*Oh! leszek én éjjel-nappal
mindig a te közeledbe,
hoggyha meghalsz, meghagyom, hogy
temessenek sírbermédbe!...*

SZOTYORY ISTVÁN

ÚRI TÁRSASÁG

A Kormányzó Úr

Öfelméltósága dr. vezér thuriki és komjainai Thuránszky Lászlót, Tolna-vármegye főispánját, miniszteri osztályfőnöké nevezte ki, egyúttal megbízta a miniszterelnöki sajtóosztály vezetésével. Az új sajtófőnök a világháború után külügyminiszteriumi szolgálatot teljesített, a külügyminiszterium sajtó-, majd politikai osztályát vezette, innen került Tolna-vármegye főispáni székébe. Örömmel üdvözi új pozíciójában Thuránszky Lászlót a magyar sajtó minden munkása és szeretetteljes várakozással tekint nagyfontosságú működése elé. — A Kormányzó Úr megengedte, hogy a debreceni Tisza István-tudományegyetem Fekete Jenő főbányatanácsost, a budapesti Báró Eötvös Lóránd Geofizikai Intézet vezetőjét, a bölcsészettudományok tiszteletbeli doktorává avassa. — A Budai Evangélikus Nőegylet, a budai evangélikus alapítójának, József nádor hitvesének, Mária Dorottya főhercegnőnek emlékére kitűnően sikerült ünnepi díszhangversenyt rendezett, amelyen a társadalmi és közéleti kitűnőségei teljes számban vettek részt. — A Brassai Sámuel Unitárius Főiskola Egyesület, Gálna Sándor bálelnök vezetése alatt, a Baross-Szövetség székházában kitűnően sikerült bált rendezett, amelynek külön érdekessége volt, hogy a bált tizenkét székely pár nemzeti tánc vezette be. — A Protestáns Bál rendezőbizottsága márc. 14-én, a Hungária-szálló termében rendezte évadzáró protestáns-estjét. Az előkelő társaság kitűnő hangulatban maradt együtt a hajnali órákig.

A bíró előtt.

Egész Budapest nevet azon a járásbíró-sági tárgyaláson, amely a múlt héten zajlott le. A bíró feladta a vádlottnak a szokásos kérdést, hogy volt-e már büntetve? A vádlott erre azt felelte, hogy igen és pedig egy furdólepedő ellopása miatt. A bíró most megkérdezte, hogy miért lopta el a furdóból a lepedőt? Mire a vádlott előadta, hogy ő nem lopta el, hanem a kisasszony a pénztárban, amikor jegyet váltott, azt kérdezte tőle, hogy a furdót lepedővel akarja-e? Mert akkor a furdó ára 1 pengő 40 fillér. Erre ő, a vádlott, azt felelte, hogy lepedővel. És ezért vitte magával a lepedőt.

— No és azóta? — hangzott a bíró újabb kérdése.

Hímen-hírek.

Balogh Erzsébet okl. tanítónő, debreceni kedves előfizetőnk eljegyezte Mozga József áll. tanító. — Kiss Mária, kassai kedves előfizetőnk és Wittner László máv-hivatalnok örök hűségét esküdött a kassai Dömban. Tanuk voltak Plaveczy József és Tóth Gábor. — Szemerédi Piroksa kedves előfizetőnk a kispisti rk. templomban oltárhoz vezette ifj. Arany Tóth Pál. — Nemes-tóthi Nemestóthy-Szabó Béla ny. tábornok és neje zsedényi Vaszary Ilona leánya, Ilona és Moldvay András, a Magyar Általános Hitelbank tisztviselője házasságot kötött. — Györk Erzsébetet eljegyezte

Lantos Tibor m. kir. postatiszt. — Parag Ervin igazgató-főmérnök (Szekezsárd — Szófia) és Bánki Mária okl. tanítónő (Bátaszék) örök hűségét esküdött. — Pallag Máriát eljegyezte Wörner Gyula vállalati főkönyvelő. — Tomm Ili (Budapest) és dr. Kunsch Endre (Nagyszalók) házasságot kötött. — Varga Lajos ny. máv-művezető és felesége, Fridrenz Mária, rokonai és barátai körében, most ünnepelték boldog házasságuk 50. évfordulóját. — A jegyes- és házaspároknak, valamint az aranylakodalmas házaspároknak szívöbljővő jókívánságainkat küldjük.

Angyalok érkezése.

Révai Imre főhadnagy és felesége, Kolmár Alice, nagykanizsai kedves előfizetőnk, örömmel tudatják, hogy másfél-éves Péterkékük mellé a Teremtő kis testvérkét küldött. Az újszülött a szent keresztiségben a Tibor nevet kapta. — Kiss Jenő Máv. mozd.-vezető és neje, Kondás Julianna, barcsi kedves előfizetőnk, boldogan jelentik, hogy Józsika kisfiuk mellé az Eg kis testvérkét küldött, aki a szent keresztiségben az Éva nevet kapta. Keresztszülők: Kondás János és neje, Seress Margit, Amerika, Duquesne. — Az újszülöttekre és kedves szüleikre az Eg áldását kérjük.

Az írodában.

A könyvelő úr, kellő ünnepélyességgel arcan és sójtét ruhába öltözve, beállt a főnök irodájába és így szól: — Főnök úr kérem, van szerencsém tisztelettel bejelenteni, hogy megnősülök. — Nagyon helyes, kedves barátom, — mondja a főnök. Aztán így folytatja: — Örülök, ha alkalmazottaim családot alapítanak. Mert akkor sokkal szívesebben tartózkodnak az írodában.

Új könyvek.

Érdekes kultúrtörténeti mű hagyta el a sajtót. A könyv címe: «A régi Bécs», írja H. E. Jacob, a pompás fordítás Berend Miklósné műve és Grill Károly könyvkiadóvállalata kiadásában jelent meg. A könyv nem más, mint Johann Strauss regényes élete és a Strauss művészcsalád csodálatos éposza. Ez a lángeszű család egy évszázadig uralkodott a «kőnnű formák» zenéje felett. A regényes életrajz pompásan megvilá-

gított háttérre a XIX. század, minden megkapó eseményével és nagy emberével. Magyar vonatkozásaiban is rendkívül érdekes ez a regényes kultúrőnémet, miert is őszintén ajánlhatjuk kedves olvasóinknak. — «Őszi áradás» címen most jelentek meg Baradlai Albert új versei, amikben megtaláljuk a népszerű poéta eddig értéktel tulajdonságait: a lelki finomságot és azt a tökéletes formakésztséget, amely lehetővé teszi, hogy minden érzését a legmegfelelőbb alakban szólaltassa meg.

A flegmatikus utas.

A vonatfülkében még egyetlen hely volt üres. Bejött egy tipikus má fiatalember és elfoglalta ezt a még üresen levő egyetlen helyet. Az utasok csomagjait egymás fölé hajigálja és szép rendben elhelyezi a saját csomagjait. Az ablakot kinyitja, a szellőztetőt becsukja, a melegít hidegre állítja. Aztán, bár a szakasz «nem dohányzó», kivess egy szivart és rágyújt. Egyelőre a többi utas még szőhoz sem tud jutni, ekkora flegma, sőt szemtelenség láttán. A fiatalember pedig, vígan füstölve, a legnagyobb nyugalommal így szól: — Igen, így van ez, hölgyeim és uraim! Ahol sokan vannak együtt, ott nem lehet mindenkinnek a kedvére tenni.

Jelentem még,

hogy a Vidusos—Abtado—Crepá olasz zongorahármas nagysikerű hangversenyt rendezett Győrött, a városi Kultúrházban. A közoktatásügyi minisztert Spáth Gyula polgármester képviselte. A kitűnően sikerült hangversenyt, amelyen a győri társadalom minden előkelősége megjelent, a magyar—olasz kultúregyezmény keretében rendezték. — Pompadón sikerült a rendőri riporterek revü-délutánja, amelyet a Riportner-bál helyett tartottak meg. Jelentékeny összeg folyt be a jótékony célra. — A hangversenyszalon eseménye volt a Magyar Szimfonikus Zenekar március 13-i Mozart-estje, Schuler veszélyletével, S. Ciompi és Littay György közreműködésével. — Weingartner veszélyletében hallottuk a VI. szimfoniát és a G-dur versenyt, a Budapesti Hangverseny interpretálásában és Ungár zongoraművész közreműködésével, a Városi Színházban rendezett Beethoven-esten, amelyen a társadalmi és közéleti kitűnőségei teljes számban jelentek meg, hogy lelkes tapsal hódoljanak a zeneszerzők halhatatlan királyának.

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy

özv. **Vadas Albertné,**
szül. **Érsekujvári Ujváry Anna,**
erdélyi ref. lelkész özvegye, elhalálozott. Dr. Kállay Kálmán, debreceni egyet. tanár, feleségét gyalogolja benne.
nagyklopotivai Pogány Béláné,
szül. **Szlocsányi Margit,**

Pogány Béla főispán neje, életének 63. évében, Budapestben visszaadta nemes lelkét Teremtőének.
Őszinte részvétünk hervadhatatlan virágait küldjük a frissen hantolt síroka.

Hattufehér és bársonysima lesz a keze, ha

KERPEL
kéz nímítót
használ

1 üveg óra
P 1.40

KERPEL PATIKA

Budapest, V., Szent István-krf. 28

Írja: Köpeczi-Boócz Lajos

Muráti Lili költő is (?)

Hát az bizonyos, hogy ez a kis interjú nem úgy végződött, mint ahogy elképzeltem. A hiba a kezdet legkezdetében gyökeredett! Abban az újságikkben ugyanis, amely egyik napilapban jelent meg és amely hírud adta, hogy Muráti Lili, a Víg-színház híres színésznője és a színevilág közkedvelt „Mursci“-ja, új formában mutatkozik be a közönségnek — mint költő. Ez a cikk azt is vélte tudni, hogy a közeljövőben jelenik meg Muráti első verseskötete is. Hát ez mindenképpen nekem való téma! — gondoltam magamban — és ebédutáni feketekávé idején beállítottam a művésznőhöz. Az ezután következéskoról azt hiszem, leghelyesebb lesz színdarab-kézirat formájában beszámolni. *ÉN (csengetek).*

CSENGŐ (cseng).

KULCS (fordul a zárban).

KILINCS (lenyomódik).

SZOBALÁNY (megjelenik az ajtóban).

ÉN: A művésznő itthon van?

SZOBALÁNY (beszéli akar, de ebben a pillanatban megjelenik a háttérben Mursci és nem engedi szóhoz jutni).

MURÁTI: Szervusz Bocsi! Hogy kerülsz ide? Hogy jutott eszedbe feljönni hozzám? Csak nincs valami baj? Vagy valami jót hoztál? Ha baj van, add kiméletesen tudtomra, ha valami jó, mond el minél gyorsabban. Gyorsan feketét!... (Ezt nem nekem mondta, ez a szobalálynak szólt, aki már is eltűnt.)

Muráti ezalatt beviharzott a lakásba, magával sodorva engem is, mint egy amerikai tornádó. Eszre se vettem, hogy történt, néhány pillanat múlva már egy öblös karos-zékben ülök, előttem cigaretta, gyufa, narancs és zserbó, egy szóval minden. ami köztudomás szerint egy híres primadonna szalonfészereüléséhez tartozik.

ÉN (magamban már előre örvendő a nagyszerű interjú-témának, biztos hangon indítom el a társalgást): Hallom, Mursci-kám... illetve igen tisztelt művésznő, hogy keveselte eddigi színpadi sikereit és új sikerlehetőségek után kutatva, elhatározta, hogy meg fogja jelentetni verseit egy kötetben. Kérem legyen szíves... illetve légy olyan szíves, Lilikém, mondj erről valamit a Magyar Nők Lapja olvasói részére.

MURÁTI: Nagyon szívesen! Miről van szó?

ÉN (hissé türelmetlenül): Mondtam már, a legújabb magyar költőtől szeretnék néhány felvilágosítást kapni.

MURÁTI: Hát kérj tőle!

ÉN: Hiszen azt teszem! Erre kérlek!

MURÁTI: Kit?

ÉN (kezdek kijönni a sodróból): Téged, az Isten áldjon meg!

MURÁTI: Hát nekem ehhez mi közöm? ÉN (előbbi biztonságom rocsina üldögélve): Ilát te vagy a legújabb magyar költő!

MURÁTI: Ki mondta?

ÉN (érezem, hogy rettentő ostoba képet vágatok, tehát inkább megpróbálom szórmentén kezelni a témát): Nézd, Lilikém, arról van szó, hogy egyik napilap

szertint te ki akarod adni egy kötetben verseidet. Én most azért jöttem, hogy efelől kérjek felvilágosítást.

MURÁTI (jöszüen nevet): Ja, ha te még ott tartasz, hogy elhiszed azt, amit velem kapcsolatban a napilapok színházi rovatvezetői írnak, akkor jól festesz! Sajnáltnám, ha ezzel csalódot okoznék neked, de ki kell jelentenem, hogy az egészről egy szó sem igaz. Nem tudom ugyan, hogy hol olvastad, de úgy látszik, hogy valaki ismét „szívesseget“ akart nekem tenni. Hidd el, én már úgy félek ezektől a szívességektől, hogy alig merek újságot a kezembe venni. Ez még aránylag elég ártatlan dolog ezzel a „költőség“ és „verseskönyvpel“, bár lehet, hogy a következő napokban nem fogok tudni sem pihenni, sem tanulni, könyvkiadók és nyomdávalalatok telefonjaitól, akiket neam kibírom ezt a legújabb inváziót is.

ÉN: Tehát nem igaz, hogy verseket írsz?

MURÁTI: Verseket mindenki ír, vagy ír! Én legutoljára színinövendék koromlan követtem el néhány úgynevezett verset, mert akkor igazán nem volt egyéb dolgom. Meg azután akkor még csak kerestem azt a területet, amelyen karriert fogok csinálni.

ÉN: Hát tudtad, hogy karriert fogsz csinálni?

MURÁTI: Nem! Csak hittem benne.

ÉN: Elhatároztad?

MURÁTI: Nem „határoztam“ el semmit, nem „tudtam“ semmit, nem tudok neked egyebet mondani, minthogy mindig hittem magamban és abban, hogy ami meg van írva, annak el kell következni. Most még jobban hiszek benne, mint évekké ezeltől.

ÉN: Egyezőval a verseskönyv kiadásából nem lesz semmi? (...próbálok visszatérni az eredeti témára...)

MURÁTI: Nézd, nem mondom, hogy néha ha hangulatban vagyok, nem vetek papírra egy-két sor rimes vagy ritmikus gondolatot. De ezek olyan dolgok... lehet, hogy más nem is érdekel. Nem is biztos, hogy jó az, amit leírok. Mikor leírom, természetesen nekem tetszik, de az mindig nagy kérdés, hogy tetszene-e másnak is? Hidd el, tudok magammal szemben is objektív lenni.

ÉN: Nem is próbáltad még másnak megmutatni a verseidet?

MURÁTI: Egy-két bizalmas barátomon kívül soha senkinek. Különben is az a véleményem, hogy a színész nő csak színész nő legyen és ne legyen semmiféle mellékfoglalkozása. Különösen olyan nem, amelyik valamilyen vonatkozásban van a színészetel. Engem például zavarna, ha a színpadon játékk közben eszembe jutna az, hogy a közönségnek egyes tagjai most azt gondolják magukban, hogy jobb színész nő vagyok, mint költő — vagy fordítva. Elég nehéz kiállni a kritikák egy oldaláról is... Meg aztán nem is érnék rá könyvet kiadni, annyi tennivalóm van.

Például: új szerep. Most kaptam meg a szerző új darabját, a „Tetovált nő“-t, amely a Víg-színházban fog színe kerülni és amelynek én játszom majd a főszerepét. Ezenkívül most franciául és olaszul is tanulok. Az angol és a német meg már valahogy, most erre az új két nyelvre fektedtem rá.

CSENGŐ (cseng).

AJTÓ (kinyílik).

SZOBALÁNY (bejön): Művésznő, kérem itt van a tanár úr.

ÉN (felállok és búcsúzkodom): Hát akkor nem zavarlak tovább és köszönöm az in terjút.

MURÁTI (miközben kihísér): Csak egyre kérlek, Boczikám... Nem csak mint új sagíró, hanem főleg mint kollégámat... Ne írj mást, mint amiről beszélgettünk.

ÉN (megigérem, kézsőks és búcsúzkodás): ...Szép kény tapasztalatai lehetnek szegénynek — gondolom magamban... AJTÓ (becsukódik, ismét kinyílik).

MURÁTI (utánam szól a lépcsőházból): ...Jaj, igaz! És nem megyek Amerikába a Világkiállításra... Aból sem igaz egy szó sem... Párizsba szeretnék menni, hogy gyakoroljam egy kicsit a franciát.

AJTÓ (véleg becsukódik).

ÉN (lefele indulok a lépcsőn és ismét gondolkodom magamban): ...Hogy fogom ennek az interjunak azt a címet adni hogy: „MURÁTI LILI KÖLTŐ IS“?

Talán érdekli, hogy...

... a „BORS ISTVÁN“ című film olyan nagy és megérdemelt sikert aratott, mint ahogy azt e helyen hetekkel ezeltől megjósoltuk. Az Uránia Filmszínház már har madik hete prolóngálja ezt a filmet és a közönség érdeklődése nem hogy csökkenne, de fokozódik. Most már elárlhatjuk azt is, hogy az eddig készült magyar filmek között eddig a Bors István került a legkevesebbe.

Teljes költségvetése alig haladta meg a kilencvenezer pengőt. Aki látta a filmet, az igazolhatja, hogy az úgynevezett „szegény-szag“ egyáltalán nem érdekli meg rajta. Miért? Mert hozzáért emberek csinálták. Bánky Viktor, a film rendezője, akinek az első filmje volt — és akit az eddigi „klikk“ nem engedett dolgozni — belbizonyította, hogy százezres kiadások nélkül is lehet jó munkát végezni, ha valaki ért hozzá és hisz abban a munkában, amelyet végez. Ez a hit érdekében meg a színésznek munkáján is, akik közül a címszerepet zseniálisan alakította Páger Antal mellett Tolnay Klári, Lado-

merszky Margit, Eszenyi Olga, Mihályfi Béla, Bihary József és Földényi László osztoznak a nagy és kivételes sikerben.

... az olaszok „GIOVINEZZA!“ címen nagy nemzeti reprezentatív film felvételeit kezdték meg. A sokmillió lirás film érdekessége lesz, hogy annak egy részét Abessziniában fogják forgatni. Az olasz hadseregparancsnokság motorosított ezredeket, repülőgépeket, hadihajók és ágyúk száziát hocsótta a film felvételeit vezető vezérkar rendelkezésére. A filmet még az idei téli szezonban láthatjuk majd a pesti mozikban.

Háztartás

Rovatvezető: ifj. székasi Sacellár Györgyné

Háztartási tanácsok. Használat után a zsiros edényt papírral töröljük le és csak azután mosjuk el, így nem lesz zsiros a mosogatóvíz és nem kell gyakran váltani. — Tortaformát, pudingformát, tepsi-t, ha vajazni kell, soha se kezünkkel végezzük a kikenést, mert egyenetlen soha nem tudjuk kikenni, hanem végünk erre a célra kis kenőkefét, vagy kenőtollat. — Töltött húsokat ne kössük össze cérnával, mert sütés után esetleg véletlenül rajta marad egy kevés cérna és az bizony nem gusztos, mert olyan érzés a szájban, mintha haj volna. Kevés pénzért lehet venni rozsdamentes hűtőket, nagyon ügyesen lehet vele banni és sütés után csak kihűzzük és máris szelletehetjük a húst. — Sonka főzése. A husvéti sonkát annyi hideg vízzel tegyük főni, hogy a víz jól el'pje. A víznek soha nem szabad forrnia. Ha a sonka nagy, lúsvillával beleszúrunk, hogy puha-e, nagy edény hideg vízbe tegyük a sonkát, hogy el'pje a víz és hűtsük le benne. Így a hús összehűződik, a jó zsirtartalma benne marad és nem lesz száraz. Azután tálra kitéve tegyük el tálalásig hideg helyre.

Étrendek összeállítása. A helyes étrend összeállítása mindig a jó ízlésű háziasszonytól függ, de el'hez nem elegendő a jó ízlés, hanem ismerni kell az egyes ételek anyagát és fontos a leleményes összeválogatás is, hogy színre, formára ne hasonlítsanak. Például: ne adjunk savanyu levest, ha pácolt húsfélét szándékozzunk adni utána. Mártásos előétel nem adhatunk, ha utána hasonló színű mártásos tejfőles húst vagy tésztát szolgáltunk fel. Mint egész fiatal asszony nagyon jó előétel akartam készíteni, amit otthon annyira kedveltem és mindig magam készítettem és segédkeztem, ha vendégek voltak, halmozva akartam vendégeimnek készíteni. Soha nem feletem el, hogy sajtosmártást adtam a sonkás pa'csintához és a tésztához tejszínes, tojásos, rumos sűrű mártást. Az egyik kedves vendég meg is jegyezte, hogy a praktikus háziasszony a sajtmártást megédésítette és ami megmaradt, azt adta fel a tésztához. Ez a kedves kis gúnyolódás megtanított arra, hogy jobban ügyeljek és ne essem hasonló hibába. Én a sajtmártást hibámon tanultam s ezért ajánlom a háziasszonyoknak, ha vendéget hívnak, vigyázzanak, hasonló hibába ne essenek.

Zöldseges halászlé. 15 deka szalonnát apró kockára vágva megpirítunk. 1 fej vöröshagymát megvágva adunk hozzá és kissé megpároljuk, azután 2 szál apróra felvágott sárgarépat, ugyanannyi petrekszemet teszünk bele és az egészét lassan puhára pároljuk, mindig kevés paradicsomlé hozzáadásával. Ha a zöldseges már puha, akkor 1 kávékanál pirospaprikát teszünk bele és 3 liter paradicsomlevét öntünk rá, ha ez mind forr, beletesszük a már előre elkészített beszedőt, felaprított 2 kiló halat, 1 óra hosszán keverés nélkül lassan főzzük. Tálatás előtt fél órával 1 kiló megtisztított burgonyát hosszukásra felvágva adhatunk bele.

Savanyú tojás. Sűrű barna rántást készítünk kevés reszelt vöröshagymával és késhegynyi pirospaprikával, ha feleresztettük, kevés babérlevelet és ízlés szerint ecetet vagy citromot adunk bele. Ha jól felforrt, annyiszor 2 egész tojást ütünk bele, ahány személyre számítunk. Tálatás előtt tejjel adunk bele. A tojásokra vigyázzunk, hogy egyben maradjanak és ne érjenek össze, így szép posirozott tojásokat kapunk. Ha előételnek akarjuk, kevés vízzel engedjük fel, hogy jó sűrű, krémes legyen a mártása.

Rakott harsca. 1 kiló tisztított harscát vastag szeletekre vágva, sós vízben megfőzzük. Ha kihűlt, bórét, zsírját és szálkát eltávolítjuk és nem túl apró darabokra felszeleteljük. 5 darab nagyobb burgonyát héjastól megfőzzük, lehámozzuk és áttörjük. Negyed kg. parmezánt megreszelünk. Egy fél vöröshagymát finomra megvágunk. Egy tűzálló edényt diónyi vajdarabokkal kirakunk, erre egy sor kissé megsózott burgonyát, kevés pirospaprikát, kevés hargymát és 3 evőkanál tejfölt teszünk. Erre egy sor hal és bőven reszelt sajt jön. Azután újabb burgonya, és így addig rakjuk, míg a készlet tart. Legfelül pár darabka vaj kerüljön. szitált morzsa és két deci jó tejföll. Tálatás előtt háromnegyed órával forró sütőben pirosra sütjük.

Hölgyeim! Le a kötötűvel!

Itt a XX-ik század szencációja, a szab. „Rapid” kézi kőkőkészítők. Munkája kézmunka. Minden kőkők minta kőkőkötő. Néhány óra alatt készíthető magának pullover, blúz, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P. 35.— Kérje 13. ismertetőt. Árulogalmi Kft., IV., Sütő-utca 2. félemelet 3.

Halkrokett. Tetszészerinti főtt, kiszálkázott hal húsát megdaráljuk, hozzákeverünk apróra vágott petrekszemely zöldjél, a hal mennyiségéhez mérten tojást, kevés vajat, reszelt citromhéjat. A keverékből kis kőkőkötőket formálunk, lisztben, tojásban, szitált zsemlyemorzsaiban megforgatjuk és forró vajban kisütjük. Friss zöldsálatával tálaljuk.

Könnű halragu. Egy darab halat sós vízben megfőzzük, kis tűzálló tálba tesszük, három evőkanál tejszínt öntünk rá, sózzuk, egy kanálka olvasztott vajjal leöntjük, reszelt sajttal meghintjük és hús perccig sütjük. Sós vízben főtt burgonyát adunk mellé.

Kirántott velos zsemlyeszeledek. Tetszészerinti borjúvelőt megtisztítunk és sós vízben megfőzzük. Finomra vágott vöröshagymát sárgára sütünk és elkeverjük a leszűrt, megfőtt borjúvelővel, megsózzuk, kevés borsot adunk hozzá, jól elkeverjük és levszük a tűzről. Előre felvágott és kevésbé tejben áztatott zsemlyeszeletekre kenjük a kész velőpépet, kettőt-kettőt összeborítunk, azután tojásban, szitált morzsaiban forgatjuk és kisütjük. Paraját adunk mellé.

Töltött bárány. A bárány hátsó negyedét leforrázzuk és kihűtjük, a comb szelét késsel felemeljük és hurkatöltővel a következő keverékkel töltjük: két egész tejben áztatott zsemlyét jól ki nyomva, kevés vöröshagymás, petrekszemes zsrban, lósbóban átsütünk. Egy darabka hárányhúst, vagy a bárány máját és tüdejét kétszer átdaráljuk, hozzá-adunk 10 dkg apróra vágott gombát, 2

Az **Eternit** virágláda nem korhad, határtalanul tartós. **ETERNIT MŰVEK** Budapest, V., Berlíni tér 5

egész tojást, késhegynyi pástétomfűszert sőt, kevés törött borsot. A vöröshagymás zsemlyével jól elkeverve megöltjük a bárányt, összevarrjuk, vagy tűzzük, tepsibe kevés vizet öntünk, rászúzzuk a töltött bárányt, forró zsírral leforrázzuk és gyakori öntözés közben pirosra sütjük. Tálatás előtt 15 percre a melegítő sütőbe tesszük, így nem hűl ki és jól lehet szeletelni.

Töltött felsál-kölszók. Vékony felsálszeleteket jól kiverünk. 1 kiló felsálhoz negyed kiló sonkát, 14 deka szalonnát és 10 deka párolt gombát kétszer ledarálunk. A vékony hússzeleteket bekenjük a ledarált sonkekeverékkel, összesodorkozzuk és összetűzzük fogójával. Lábasba rakjuk az összesodort hűskölszókakat, forró zsirt és kevés vizet öntünk rá és fedő alatt puhára pároljuk. 2 deci tejfelt is önthetünk rá és kevés piros paprikát. Friss zöldsálatával vagy rizszel tálaljuk.

Csirke-puding. Hat tojás sárgáját kevés vajjal elkeverünk. Egy nagy csirkét meg sütünk és finomra daráljuk. Két tejben áztatott zsemlyét, kevés reszelt hagymát sőt és 6 tojás habját keverjük még az egészhez. Jól kikent, lezárható formában egy óráig gőzben pároljuk. Tetszészerinti mártással leöntve tálaljuk.

Sajtkoch. Hat darab kiflit tejbé áztatunk azután kicsavarjuk, szitán áttörjük és 6 tojás sárgáját, kevés sőt, 14 deka vajjal keverünk hozzá, majd a tojás felverti habját, 14 deka reszelt sajtot adunk

15 évet fiatalodik márol-holnapra!

Szep lők, ráncok, mitesszerek, orrvö össég, barnafoltok, pattanások, túgnál pórnokok és egyéb szépséghibák SFLID-tel az Ön arcikifejtéséért! A **SFLID hámiaszószer** eltünteti az összes ily arcizsirtalanszaggokat. Arcziszta tiszta, üde és szép lesz. Megje'nése elragadó Dr. T. asszony írja: 49 éves vagyok, szep, rózsás, lányos kifejtésem van és tisztoságem az Ön Krémjének köszönhetem. Orvosilag ajánva. Ára: 1 tégely P. 1.80, 3 tégely P. 4.— Aki ezt a hirdetéset rendeléssel együtt hárnap utamon be'lü beküldi, annak egy kis "Origan" parfümöt csomagolom mellé teljesen ingyen.

Dr. Kemény Miklós, Kassa, Kovács-utca 77/A-195

ÉTREND

1938 március hó 21-től március hó 31-ig.

KEDD	
21	EBÉD: paradicsomleves, gombás sertésborda, csőtészta, cékla, lenzesej et. VACSORA: juhtúrós galuska, narancssaláta.
Rk. B. Beszék ap Pr. Benedek	
SZERDA	
22	EBÉD: zöldségkrémes, rakottkaposzta, személygombó, párolt alma. VACSORA: paprikás gomba, uborka, dió mézzel.
Rk. Gen. Kat. Pr. Oktávián	
CSÜTÖRTÖK	
23	EBÉD: húsleves főzödével, főtt marhahús, sóska-, vagy formamártás, palacsinta ízzel. VACSORA: sültburgonya vajjal, naran.
Rk. Viktor. vt. Pr. Frumene	
PÉNTEK	
24	EBÉD: tejeles bableves, rácponty, rakott-tészta. VACSORA: paraj bundászemlével, befőtt.
Rk. Gáb. főangy Pr. Gábor	
SZOMBAT	
25	EBÉD: tejeles gombaleves, mel. g töltött-tojás vajumrtása, csirkepaprakás, sültburgonya, tojásos galuska, mustáros uborka, képvisőfánk. VACSORA: hideg darált hús, franciasaláta, narancskrém.
Rk. Gy. o. B. A Pr. Gy. o. B. A	
VASÁRNAP	
26	EBÉD: cellerkrémes, szalonnával tüzelt borjúsült, rizs majonéz burgonya, orosz krém torta. VACSORA: májpástétom, tartarmártás, vegyes befőtt.
Rk. A5 Fek. v. Pr. A5 Manó	
HÉTFŐ	
27	EBÉD: zöldbabes, darált hús-göngész, sárgaborsópöré, cékla, csúsztatott palaesinta. VACSORA: debr-eni, délről főzelék alma, dió.
Rk. Dam. Ján. Pr. Hajnal	
KEDD	
28	EBÉD: csurgatott tésztaleves, rántott sertéskaraj, paradicsomos burgonyafőzelék, túrós-gombóc. VACSORA: párizsi cettel, olajjal, krémsajt, aszaltszilva.
Rk. Kap. János Pr. Gedeon	
SZERDA	
29	EBÉD: zöldségleves, savanyútójás diós, mákosmelett. VACSORA: rakottburgonya, birsajt.
Rk. Augustza Pr. Ciril	
CSÜTÖRTÖK	
30	EBÉD: sóskaleves, rántott-bárány, hagymás, celleres burgonyasaláta, citromfelfűt. VACSORA: veltó tojással, párolt rizzsel, cékla, narancssaláta.
Rk. Kerény vt. Pr. Izidor	
PÉNTEK	
31	EBÉD: hamis gulyásleves, túróseszta, narancskrém. VACSORA: burgonyalángos, sajt, r. t. k. párolt alma.
Rk. Fajd. Szűz Pr. Árpád	

bele. Kikent formában gözöljük 1 óráig. Olvasztott vajjal és reszelt sajttal adjuk fel.

Spénótgaluska. Egy evőkanál zsírral, egy egész tojással, sóval, negyed liter tejjel és liszttel laza galuskatésztát készítünk. Maroknyi megmosott és átdarált spénótát a galuska közé keverünk. Ha nagyon puhának találjuk még lisztet adunk hozzá. Kifőzzük és leszűrve vajas zsemlyemorzsjában forgatjuk. Külön adunk fel mellé reszelt sajtot.

Kirántott hal kaprimártással. A szép ponty- vagy harsaszeleteket rendez módon lisztbe, tojásba, szitált morzsába forgatjuk és kirántjuk. A kirántott halzeleteket tűzálló edénybe rakjuk és apróra felvágott kaporral belekeverünk jó tejfölbe és ezzel öntjük le a kirántott halzeleteket. Felőrra forró sütőbe tesszük és petrezselymes vajas burgonyával tálaljuk.

Sültö mártással. Egy kiló sültözeletet lisztbe mártunk és forró zsirban kisütjük. Tűzálló tába rakjuk a kisütött sültözeletet és a következő mártással öntjük le. Egy egésze tejsziben két tojás sárgáját keverünk el. hozzáadjuk a tojás felvert habját és ráöntjük a halzeletekre. Vajdarabokat teszünk bőven rá (10–15 dkg-t), meghintjük bőven reszelt sajttal és fél óráig a sütőben sütjük tálalásig. Lehetőleg abban a tában adjuk fel, amiben készítjük.

Szebb lesz, mint a májusi hajnal, ha illatos lavaszi tejszínkrémemet naponta használja. Három dl. patent üvegben utasállal, száraz vagy zsíros arca 2,90 pengő. Egyedül pontos cím: Szent Kereszt gyógyszerár, Zalaszemtergő. Próbadag 60 fillér, bélyeg ellenében.

Libamell-haché. Liba melléről lefejtjük a húst és darálón kétszer átadjuk. Tejben áztatott egész zsemlyét jól kinyomva a darát húshoz adjuk és 1 egész tojással, sóval, borssal az egészet jól összedolgozzuk. (Aki kedveli, kevés fogszagot, vagy vöröshagymát is tehet bele.) Visszaellenesztjük a darált húst a liba melle csontjára, forró zsírral leforrva lassan sütjük 3–4 óra hosszat. Időnkint egy-egy kanal jó tejjel öntük rá. Hidegen is kitenő étel.

Stefániasült. Marhahúsát jól megverünk, megsózzuk, főtt keménytojást göngyöztünk bele, azután forró zsirban minden oldalát megpirítjuk, adunk hozzá egy félfej vöröshagymát és lassú tűznél egy óráig pároljuk. Zsírral levedszük. 2–3 kanál fejtőt adunk hozzá és tálaljuk.

Majoránás hús. Szép, széles hátszizeleteket veszünk, csonttól, laggyától megtisztítjuk, megmosjuk, tiszta ruhában jól megdörögtük, kiverjük, besózzuk és majoránnával behintjük. Egy kiló húshoz 10 dkg zsirt veszünk, felolvasztjuk, de nem forrosítjuk a húst beleadjuk, megforgatjuk benne mindkét oldalát. A tetejére hintünk egy evőkanál majoránnával, öntünk rá 3 deci tejjel és befedjük. Másfélóra hosszat pároljuk fedő alatt úgy, hogy ne fedjük ki, csak rázogassuk meg a húst az edényben. Tálalás előtt szedjük ki a húst forró tátra, zsírral leöntjük, a levéhez egy kis húslevest, vagy vizet öntünk és ráöntve a húsr, tálaljuk. Főtt lészttát adunk mellé.

Tésztá- és italreceptek

Mazsolás csokoládészelet. 14 deka vajjal, 15 deka cukorral jó habosra keverünk. Ha a vaj jó habos, hozzáadunk 5 tojás sárgáját, 8 dkg puhított csokoládét, 13 dkg lisztet, 10 dkg mazsolát és végül a tojások keményre vert labját. Kikent és lisztelt tepsiben sütjük. A tepszi közep-nagságú legyen, sem túl nagy, sem túl kicsi, úgyhogy a tészta ujjnyi vastagra legyen benne. Ha a tészta megsült és kiborítva kihűlt, megkenjük vastagon barackcukkkal és csokoládédarával szórjuk meg. Négyszöglet, vagy tetszes szerinti alakokat vágunk belőle. Nem tartozik az olcsó tésztafajhoz, de gazdaságos és aki egyszerű kipróbálna, mindig készíteni fogja. Tortaformában is süthetjük, de akkor nem olyan kiadós és kettévágná a közepét is meg kell tölni és a tetejére szintén kenünk barackcukot és megszórjuk csokoládédarával.

Különleges ischli fánk. Tizennégy dkg örlött diót, 18 dkg vajat, 14 dkg lisztet, kevés vaniliát összegyúrunk deszkán. Késfokvastagságra nyújtjuk (de apróbb részbe vegyük a tésztát, mert így könnyebb nyújtani). Fánksgagatóval kivágjuk és tepsiben sütjük meg. A tepsit nem kell kenni, sem liszttel megszórni. Ha a fánkok megsültek, a következő töltelékkel töltsük meg: 25 dkg darált diót, 15 dkg vanília cukrot, ízlés szerint rumot, annyi tejjel elkeverünk, hogy pépes legyen, kissé átmelegítjük a töltelékkel és kihűtve — két fánkot össze- ragasztunk vele. A megtöltött fánkokat csokoládével vonjuk be. Csokoládémáz: 13 dkg reszelt csokoládét 3 evőkanál forró vízzel, 3 dkg vajjal tűzőn addig keverünk, míg a kellő sűrűséget elérjük. Cukrot soha ne tegyünk a mázba, mert nem lesz fényes és nem tudjuk szépen kenni. A fánkokat ribizli-, vagy eperléssel is kenhetjük, de nem lesz olyan jó ízű. Kb. 60 darab lesz belőle.

Habcsók. Egy tojásához kell 10 dkg cukor, 1 kávészkanál ecet, vanília, jól keverjük és tetszés szerint darált diót adunk bele. Kikent tepsibe halmokat rakunk belőle és szárítjuk. Több tojásból készíthet, ebben az arányban kell összeállítani.

Kukoricamálé. Tizenöt dkg vajat, 3 kanál cukrot habosra keverünk. Beledajuk 5 tojás sárgáját, 5 kanál tejjel és ½ liter tejet, annyi kukoricalisztet, hogy fánk keménységű tészta legyen, akkor 5 tojás fehérjét kemény habbá verünk gyengén hozzákeverjük és vajjal bekenet lemezre vagy sütőpléhbe ujjnyi vastagságra öntve, megsütjük.

Narancs krém. 50 deka porcukrot, 4 narancs és 2 citromlevével jól kikeverünk. 1 liter kemény tejszínhabot és 8 tábla zselatint, amit előzőleg felolvasztunk, keverünk hozzá. Olajjal kikent formába öntve, jég közű tesszük. Piskóta tésztát vagy kész gyerek-piskótát adunk hozzá.

Narancsfagylalt. 4 tojás sárgáját ¼ kg vanília cukrot, 2 narancs levet, 1 evőkanál rumot, 2 narancs reszelt héját, 4 evőkanál tejet, tűzőn-vízen sűrűre főzzük. Ha kihűlt, hozzákeverünk ½ liter tejszínhabot és tetszés szerinti formában megfagyasztjuk.

Citrom szeletek. ¼ kiló lisztet, ¼ kiló cukrot, 2 egész tojást, 1 tojás sárgáját, 2 citromlevét és lereszelt héját jól összegyúrunk, vékonyra kisdorjuk, tetszés szerint formáljuk és lehetőleg 24 óráig állni hagyjuk és csak aztán sütjük langyos sütőben.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

SZERKEZÉSEK TÖL

KEDVES ELŐFIZETŐINK! Örömmel jelentjük, hogy a Magyar Nők Lapja szerkesztősége és kiadóhivatala március hó 10-től helyiséget változtatott és új helyiségre, a Belvárosba költözött.

Új helyiségünk címe: IV., Ferenciek-tere 7, II. emelet 6. Telefon: 11—12—93.

Kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, sziveskedjenek összes postaküldeményeiket erre a címre küldeni, valamint a személyesen történő előfizetések is itt eszközölnők.

A főváros kellős közepébe, valóságos szívbe költözött a Magyar Nők Lapja szerkesztősége és kiadóhivatala. A helyiség változtatásáról különös örömmel értesítjük kedves előfizetőinket, mert számunkra ez a tény nem egyszerű helyiség-változtatás ténye, hanem belülről áradó óhajtasunk teljesedése. Eddigi ideiglenes helyiségünket azzal a tervvel cseréltük fel a belvárosi új helyiséggel, hogy még intenzívebben kapcsolódhassunk bele a főváros centruma érvérésebe és rajta tartassuk kezünket azon a forró, lázasan lüktető, az ország minden részébe szétágazó élethálózatban, amelynek erecskéi a mi szívünk, a mi agyunkból is táplálkoznak. Ebbe az élethálózatba több energiával vezetők bele a szívünk áramát és a magunk lelkén át akarjuk érezni más emberek lelkének rezdüléseit, problémáit, az étellel való vívódásait. Itt, a főváros gécpontjában még szorosabbá fonjuk kedves előfizetőinkkel, lapunk hűsége barátaival kapcsolatainkat, hogy a magyar irodalom legértékesebb kincsait az író szívében átszűrve, a lélek rádióján juttathassuk el olvasóinkhoz. Ez a pillanat számunkra nagyjelentőségű, mert terünk megvalósulásával új korszak kezdődik lapunk életében. Kérjük előfizetőinket, támogassanak szeretettel és szívesen munkánkban.

KÉRJÜK azokat a mélyen tisztelt előfizetőinket, akik lapunk előfizetési díját még nem fizették be, hogy a felmerült hátralékot sziveskedjenek sürgősen kiegyenlíteni, hogy lapunk küldésében fennakadás ne merüljön fel. Teljes tisztelettel a kiadóhivatal.

Hóvirág. A szerelem nagy és gyönyörű dolog. Láthatatlan, megfoghatatlan erő, mely égig emel, vagy a kétségbeesés önkivételébe kerget. E megfajthetetlen titok vagy a boldogság mámorába ringat, vagy vigasztalan szomorúságba sodor. Áldjuk a pillanatot, ha kegyes hozzánk, de elát-

kozzuk az életünket, ha mostohán bánik velünk. Nélküle nem élvezzük sem az élet szépségeit, sem az elért dicsőséget. Minden siker értéktelenné válik számunkra. Munkánkhoz tőle nyerünk ihletet és ez a minden ember szívében egyformán uralkodó érzés inspirál emberfeletti dolgokra. De ép úgy örök titok, hogy ez a lángoló érzés miért alszik ki egyik napról a másikra. Nem változott semmi, amivel megmagyarázható volna és mégis megszűnt a varázs s a felbredés egész életre kitörülhetetlen nyomot hagy a lélekben. Igaza van, nem volt oka a kételkedésre. Két komoly, intelligens, egymásnak egyformán szimpatikus ember barátságából miért ne fejlődhetett volna életreszóló szerelem? Furcsán és indokolatlanul újból bekövetkezett hallgatása. Ha olvasni lehetne az emberek lelkében, megtudhatnók, miért nem irt az ideális, baráti hangulatban eltájtott hetek után. De a lélek csukott könyv, senki nem lapozhatja fel, nem olvashat belőle. Hasztalan kinnza magát a «miért» elemzésével, senki rajta kívül nem mondhatja meg, mi történt, vagy semmi nem történt, csak egyszerűen halogatta az írást, addig halogatta, míg a napokból hetek lettek s ő észre sem vette, hogy tervei megvalósítása közben nagy mulasztást követett el. A női lélek érzékeny, mint a mimóza, elég egyetlen közbömbös tekintet attól, akit szeret, hogy a szomorúság felhője letörülje mosolyát. A férjember ezt az érzékenységet meg sem érti, sőt van olyan, aki kicsinylően lemosolyogja. A színvagnak hiába magyaráznók, hogy a piros nem kék, mert kéknak látja. Ilyen vak az is, aki nem látja annak a szemében a lélek borítját, vagy vidámságát, akit szeret. Nem ejt csorbát a büszkeségén, ha ír neki és megkérdézi, mi történt, hogy elfejtett írni. Említse meg, hogy hallott az építkezéséről s épen mert tudja, hogy vizsgálra is készül, nem irt eddig, de most már örülne, ha életjelt adna magáról. Ezzel a levéllel nem alázna meg magát, nem kér semmi olyat tőle, ami miatt pirulnia kellene, de eldöntene, igazi szerelem volt-e. Ezért a bizonyosságért érdemes megkockáztatni egy levelet, amelyben egyikük érzéséről sincs említés. Csak baráti levelet írjon, de aki a sorok között tud olvasni, az többet megtud belőle, mintha kiöntené benne a szívét. Ezt nem teheti, mert valóban megalázná magát, ami jobban fájna még annál is, hogy hiába várja levelét. De ne felejtse el azt sem, hogy a férfi nagyon csak azt becsüli, amit nehezen kap. Ezt a rövid intelmet szeretném belevésni minden nő emlékezetébe. Talán kevesebb családás érne őket s főként csak annak a férfinak hinnének, aki a szerelméről úgy tesz bizonyosságot, hogy előbb az édes szüőkkel beszél. A férfi a szerelemben — sajnos — könnyelmű, nem úgy, mint a nő, aki, ha fülebe súgja a szimpatikus férfi, hogy „szeretem”: a mennyország boldog ígéretét éri a lelkében teljesülni. Gondolja csak el, mennyi ilyen rajongószívű leányálmoknak lett csaldós a vége. Kívánom,

hogy ne tartozzon ezek közé. Sokszor köszönöm szép, baráti levelét.

K. J., Pestszentlőrinc. Verseiben van néhány színes költői sor, de sokat kell még fejlődjön, hogy közölhetők legyenek.

Üde, bársonyos arcot varázzsol a Földes Margit-crème

Magántisztviselő neje. Nagyságos Asszonyom, nem egyszer és nem kétszer, többször kellett elolvasnom levelét, hogy el tudjam hinni, hogy Nagyságos Asszonyomnak, mint anyának, megemnie kell arra a gondolatra, hogy örömeiket váró anyai szíve titkát, házasságuk isteni zálogát, az apa nem hallaná, nem fogadná szívesen. Nem tudok elképzelni olyan dermedtszívű férfit, akinek az érzéketlensége ne olvadna föl arra a gondolatra, amikor az ő éleléből egy kis emberbimbó fakadt és hogy ezt a pirinyó kis emberbimbót, mely kettejük szeretetéből nyílt ki, ne ölelné a legnagyobb boldogságban a szívére. Megnyugtathatom Nagyságos Asszonyomat, hogy az eljövendő anygalkájuk leveszi lelkéről ezt a súlyos bizonytalanságot s ha Nagyságos Asszonyom vallomása férje szívében az apai szeretet érzését nem tudná a legmagasabb regiszterekbe feltörő skáláig fokozni: kis anygalkájuk, egyetlen drágaságuk első, öntudatlan síró hangjával szétporlasztja a férje szíve köré rakódott kemény réteget és megismeri férjében a gyermekének szívét, lelkét oadaó, az örömmámorban ujjongó apát. Wildenek, a nagy emberismerőnek egy gyönyörű szép meséjével is illusztrálni akarom, hogy Nagyságos Asszonyom bizonytalansága, ha tart, csak addig fog tartani, amíg kisbabájuk megérkezik. Azután az ő gyermeki kacagása megismerteti férjével az élet legfenségebb értékét, amely nélkül eddig lehetett szép, tartalmas, sőt boldog is az életük. De hiányzott belőle Isten legdrágább ajándéka, a gyermek. Hogy a gyermek milyen csodát művel, elmondok egy mesét, amely valóságává válik és hiszem hogy megnyugtalan, bizalmat és bátorságot önthetnek szívébe, megelőzöm vele a nehéz napokat és elvehetem tőléledének súlyát. Egy önző óriás ember, aki nem szerette a gyerekeket, hogy kastélya kertjébe be ne mehessenek, magas fallal

Szerkekezés

károsar. befolyásolja a szervezet munkáját. Jó szer, mely megbízhatóan hat és jó ízű, a DARMOL hashajtó.

DARMOL

Tavaszi cipőt is Fábian cínőszalonból, IV. Váci-utca 19

békey Koós Klára női divatterme

Budapest, VIII. kerület,
Kisfaludy-köz 2, V. 2

Bejárát a Corvin-mozgóval szemben. Alj készítés P 8.—, blúz P 10.—, angolruha P 16.—, délutáni, vagy estélyi ruha P 18—20-tól. Komoly munka. A tisztí asszonyok kedvelt ruhaszalónja.

és tilalomfákkal vette körül. A gyerekek pedig nagyon szerettek volna a szép kertbe bemenni, de nem lehetett. Eljött a tavasz, az egész vidék virágba borult és dalos madárkák énekeltek mindenfelé, csak az óriás kertjébe nem költözött élet. A fák nem zöldültek, a madaraknak nem volt kedvük a kertben énekelni, a tél nem akart onnan eltávozni. Ott maradt a hó és a fagy, amely mindent beesztőzött. Az óriás pedig az ablaknál ült, kitekintett a jégbe dermedt kertjébe és várta, hogy mikor érkezik meg a tavasz. De a tavasz csak nem jött és nem jött a nyár sem, örökös tél szakadt rá. Egy reggel arra ébredt az óriás, hogy valami kedves zenét hall, pedig nem volt más, mint egy kis kenderics csicseregése. De olyan régen nem hallott már madárcsicsérgést, hogy a legszebb muzsikaszónak tűnt fel neki. Kinyitotta az ablakot s valami enyhe, gyönyörűséges illat szállt be hozzá. Örömmel kiállt a kert felé, hogy itt a tavasz és örömmel ugrott ki az ágyból. Hihetetlen látvány tárult eléje. A falon egy kis lyukon bujtak be a kertbe a gyerekek és felkapaszkodtak a fák ágaira. Minden fán egy kis gyerek volt, hogy úgy megőrültek a gyerekeknek, hogy azonnal kivirultak és gyöngéden lengették ágaikat a gyermekek feje fölött. A madarak dalolva röpködtek körülöttük és a virágok kikandikáltak a zöld fű közül és mosolyogva bólogatták fejüket. Csodás jelenet volt, csak a kert egyik legtávolabbi sarkában volt még tél. Egy kis fücska állt ott, de olyan picike volt, hogy hiába nyujtogatta kicsi karjait, nem tudta a fát elérni és ott tipegett, sírdogált egyedül a fa körül. A fát pedig még mindig hó és jég borította. A fa mélyen lehajtotta az ágait, hogy a fücska elérhesse, de hiába, a fücska olyan kicsike volt, hogy így sem tudott felkapaszkodni. Az óriás szíve elágyult, tele lett szeretettel és elhatározta, hogy a fücskát felteszi a fa tetejére és ledönti a falat, hogy a gyerekek örökön-örökké benn játszhasanak a kertjében. Nagyon megbánta, hogy eddig kizárta a gyerekeket. A gyerekek, mikor meglátták, elszaladtak, csak a kis fücska nyujtotta feléje a karjait, átfolelte a nyakát és megcsókolta az óriást. A többi gyerekek erre mind visszajöttek, mert látták, hogy nem bántja őket és velük megjött a tavasz is. Nagyon sok szép vi-

rágzálam van, — mondotta, — de a gyermekek a legszebb virágzálam a földön. És lebontotta a falat, hogy az összes gyerekek bemehessenek a kertjébe és mindig együtt játszadozott a gyermekekkel a leggyönyörűbb kertben, melynél gyönyörűbbet még soha sem láttak az emberek. Mikor a nap lement, a gyerekek odamentek az óriáshoz, hogy elbúcsúzzanak tőle. — Hát kis pajtások hol van, akit feltettem a fa tetejére? — kérdezte. Ezt a fücskát szerette a legjobban, mert ez megcsókolta őt. — Nem tudjuk, — felelték a gyerekek, — elment már. — Mondjátok meg neki, hogy okvetten jöjjön el ő is, — szólott az óriás. De a gyermekek nem tudták, hol lakik és nem is látták őt azelőtt soha. Az óriás elszomorodott s bár minden gyereket nagyon megszeretett, ez után a kis barátja után nagyon sóvárgott. Teltek az évek, az óriás nagyon megöregedett és már nem játszott, csak gyönyörködött a játszadozó gyermekekben és csodálta a kertjét. Egy téli reggel, mikor aludtak a virágok és pihentek a fák, kitekintett a kertbe és csodás látvány tárult eléje. A kert legtávolabbi sarkában az egyik fa telidesteli volt gyönyörű fehér virággal. Az ágai aranyosok voltak és ezüstös gyümölcs lógott rajtuk és a fa alatt ott állott a kis fücska, akit úgy szeretett. Az óriás örömmel rohant le a kertbe. Mikor a gyermekekhez ért, megütödvé látta, hogy a gyermek két kezén és lábán meg van sebesítve, szögek nyomai látszóttak. — Ki mert téged megsebesíteni? — kiállt az óriás, — mond meg, hadd bánjak el vele. — Nem — felelt a gyermek — hiszen ezek a szeretet sebei. — Ki vagy te? — kérdezte az óriás és különös félelem fogta el és térdre hullott a gyermek előtt. És a gyermek rámosolygott az óriásra és így szólt: — Egyszer régen megengedted nekem, hogy itt játsszam a kertedben; ma pedig te jössz velem, az én kertembe, a paradicsomba. És mikor a gyermekek aznap beszaladtak a kertbe, ott találták az óriást a fa alatt alétlan, amely telidesteli volt fehér virággal. — Úgy-e, most már elhiszi nekem, Nagyságos Asszonyom, hogy nincs miért aggódnia, mert az Ön férje sem fog tudni ellentállni két pici kar ölelésének és nemcsak a kettőjük gyereke előtt fog kitárnulni szíve, hanem mindazok a gyerekek, akik elől eddig bezárta aajtáit, szeretetre találnak nála is. Ha valaha igazán örömmel nézhetett a jövő elébe, most ezerszer több joga van rá és ez az öröm bizonyosan be fog teljesülni. Ne aggódjon, hogy férjét a felfedező titok kellemtelenül érintné. Ember ő is, szívből és lélekből formálva, akiben a gyermekek iránti szeretet csak alszik, de azonnal életre ébred, amint saját gyereke mosolygó szemébe tekint és azon keresztül megismeri majd a legtisztább, legfenségesebb örömfőt, amit mint anya, mint ember ajándékul kapott. Meglátja majd, Nagyságos Asszonyom, hogy a jövő a szeretet legszébb, leggyönyörűbb virágait tartogatja mindkettőjük részére.

W. Margit. Önnék van igazá, mert a kesztyűt csak akkor kell lebúzni, ha az, akitel kezét akar fogni, szintén kesztyű nélkül van. Ha látogatába megy, a kesztyűt csak a szobában húzza le. Az asztalken-

dőt kibontatlanul nem szabad használni, hanem szét kell bontani és térdére teríteni. — A v. sereket, sa nos, nem közölbetjük. Nem találta meg a saját egyénhangát. Töreke a k eg szerűsége. őszinteségre. Ha van tehetsége, nem kallódhat el. Kötelességünk az igazi tehetséget kiemelni és helyet adni.

SOK A DOLGA, de nem megy a munka mert fejfájás gyötéri. De miért szenved? Pyramidon-tabletták gyorsan enyhítik fájdalmát. A vásárlásnál azonban ügyeljen a csomagoláson látható «BAYER»-keresztre, mely megvédi az utánzatoktól.

B. Lajosné. Mindig öröm olvasni lapunk hűséges barátaitól érkezett leveleket. Köszönjük bizalmát, lelkesítő sorait. A szeretet pihentető állomása előtt egy pillanatra megállunk, hogy kézszerítésukat megköszönjük.

Földesné «Junó» Kosmetikai Intézete
(IV., Károly király-út 24. Tel. 389-159)
a mai naptól június hó végéig a Magyar Nők Lapja minden előfizetőjét egy kedvezményes árú arcpálásban és díjtalan kozmetikai tanácsban részesíti.

Ezen lapunkhoz mellékelt szűrőszablon melléklettel szíves figyelmébe ajánljuk kedves előfizetőinknek. Házilag könnyen előállítható minták, úgyszintén könnyen elkészíthetők. A mintákat sorszámmal jeleltük, melyeket következőkben ismertetünk: 1. Gyermekszobába terítők, függöny, vaszonpárnák, falvédő, szekrénycsik, ruhácskák, köténykék díszítésére használjuk. Könnyű szálítottással varrjuk egyszerűen, pl. pírossal, vagy kékkel, vagy sötét alapon eredeti színnel színezhetjük. Pl. a földet szürkés barnával, a lábalka esonszínnel és fehérrel vegyessen, a szemeket feketével és sárgával, a csőrét narancssárgával, úgyszintén a lábalkát is. A füves részt zölddel, a felhős részt halványkékkel. Ezt a színezést használjuk a falvédő, párna, készítéséhez, míg a többi darabokat csak egyszerűn anyaggal varrjuk. 2. Ezt a folytatódólagosan előnyomatható mintát női fehérenmű díszítésére használjuk. Az anyag alapszínével azonos színű anyaggal hímézzük. Használhatjuk leánykaruha díszítésére is. Fehér anyagból készült ruhán a nefeletjs koszorú hímzését halványkékkel, a levélkéket halványzölddel hímézzük. Igen finom és kedvesen hatásos. 3. Tálcakendő szélét díszítjük ezzel a mintával. A cakkos szélét tetszés szerinti színnel huroköltéssel varrjuk, a esillagszerű virágok varrásához felhasználhatunk minden színű maradék hímző anyagot, mert annál szebb, mennél tarkóbb színekkel készítjük. Hálószobába toiletté asztalra, szekrényre tüllterítőt készíthetünk ezzel a kedves mintával. 4. Keresztöltéses sarokrészes minta tálcakendő, paltalterítők, kávé sábrasz, szalvéták díszítésére. Tetszés szerinti színt használunk a varráshoz. A «TG» monogramot rátétes munkával készíttjük, színes anyagot használunk hozzá. Ágynemű jelzésére használjuk. «Gizike» névvel szintén ágyneműt jelzünk. A «HR» és «AE» monogram legújabb divat szerinti és asztalnemű jelzésére használjuk. A «PG» és «FGY» monogramokat férfi fehérenmű jelzésére használjuk. — A szűrőszablon mintái alábbiak szerint nyomtatandók elő: síma asztalra ráterítjük a vasalásához használt vastagabb terítőt, erre helyezük az előnyomtatandó mintát, úgy, hogy síma felülete érintkezze az

OSZOM CRÉM

szepelő, májfolt, pattanás, arctisztálások ellen. Szépítő, fiatalító. Próbátéteje 80 fillér, nagy 1.80 előre fizetve. Utánvétellel drágább. Rácz M. János gyógyszerárta, Kiskunhalas.

anyaggal és az érdeesebb része legyen felül. Ekkor az egyik oldalra nehezeket teszünk, pl. hideg vasalót, hogy a minta dörzsölésekor ne mozduljon meg. A szürtsablon előnyomásához használható úgy nevezett "kékpörba" belemártunk egy posztó- vagy filcdarabot és ezzel négy-ötzör átdörzsöljük az előnyomtatandó mintát. A kékpör a lyukakon keresztül átszűrődik az anyagra. A mintát fölemelve megnézzük, hogy tökéletesen látható-e az előnyomtatott minta s ha kifogástalan, a szürtsablont eltávolítjuk és az előnyomtatott részt spirittusszal (denaturált szesz) befújuk, hogy a kékpör az anyaghoz tapadjon. Pár perc alatt az anyag megszárad és már kézimunkázható is. A szeszszel való befújáshoz parfümszóró is alkalmas.

Üzenet. Lapunkat Erdélybe is küldjük. Üzenet nem hozhatjuk. Igaz barátság-gal köszöntjük.

"Hangulat". „Sorsom”, „Ha fáj a szívem” még nem közölhető, de biztató, szép sorok találunk verseiben. Reméljük, hogy teljesen kiforr.

Március. Nagyon sajnálom magát sokat küzdő, sokat szenvedő, akivel a sors sze-szélye pehelyként játszik. Hogy ennyire bizonytalanul áll az élet viharával szem-ben, annak némileg saját könnyűségé-ben rejlik az oka. Mindenki megégeti magát, aki könnyen szerelmes és mind-ent elhisz, amit az udvarlásra mindig kapható férfiak el akarnak hitetni, de nekik eszükben sincs közpénzre váltani. Nekik segít minden a természetben, még az ábrándos hold is az ő cimborájuk, a magányos séták, a susogó akácok, a ta-vasz bódító illata, a forró, virágos nyár. Úgy-e, ki állhat ellen, hisz ebben a miliő-ben édes boldogság a szív beszéde. Mu-zsika nincs olyan álomba ringató, mint a szerelem bűvös igézte. Ki tud józan ma-radni, amikor a lélek megtelt ezzel az ópiumnál bódítóbb, mámoros hangulat-tal. Ki tud? Az, aki okosan, tartózkodón,

három lépés távolságra tartja magától leghevesebb temperamentumú udvarlóját is. Nem a forró szerelmi vallomás a fok-mérője a komoly érzésnek s ez a jól be-vált, jólismert férfiírjuk ma már nem szabad, hogy elszédítsen senkit a leányok közül. A szerelmi vallomás hozzátartozik a boldogsághoz, e nélkül valóban szegény és színtelen volna az élet. De nem olyan vallomásra van szükség, mely csak addig valóság, míg elhangzott és egy felőra múlva nem emlékszik rá aki mondta és még kevésbé emlékszik, ha emlékezteti rá, aki elhítte. A maga esetében a hiba ott történt, hogy nagyon romantikus haj-lamú s a flörtöt nem tudja megkülönböz-tetni a komoly érzelemről. De elhiszem, hogy a csapda ravaszul működik és ta-pasztalatlan, elkényeztetett fiatal leánynak nehéz feladat a "más káran" tanulni. A nő életének tartalmát a szerelem ad és az érzésen keresztül lehet felfedezni legérté-keesebb lelkitulajdonosságait. A férfi ezt mindig tudja, mert a legcsalhatatlanabb ösztöne megszűta, hogy a nőt a szívén keresztül hódíthatja meg. De vannak jellemtelen, lelkiismeretlen férfiak, akik-ne a szerelem nem több, mint nagy-szerű szórakozás. Aki ezeknek a karjába szédül, az el van veszve, mert a mámor elszáll, mint az illat, a férfi pedig elpáro-log közeléből, mint a kámfor. Ez a valós-ág, amivel szembe kell nézni. Örüljön, hogy megszabadult annak a lelketlen frá-ternek a karmai közül. Még fiatal s ha le is törte a csalódás, nem engedheti át magát egészen az idegeit felőrölő bánkó-dásnak. Az első csata elvesztéséből nem következik, hogy le kell mondjon a nő asszonyi hivatásáról. Az embernek akar-nia kell a boldogságot és bátran küzdeni érte, mert a lelki nyugalma függ tőle. Agyonkínzott bensővel csak vergődés az élete. Nem mondhat le a boldogságról és higgye el, hogy a szenvedés jobbá, igaz-zább nemésíti a lelket, jogosultabbá vá-lik a boldogságra. Az emberek sem testi-leg, sem lelkileg nem egyformák és mégis sokban hasonlítanak egymáshoz: gyarlóságukban, hibáikban, jóságban és nemességben is. Tudja, hogyan védekez-zen, kit tekinthet barátjának, kiből biz-hat meg és jövendőbelijének azt fogadja el, aki a saját óhajának is kifejezést ad. Ennek első feltétele, hogy együtt érezzenek, együtt gondolkodozzanak és meglegyen bennük az a képesség, hogy feloldódjanak a közös boldogságban, a közös má-morban, vagy ha úgy hozza a sors, a kö-zös szomorúságban. Ez annak az életfor-mának a kontúrja, amire vágyik és re-mélem, hogy meg is találja.

Kenyér. Érzékenylelkű, intelligens ember frása. Szívesen elolvassuk többi verseit is, mert reméljük, hogy egészen elre-dett is találunk.

Tanácsot kérnek

Szeretnék levelezni 20—22 éves jöke-délyű, társaságot kedvelő, de komoly lányokkal. „Jó barátok leszünk” jellegre kérem válaszukat a szerkesztőség címére kü-len-deni. **Kalocsán lakó** úrileányokkal levelezne kalocsai katonatiszt tanítónő húga. Pár napot szeretnék Kalocsán tölteni s isme-retség hiányában ezúton keresem 24—30 év körüli úrileány ismeretségét, mivel idő-mel kellemesen tölténém el. Leveleket „Jó pajtás” jellegre szerkesztőségbe kérem.

Nem akarok megöszülni!!!

„HEINZELMÄNNCHEN“-féle

Psychrom-hajrenovator

Csalhatatlan szer az egészséges, természetes hajszin visszanyerésére és az ősülés ellen való védekezésre.

Ez a híres, rég bevált hajviz nem festőszér és semmiféle festőanyagot nem tartalmaz. A haj magabazsívja ezt a hajvizet és így kelő táplálékot nyer, minél tovább az őszülő haj-szalak rövid idő múlva egészséges, természetes színt és megfelelő sűrűséget nyernek.

Psychrom-hajrenovator erősíti és szépi-t a hajat, remekül fokozza a haj növést és meg-akadályozza az ősülést a legmagasabb korig.

Heinrich Männchen, Wien
Ára: 4 pengő.

Magyarországon gyártja:

TÖRÖK PATIKA

BUDAPEST, VI., KIRÁLY-UTCA 12. SZ.

KEDVES ELŐFIZETŐINK! Örömmel je-lentjük, hogy a Magyar Nők Lapja szer-kesztősége és kiadóhivatala március hó 10-től helyiséget változtatott és új helyi-ségbe, a Bevárosba kö tűzött.

Új helyiségünk címe: IV., Ferenciek-ter-7, II. emelet 6. Telefon: 11—12—93. Kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, szí-vedjenek összes postaküldeményeiket erre a címre küldeni, valamint a szemé-lyesen történő előfizetések is itt eszköz-lendők.

A főváros kellős közepébe, valósággal a szívőbe költözött a Magyar Nők Lapja szer-kesztősége és kiadóhivatala. A helyi-ség változtatásáról különös örömmel ér-tesítjük kedves előfizetőinket, mert szá-munkra ez a tény nem egyszerű helyisé-g változtatás ténye, hanem belülről áradó óhajtatunk teljeseése. Eddigi ideiglenes helyiségünket azzal a tervvel cseréltük fel a helvárosi új helyiséggel, hogy még in-tenzivebben kapcsolódhassunk bele a fő város centruma érverésébe és rajta tart-hassuk kezünket azon a forró, lázasan liktelő, az ország minden részébe szét-ágazó élethálózat, amelynek erecskéi a mi szívünköl, a mi agyunkból is táplá-koznak. Ebbe az élethálózatba több en-gerálval vezetűtű bele a szívűnk áramát és a magunk lelken át akarjuk érezni más emberek lelkének rezdüléseit. problémáit, az élettal való vívódásait. Itt, a főváros gőpontjában még szorosabbra fonjuk kedves előfizetőinkkel, lapunk hűséges barátival kapcsolatainkat, hogy a ma-gyar irodalom legértékesebb kincsait az író szívén átszűrve, a lélek rádióján jut-tathassuk el olvasóinkhoz. Ez a pillanat számunka nagyjelentőségű, mert tervűnk megvalósulásával új korszak kezdődik lapunk életében.

KÉRJÜK azokat a mélyen tisztelt előfí-zetőinket, akik lapunk előfizetési díját még nem fizették be, hogy a felmerűtt hátra-lékot szívedjenek sürgősen kiegyenlí-teni, hogy lapunk küldésében fennakadás ne merűljön fel. Tisztelettel a kiadóhivatal.

A most befejezett sorsjátékban a

300.000 P

legnagyobb főnyereményt ismét

TÖRÖKNÉL

nyerték.

Ön is nyerhet, ha sorsjegyet

TÖRÖK A. ÉS TSA

BANKHÁZABAN
BUDAPEST, IV., SZERVITA-TÉR 3. SZ.
vásárol.

I. osztályú nyereményhuzás

április 4-én és 5-én

Sorsjegyárak

Égész	Fél	Negyed	Nyolcad
P 28.-	P 14.-	P 7.-	P 3.50

Telefon: 180—961, 182—066.

SZŐRTELENÍTŐ krém — hatása végleges —, szeplő elleni fiatalító krém, szapon, arczsír, pirosító, stb. **SZŐRTELENÍTÉST VALLALOK.** Kapható és megrendelhető: «Déva» kozmetikai különlegességek, Hungária-körút 116. szám (Thököly-útnál).

APRÓHIRDETÉSEK

bekey Kócs Klára női divatterme Budapest, VIII., Kisfaludy köz 2. V. 2. Bejárta a Corvina-mozgóló szemben. Alkísztés P 8. blúz P 10, angol ruha P 16, delutáni vagy estiyi ruha 18—20 pengőtől. Komoly munka. Tisztaszonyok kedvelt ruhaszalója.

Házgondnoksgot vállal a fővárosban intelligens úr lakás ellátásában is. Adó és telekijelnyvi ügyekben járatos. Komoly, teljesen megbízható. Erdk-lódoknek lapunk készséggel szolgál információi. Leveleket „Házgondnok” jellegre kiadható kéré.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyző, Orczy út 40. I. 10.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sürgösen vennék. Telefon: 139-503. Zongoraterem.

Budapestre érkezőknek «Úri otthon» nyujtok. Hajdú, ny. MAV főintéző neje. Erzsébet körút 2. III. 19. Emeke ház. Lift. Telefon: 132-900.

József-körút 65., Grimm József aranyéremmel kitüntetett zongorakészítő. Zongorák, pianók legolcsóbban részletre, garanciával.

Csilárüdüllő egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó panzió. Prospektus. Csilárüdüllő, Mátraszőlős.

Legmodernebb szabás, varrástanítás. Mester-vizsga. „Elite” szalon. Erzsébet-körút 58.

Rövid felete gyakorlózongora kettőszáz, külföldi négyzár, valódi Bösendorf-ültszár pengő. Garantáltak, jó karban. Zongorák, pianók feltűnő olcsón. tisztviselőknek előlegnélküli legesébe yebb részletre. R. kőrczi-út ötven. Zongoraterem, Erzsébet körút sarok.

Jegyezze meg Ön és minden háziasszony, hogy háztartásának lomját, ruháit, bútorait és régi-ségeit megveszi Zsadányi, Losonczy u. 21. Telefon: 13-35-77.

Zongorák, pianinók, elélegnélküli, búszpengős részletre 350 pengőtől, egocsóbban Fenyéző zongorateremben, Erzsébet-körút huszonhat. **Bézzongorák** csodaolcsón!

Szerényenyűny magyar-német nevelőné elhelyezkedné ide öttre. Leveleket «Gyermekszerező» jellegre kiadható kérék.

Pihenni vágyó tisztviselőknél barátságos otthon található nyugdíjas tanítónőnél. Gödöllő, Giszella u. 21.

Női szabóság, plüssé üzem. mestervizsga. Kalocsay, Corvin tér 1. Tel.: 167—478.

Keresztény, 20—35 év közötti, úri lakótránsnál keresek kétszobás, komfortos, barátságos lakás-szobába. Biztos állású úrnők, esetleg egyetemi hallgatóknak érdeklődjenek. Fátésse, világtással, ágynemű használatul havi díj P 55. Érdeklődők levelet «Atilla-utca» jellegre kérem.

Keresek háztartásosba 25—40 év közötti egész-séges, intelligens nőt, aki a lakás takarítását, ruha-im renobertartását havi P 3 fizetés ellenében vállalja. Cim: Ivanich Antal, Dombóvár.

Özvegy férfi vendéglős üzletbe elmenne kisegítő-nek, illetve betársúna. Leveleket «Hadirokkant» jellegre kiadható kérék.

Női ruhásalon kedvező feltételek mellett. mérsékelt árakkal, anyaggal, valamint fazonmunká-válal. Készruhák raktáron. Németh Istvánné, IV., Régiópatka 6. Telefon: 18—11—34.

Németül, franciául beszélő 18 éves leány magá-nyos úrnőhöz ajánlkozik. ahol nincs férfi. háztartásban segít. Fizetés helyett családias báná-s módot kér. Cim: Vecsés, Rákóczi-út 10.

Modern villámban olcsón ápo-nék gyengélkedő úrnőt, vagy gyermeket. Szendreyné. Balatonalmádi.

Sok pénzért fizetek ékszerért, zalogjegyéért, toz-aranyért, szőnyegért és régiségért. Baross Ék-szerház, Baross-utca 83. Telefonáljon 134—770.

KÉZIMUNKALEIRÁS

CÍMLAP ELSŐ BELSŐ OLDALÁN: divatos függönyök. Anyaga marquisette, mintás indanthren és gitter. Kész függönyre ajánlatot az ablak-méreték megadása után adunk. Mintákat készséggel küldünk.

CÍMLAP ELSŐ BELSŐ OLDALÁN: alsó minta. Tüllrátétes terítő. Anyaga fehér vagy színes opálbátisz. Előrajzolta 80×80 cm méretben a tüllrátéttel együtt P 7.—. Szürtsablonya P 1.20. Hozott anyagra előrajzolta P 1.—. Teljesen készen P 18.—. 4. **OLDALON:** angol madeira futó. Jö-minőségű fehér aranyescokor pamutvász-onból előrajzolta 40×135 cm méretben P 3.30. Szürtsablonya P 1.60. Hozott anyagra előrajzolta P 1.20.

5. **OLDALON:** rátétes ágynemű. A párnák mérete 80×100 cm. A paplanlepedő 130×180 cm. Visszahajtó 45 cm. Előrajzolta jöminőségű Aranyescokor pamutvász-onból a nagy párnák darabja a ráté-annyaggal együtt P 5.—. A paplanlepedő előrajzolta P 11.50. Szürtsablonya P 1.—. A párna sablonja 80 fillér.

7. **OLDALON:** riselő hímzéssel diszített ágyhuzat. Fehér vagy színes pamutvász-onból

készítjük. A párnák előrajzolta 80×100 cm méretben a hátlappal együtt, darab-onként P 4.50. Paplanlepedő 130×180 cm méretben 45 cm-es visszahajtóval P 11.—. Színes anyagból a párnák előrajzolta darab-onként P 5.—. Paplanlepedő P 14.—. Szürtsablonya 80 fill. és P 1.—.

9. **OLDALON:** tüllterítő. Szálbehúzással készítjük középvastagszálú ekrü-tüllből. Mérete 100×100 cm. A mintát papírra előrajzolta vesszük, erre a tüllt ráfécéljük és úgy dolgozzuk ki. A tüll-és papírrajz P 4.60. Kidolgozásához gyöngyfonal 5 de-kás motring P 1.50. Szürtsablonya P 1.60. 12. **OLDALON:** perzsaszőnyeg. Jöminőségű perzsakanavára festve 80×120 cm méret-ben P 8.—. Kidolgozásához gajnyfonal kilója P 19.—. Egy szőnyeghez kb 2 kg fonál szükséges. Rojtfonál dekája 9 fill.—. egy szőnyeghez 20 deka szükséges. Meg-rendelhető nagyobb méretben is.

14. **OLDALON:** díszpárna riselő hímzéssel homokszínű kendervász-onból. Előrajzolta a hátlappal együtt 40×50 cm méretben P 2.50. Szürtsablonya 80 fill. Hozott anyagra előrajzolta 60 fill.

A MUL KÉZIMUNKABOLTJÁNAK (VI, TERÉZ-KRT. 6) ÁRAJÁNLATA MÉLYÉN LESZÁLLÍTOTT TAVASZI ÁRAK:

Gyermekkosci-takaró és párna, fehér, kék és lax cérnapikéből, rátétes géphim-zéssel 2 drb 14.50. Ugyanez előrajzolta, a 2 drb	7.50
Gyermek-előke, cérnapikéből, rátétes minta, géphimzéssel	1.20
Pólyapárna, szép kivitelben, rátétes vagy géphimzéssel kék, rózsaszín vagy fehér színben, darabja 15.50. Ugyanez előrajzolta	8.50
Baby-ingeske, készen, fehér, géppel hímveze P 2.20, színes	2.40
Leányka kabátka és fejkötő, cérnapikéből, fehér, rózsaszín és kék színben, a 2 drb Kocsitakaró, műselyem crepe-de-chineből, szép kézihímzéssel, húzott fodorral, hozzá 1 drb kocsipárna, összesen	29.—
Ugyanez plüsszított fodorral	22.50
Lavable leányka-ruha, virágos mintákban	5.50-től
Kézzel hímzett grenadin-ruhácska, 2—3 éves részére	3.75-től
Aranyescokor pamutvász-on ágyneműre és kelengyére, fehér színben, 80 cm széles métere P 1.50. Színes, 80 cm széles, métere	1.92
Aranyescokor pamutvász-on paplanlepedőre, 180 cm szélességben, fehér P 4.10, színes	5.50
Aranyescokor lepedő-pamutvász-on, 140 cm széles, métere	3.80
1 garnitúra ágynemű, géphimzéssel, 2 nagy párna, 1 kis párna, összesen	18.—
1 paplanlepedő 130×180 cm méretben, 45 cm-es visszahajtóval, szép géphimzéssel Pamutdamaszt, 80 cm széles, fehér színben, métere	2.40
Pamutdamaszt, 82 cm széles, rózsaszín, métere	3.30
Pamutdamaszt, 90 cm széles, rózsaszín, métere	3.54
Frottir-törülköző, jöminőségben, 80 cm hosszúságban, fehér vagy színes	2.80
Frottir-törülköző, jöminőségben, 100 cm hosszúságban, színes bordírral	3.80
Frottir-törülköző, jöminőségben, 120 cm hosszúságban, szép színekben	5.50
Indanthren függönyanyag, 100 cm széles, métere	1.40
Indanthren függönyanyag, 150 cm széles, métere P 4.50, P 5.80	7.80
Marquisette ekrü színben, 150 cm szélességben, métere P 5.50, P 7.—	7.50
Csípkeszővet, 300 cm széles, métere P 7.50	8.50
Csípkeszővet, 150 cm széles, métere P 3.75	4.25
Indanthren gitter-függöny-anyag, 150 cm széles, métere	5.25
Klöpli függöny, 150×250 cm méretben, alul rojdtízzéssel, teljesen megarrva Festett kelim falvédő, 60×170 cm	20.—
Festett gobelin-képek P 1.20, P 2.—, P 2.40	10.—
Előrajzolt pamutvász-on párna, szép mintákban	3.—
Előrajzolt pamutvász-on milió, milflour vagy magyaros mintával, 80×80 cm méret Előrajzolt zsúrkészlet, 1 terítő 100×100 cm, 4 szalvetta 25×25 cm opálbátiszból vagy pamutvász-onból, szép színekben	1.40
1.60	4.90
Nyáripaplan horgolászhoz indanthren festésű pamut, szép színekben, 5 dekás motringban 60 fillér. Fehér és ekrü színben	—40
Ruha-és pullover-kötés és horgolászhoz zefír-fonál dekája	—28
Kosztüm-fonál, divatszínekben, dekája P —32, P —36, P —38 és	—42
Mindenféle kézimunkák előrajzolása, szürtsablónok, festékek és dörzsölők olcsó árban. Tüllök, csípkeszővetek, klöpli függöny-anyagok, dús választékban.	

Felétlés szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kliséket, fényképeket nem adunk vissza és nem őrünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és leközlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest. V. Vilmos császár-út 34. szám. 705.39. Felétlés: vitéz BANÓ LEHEL.

TAVASZI

LEÁNYKA RUHÁK ÉS KABÁTOK

Uj szerkesztőségi és kiadói hivatali helyiségünk

**IV, Ferenciek-tere 7
II. emelet 6**

ajtó alatt szívesen látja
lapunk kedves előfízetőit és olvasóit

Magyar Nők Lapja

Horgolás a nagy divat. Összes anyag beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában Budapest, VI., Teréz-körút 6. Telefon: 12-13-19